

Murawski Magdolna

Falsul írott történelem

esszék, jegyzetek, töredékek

Fridél Lajos grafikáival

Murawski Magdolna

Falsul írott történelem

esszék, jegyzetek, töredékek

Fridél Lajos grafikáival

Copyright © 2022 Murawski Magdolna

Copyright © 2022 Fridél Lajos

A kiadványt szerkesztette: Dancs József

ISBN 978-963-7283-61-1

A kiadvány megjelenését támogatta:

Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár

Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány

Phoenix Aureus Alapítvány

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné

Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár

3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.

www.brody.iif.hu

Szerzői ajánlás

Ismét történelmi témák foglalkoztattak, amikor ennek a kötetnek a megírásába kezdtem. Ha korosztályom történelemoktatása rendben lett volna, nem kellett volna későn rábukkanom sok adatra e témában. Családom sokat segített abban, hogy helyes értékrendet tanuljak és ne okozzon gondot a világ jó és rossz dolgai közötti különbségek felismerése.

Az ember világgképének alakulásában elsősorban döntő a családi hagyományok megismerése. Generációm nem volt könnyű helyzetben, mivel sok volt a titok. A fojtott levegőjű korszakban, amikor az igaz szóért büntetés járt, senkinek nem volt könnyű, ám egy szókimondó nagymama és a hasonló felfogású család, mely az ő szavain tanulta meg, hogyan fogalmazzon helyesen, akkor is ott állt mögöttünk, mint most, amikor ők már rég odaáról figyelnek bennünket.

Annyi falsul írott történetet tanítottak nekünk! Ezek egy részét már a gyermek is eleve kiszzelektálja, mert ha nem is tudja pontosan, ráérez a lényegre, hiszen a hazug szavak falsul hangzanak, akár a botfülűek éneke. Sokat ebből elraktároz későbbre, és akkor néz utána, amikor már ő is kellőképpen fel lett vértézve megfelelő tudásanyaggal. S hozzá a mérce: a családban tanult értékrend. Onnantól fogva hazudhatnak neki, amennyit akarnak, nem tudják félrevezetni. Az ifjú ember még vitatkozik velük, a bölcsebb és az öregebb rájuk hagyja.

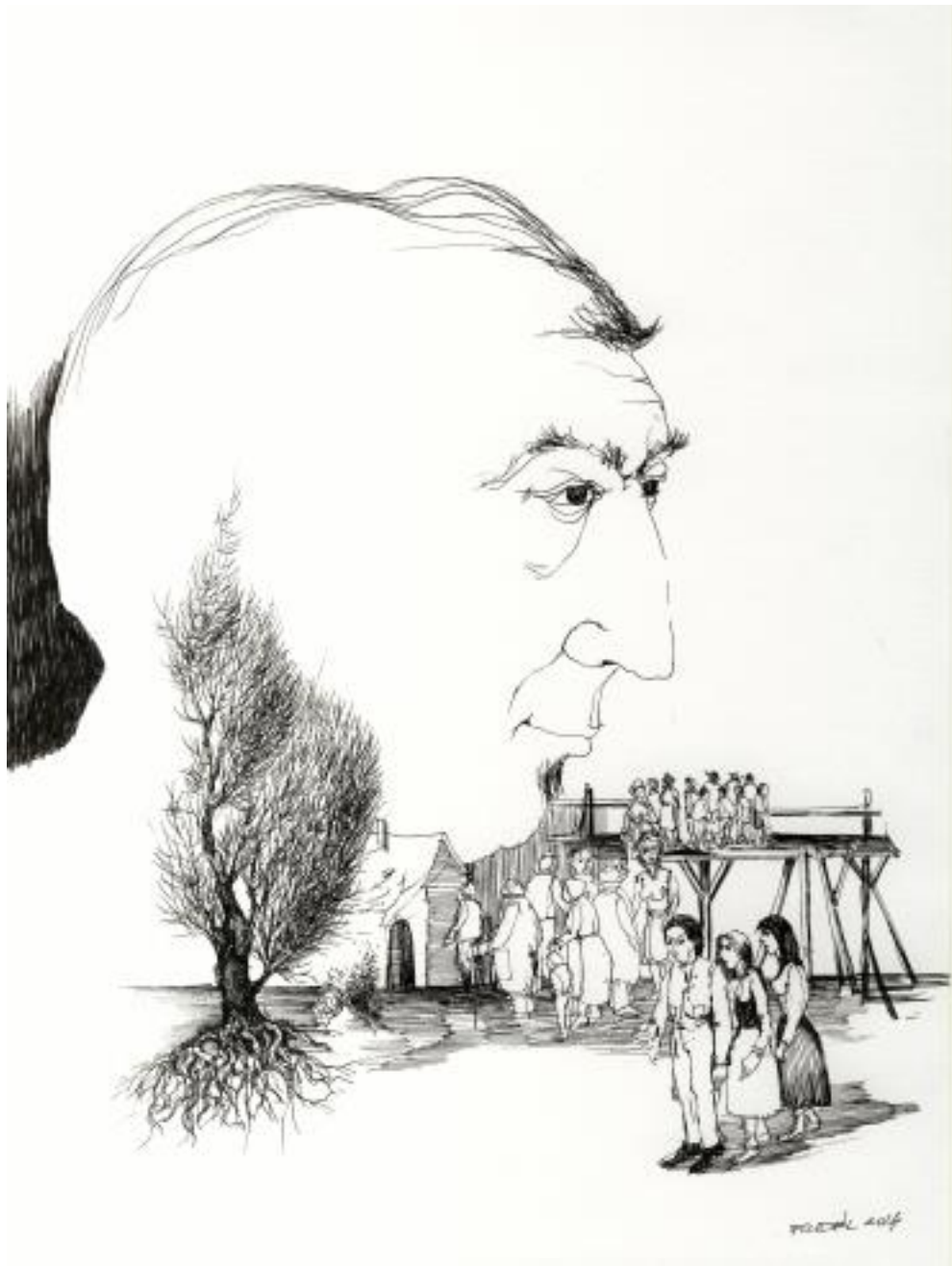
Fentiek miatt későn jutott elegendő időm és figyelmem bizonyos történelmi témák kibogozására, de megkíséreltem. Néha olyan ez, mint egy-egy bűnügyi nyomozás. A detektív gyanakodni kezd valakire, és azon a nyomon indul el, amelyre senki nem tippelne, mégis az lesz a célravezető. Vannak egészen a régmúltba vezető gondolatok, őseink nyomát kutatva folyamatosan foglalkoztattak. Mintha valaki folyton duruzsolt volna a fülembe, hogy ezeket érdemes felderíteni. Máskor csak az vett rá, hogy idős koromra már elegendem lett azokból a hazug rendszerekből, amelyek mintegy mosni akarták az emberek agyát. Téves információkat terjesztettek, olykor azért, hogy önigazolást keressenek maguknak vagy hogy eltereljék a figyelmet a bűneikről. Megértjük, hogy nem szerettek abban a tudatban élni, hogy ők gazemberek, mégse fogadhatjuk el a hazugságaikat, ferdítéseiket, akár hivatalból tett lódításait sem.

A legbonyolultabb a jelenkor hazugság-szövevényein eligazodni, de mindig ott az Ariadné-fonal: a túl szépnek tűnő történetek a legtöbbször kozmetikázottak. Erre a bonyodalmas útra invitálom a Kedves Olvasókat. Próbáljanak meg velem együtt utánanézni, olvasni vagy akár oknyomozó szerzőként mindent felderíteni. Néha elég, ha csak felhívjuk a figyelmet egy-egy állítás ferde voltára, hogy aztán az összetört illúzió nyomán felcsillanjon valamelyik gondolat-cserépen az, amit kerestünk.

Üdvözet a bátraknak, a ferdéségekbe bele nem nyugvóknak!

Murawski Magdolna

Eger, 2022. november 3.

A ráeszmélés

Sok minden nem úgy volt, mint ahogy a krónikák az utókor számára lejegyezték. Minél hitelesebbnek állították be, annál gyanúsabban hangzott az egész. Nemzedékeket már egészen zsenge korában megfosztották valamitől, ami a fiatalság joga volna pedig: a felnőttek világába, a társadalomba vetett hittől, annak tiszta voltától. Mivel bennünket árgus szemmel figyeltek, akár elkövettünk valamit, akár nem, egy idő után viszonztuk ezt a gyanakvást. No, legalábbis óvatosabbak lettünk. Megnéztük magunknak, kinek hihetünk, kinek nem, és ha a családon kívüli személyekről volt szó, gyakran láttunk elfordított tekinteteket, sunyi félrenézéseket, zavaros nézést és valami furcsát, amit akkor még nem tudtunk, mert képtelenség volt megmagyarázni magunknak.

A diktatúra gyermekei, úgy mondják, hogy maguk is torz lelkülétűvé válnak. Eltorzítja őket az a társadalom, amely nem hagyja őket békésen és boldogan gyermeknek lenni, hanem mindent érinteni akar utálatos pókjajaival, melyek gonosz tündérként követik az ember minden mozdulatát. Indiszkrét a vén sárkány, mondtuk magunk közt gyakran, és volt is benne valami. A torzulást azonban csak azok szenvedik el a külvilág tervei szerint, akiket nem véd a család. Akiket viszont jótékony burokként fog körbe az a légkör és az övéi szeretete, ahogyan bennünket, az védett maradhat. Védi a család, a neveltetése, annak az egységnek a láthatatlan ölelése, amelynek épp ez a funkciója. Csendes szeretettel nevel, ám tigrisként véd, ha tagjait veszedelem fenyegeti. Nos, ez az, amit a lelketlenek, a közönyösnek, rosszindulatúnak nevelt valakik vagy valami, nem értenek. Nem érthetik, mivel nincsenek hozzá receptoraik. Hiányzik belőlük a lélek romlatlan tisztasága, amelyről a fentiekben is beszéltem.

Már kisiskolás korában elkezdődik ez az emberrel. Egy gyermeket nem lehet csak úgy becsapni. Rögtön ráérez, ha át akarják verni, és akkor nem hagyja magát. A gyermek ugyanis még közelebb van az anyagi létezéshez, amely segíti a tisztánlátásban. Az ő receptorait még nem rongálta meg az a hazug társadalmi közeg, amely körülveszi. Ő még hisz a mesékben, azoknak minden szimbólumában. Számára ezeket nem szükséges elmagyarázni, mert tudja. Egy olyan ősi tudás birtokában van, amit odaátról hozott magával, és ez tökéletesen segíti, hogy eligazodjon a számára adott világban, természetes életterében.

Bizonyára sokan vannak, akik hasonló cipőben járnak. Az életútja azonban nem mindenkinek egyforma. Van, aki hozzáidomul az össznépi hipokrizishez, és maga is képmutatóvá válik. Megjátssza magát, mintha mindennel egyetértene, és előfordulhat, hogy végül valóban egyetért majd a falsul megfogalmazott társadalmi értékrenddel és ahhoz idomul, amely az ő segítségével lehetne jóval rendesebb is.

Az első jelentősebb konfliktust az okozza a legtöbb fiatal életében, amikor szembesülnie kell azzal, hogy a családban hallott történetek nem vágnak egybe az iskolában tanultakkal. Mert van a családban egy háborús hősi halott vagy egy börtönviselt rokon, akit szeretnek ugyan, de a viselt dolgairól „nem illik” beszélni. Azt se igen említik, hogy valaha politikai fogoly volt, hogy éveken át megalázták, verték, kínozták, míg meg nem törték, esetleg besúgóvá tették,

vagy hogy soha nem tört meg, de mire szabadult, már emberi roncs lett belőle. Sokféle variáció van erre az egy témára. Annyi, amennyi ember szerepel benne. Ki-ki másként éli meg, és embertársai viselkedését is másként ítéli meg. A saját világa szerint. Később saját világnézete szerint. Ilyen az élet, melyet azért kaptunk ajándékba a Mindenhatótól, hogy általa bizonyítsunk valamit. Hogy fejlődjünk és érzünk földi utunk során. Ha nem érzékeljük a konzekvenciákat, akkor fölöslegesen pazaroltuk az időnket. Akkor jöhet az osztályismétlés.

De hogyan és mit kell ismétetni ilyenkor? Ez az élet, leszületéseink misztériuma. Kevesen értik, és kevesen élnek vele jól. A bolyongások rendeltetése ugyanis a saját út megtalálása. Olykor egy egész emberélet nem elegendő hozzá...

A történelem kezdetén

Már a kezdeteket is elhazudták. Nem úgy volt, ahogyan tanultuk, t.i. hogy a barlanglakó ősember egyszer csak átváltott az őskorról az ókorra, és addigi tudatlanságából mintegy kigyógyult, és máris tudott remekül építkezni, hatalmas kultúrákat létrehozni. Nos, ebből annyi igaz, hogy az átmeneti időszakok jóval hosszabbak voltak. Több tízezer esztendő is elveszett valahová a történelem kezdetén, amikor ezek a kultúrák egymástól függetlenül megszülettek. Nem is sejtették egymás létezését, mert még nem utaztak akkora szenvedéllyel és elszántsággal, mint a mai ember. Egyelőre elzárkóztak, mert nem portyáztak el nagyobb távolságokra, hogy aztán rácsodálkozzanak más emberek másfajta építményeire, műalkotásaira, másfajta öltözködésére, művészetére. A bezártság belterjességhez vezetett, s ha másért nem, hát a rokonházasságok és az ebből eredő degenerálódás, genetikai leromlás elkerülése végett szét kellett nézniük a nagyvilágban. Igaz, előbb csak kisebb mértékben és áthidalható távolságokra, de ez mindenütt megtörtént.

A klíma gyakran változott. Jóval gyakrabban és erőteljesebben, mint manapság, és azok a népek, amelyek pl. állattenyésztéssel foglalkoztak, lovon közlekedtek, akár kénytelenül is követték ezeknek a változásoknak a hullámzásait. Kialakultak bizonyos területek és azokon belüli kapcsolatok, amelyek egy bizonyos népcsoport használatában voltak, így vagy meg tudtak egyezni rajta, mármint a területek tulajdonjogán vagy használati jogán, vagy pedig megharcoltak érte.

Őseink, a magyarok ősei is ezek közé a népek közé tartoztak. Hogy történelmünket miért akarták folyton meghamisítani, azt azoktól a történészekről és megbízóiktól kellene megkérdezni, akik folyamatosan ebben a verbális támadásban részesítettek bennünket. A miénk csak a végeredmény lett, és azon is csak ebben az eszmélkedő korszakban nyílik lehetőség változtatni, amikor már nem túri tovább a magyar nép, hogy folyton valami rabszolgá vagy cseléd státuszba akarják belekényszeríteni, ami nagyon nem áll jól nekünk.

Ha középkori vagy ókori térképeket tanulmányozunk, látni kell, mennyit változtak egy-egy évszázad során. Azok a népek, amelyek uralmuk alatt tartottak egy-egy területet, később kivonultak belőle, és erre feltehetőleg nyomós okuk volt. Ha a középkori változásokat érteni akarjuk, elegendő megtekinteni az ún. Selyemút változásait. Merthogy ez is volt a változások egyik oka, nemcsak a feltételezett klímaváltozás. Ember és ló túlszaporodhattak a korábban szépen termő kis hazájukban, s aztán szűkösebb esztendők következtek. Ám a változások oka lehetett ellenséges törzsek felbukkanása, mint pl. a VI. századtól kezdve rendszeresen a vikingek, normannok, varégek folyamatos zaklatásai, rablásai a nekünk emlegetett „őshazánkban”. Ugyanezeknek az agresszív törzseknek a dúlásai végig nyomon követhetők Európa tengerparti vidékein, a kereskedelem révén meggazdagodott és mutatós városokban.

Ha a Kunország vagy latinul Terra Cumanorum egykor nekik jegyzett hatalmas területeire tekintünk, máris sejthető, hogy valakinek a nyomában vagy valaminek a hajszolásában jutottak olyan távolra eredeti hazájuktól, amely Kínától északra található. Magyarul a kun és a hun egybehangzó névnek tűnhet, de egyelőre nem tudjuk, mi a valódi kapcsolat a két nép

között. A kihaltak mondott hunokról is tudjuk pl. a székelyektől, hogy egyáltalán nem veszték ki és nem tűntek el Európa térképéről, mert ők maguk a székely nép, a magyarokkal mindig szövetséges testvérnép.

A fenti térkép az 1200-as évek elején mutatja a kunok földjének, a Terra Cumanorumnak a nagyságát, területi elhelyezkedését. A kipcsak-szári-kun-ujgur szövetség a XI. században jött létre, ám központosított hatalommal nem rendelkezett ez a hatalmas „ország”. Törzsszövetségi rendben éltek, azaz mozogtak hatalmas területeket bejárva és egyrészt az állataik igényeit követve, másrészt a Selyemút kereskedelmét kontrollálva, feltehetőleg. Ezt a törzsszövetséget a mongolok verték szét a XIII. században, amikor hatalmas támadásokat intéztek nyugati irányban. Őket megelőzően az észak-kínai kitajok támadták és űzték őket egyre távolabbra 986-tól kezdődően. A kunok előbb nyugat felé vonultak, majd különböző népekkel kerültek összetűzésbe, később különböző népekbe és etnikumokba olvadtak be. Magyarországon jelentős kun népesség él, máig kun tudattal rendelkeznek, de az anyanyelvüket már nem beszélik.

A Magyarországon főként német lovagrendi papok dominanciájával irányított erőszakos térítés lehet az egyik oka, valamint az, hogy a tatárjárás után viszonylag gyorsan történő betelepítésük nem zajlott konfliktusmentesen. Az anyanyelv, a régi szokások és írás üldözése erősen jellemzi a hittérítő papokat, akik Európa más országaiban is fanatikus üldözői lettek mindennek, ami a régi rendhez tartozott. Nemcsak a sámánokat, hanem mindenki mást is, aki ismerte az ősi rovásírást, üldöztek és kegyetlenül büntettek, a rovásírásos faragványokat elégettették. Kevésbé dokumentált korszaka ez Magyarországnak, mivel a „győztesek”, akiknek mindig anyagi célkitűzéseik voltak, valósággal rettegték a másfajta szellemiségtől, amelyet, ahelyett, hogy igyekeztek volna megismerni, esztelenül üldöztek. Nagyon sok mai

konfliktusnak és ösztönös ellenállásnak is ez a forrása: az indokolatlan intolerancia és durva bánásmód azokkal, akiket idegen betolakodóknak tartottak.

Az avar birodalom létezéséről ugyan tudunk, számos lelet igazolja, hogy egykor Magyarország területén tartózkodtak, csak a velük való rokonságunkat, mint minden más jelentős, nagy birodalommal tabutémaként kezelt a nyugati történetírás. Elfogultan igyekeztek bizonyítani a saját preconcepcióikat és rásütni a barbárság és civilizátlanság bélyegét ősünkre. Hogy ki milyen mértékben volt barbár és kegyetlen, azt ékesen bizonyítja az augsburgi csata utáni német vérengzés mértéke és addig példátlan volta.

Ma már számos archeogenetikai adat bizonyítja, ki kivel ált rokonságban, kivel nem. Ezeknek ügyét a régészek és történészek és sok más tudós fogja végérvényesen feldolgozni. Nekünk már az is biztató érzés, hogy egyáltalán hozzáfogtak, és ha későn is, de buzgón végzik korszakújító tevékenységüket. Ezt még kivárjuk türelemmel. Mindezt azért fontos megemlíteni, mivel sok jel mutat rá, hogy nem egészen külön nép voltak, hanem velünk rokonságban álló és velünk kapcsolatokat ápoló etnikum. Hogy ki kit olvasztott be a maga törzsébe, azt bonyolult volna a rendelkezésre álló leletek alapján kibogozni. Fontos, hogy ha egy népként is, de fennmaradt a kontinuitásuk, amelyet lehet vitatni, de cáfolni nem.

A háborúkról

A háborúk soha nem azzal a bizonyos puska- vagy pisztolylövéssel kezdődnek, mint amiről a világsajtó hangoskodik, hanem mindig gondosan, akár éveken, évtizedeken át is tartó előkészítő titkosszolgálati munka előzi meg. Ez a tevékenység természetesen titokban marad, mint ahogyan a provokáció ténye is, amely valóban elsőként adja meg a kezdő lökést a szerencsétlen félnek, amelyet többnyire csak belerángatnak egy háborús konfliktusba.

Elegendő a saját történelmünk lapjait felütni, hogy tisztán láthassuk a mai történéseket is. A valódi okok abban rejlenek, hogy a felek képtelenek civilizált módon, tárgyalásos úton megegyezni egymással. Inkább belerángatják a saját népüket is egy értelmetlen vérontással járó küzdelembe, amely egyre jobban szétterjed, és mérgezi a légkört maga körül, míg végül már az egész emberiség bevadul. Előszedi régi vélt vagy valós sérelmeit, majd ezekre való hivatkozással akarja érvényesíteni különféle igényeit, főként területieket és anyagiakat.

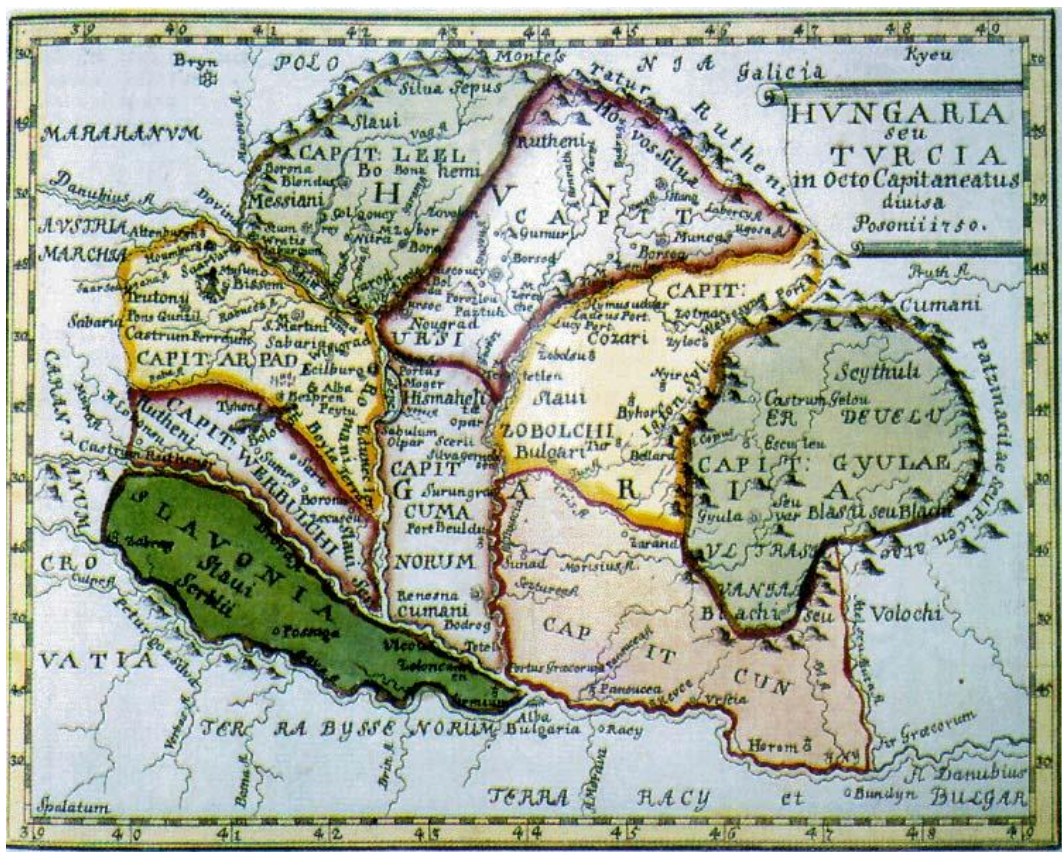
A politikusok, felberzenkedett népvezérek a legtöbbit talán a saját népüknek ártnak, pedig az ő kötelességük az, hogy megvédjék az őket támogató tömegeket az idegen támadásoktól, fosztogatásoktól, melyekkel egy kis népirtás is együtt szokott járni. Az irónia természetesen az elkövetőket érinti, míg a mártíroknak és hősi halottaknak kijár a kellő tisztelet és kegyelet. Ők azok, akikre éppenséggel tekintettel kellene lenniük a háborúcsinálóknak és mindenkori hadügyminisztereknek. Ez nem csak egy opció, hanem kutyakötelesség. Még akkor is, ha a háborúkat rendre a saját határaikon túl vívják, és ha a rablott holmiból odalöknek valamit a sajátjaiknak is.

A mai háborúk igen veszélyesek, mivel már több olyan ország is rendelkezik atomfegyverrel, amelyek vezetői nincsenek azon a fejlettségi szinten, amelyen kellene. Itt most nemcsak civilizátlanságról beszélünk, hanem a lelki alulfejlettségről, amely csúf lólábként lóg ki a legtöbb kardcsörgető nemzetvezér szatírkabátja alól. Valahogy úgy van ez, ahogyan a kisgyermek normális nevelésekor szokás. Hosszas felkészítés után csak akkor adunk a gyermek kezébe veszélyes eszközet, amikor már képesek felfogni, hogy ez felelősséggel jár, és ha rendelkeznek annyi önkontrollal, amennyi ezek használatához szükséges. Tehát ha egy ország vezetése instabil, akkor a legnagyobb felelőtlenség átadni számára tömegpusztító fegyvereket, mivel olyan népcsoportok kezébe kerülhetnek, amelyek ész nélkül, csupán a pusztító bosszúvágytól hajtva fogják használni ezeket. A következmény nemcsak a használót fogja sújtani, hanem az egész emberiséget. Jelen esetben a Big Brothert is, aki nagyképűen úgy véli, hogy mindenkinél mindent jobban tud, s hogy neki mindenhez több joga van, mint bárki másnak, a kisebb testvéreknek tekintett egyéb népeknek, amelyeket csak úgy „the rest of the world”-nek szoktak titulálni a tengeren túl. Ez már mindannyiunkra nézve sértő, mert hiszen ki szeret a világ maradéka lenni?... Még ha tudnánk is ezt magunkról, mégse tűrhetjük el, hogy bárki így beszéljen velünk.

Ha jól belegondolunk, az Egyesült Államok nagyjából három évszázados történelmet tudhat maga mögött, és az se mentes mindattól, amit rajtunk számon kér. Olyan országokon, amelyek többezer éves történelemmel, tudással, kultúrával rendelkeznek, tehát a Big

Brother nem annyira idősebb bátyánk, hanem jócskán a kisöcsénk. Ha Európa történelmét és térképeit nézzük, ismét csak rá kell jönnünk, hogy a jogállamiságot, civilizáltságot, miegyebet rajtuk követelő államok is csekélyebb történelmi múltat tudhatnak maguk mögött. Államiságuk fiatalabb a mienknél, mégis fölényeskednek velünk. Voltaképpen a legtöbb európai állam mindössze hercegségekből, kisebb, egymással folyton versengő és háborúskodó egységekből állt, amelyeket aztán egy-egy erős kezű uralkodó egységesített, ha valaha is sikeresnek lehet nevezni ezt a törekvését.

Ha csak a Közel-Nyugatra ☺)) tekintünk, láthatjuk, miből lett a cserebogár, azaz Ausztria birodalmi egysége, melyet erőszakosan tákolt össze, hogy aztán egy nála még erőszakosabb hatalmi rendszer zúzza szét. A sikeresen elsüllyesztett hajóval sajnos Magyarország is elsüllyedt, pedig erőszakosan tartottak benne bennünket a monarchiában jó két évszázadig.

Ha Magyarország honfoglaláskori térképét nézzük, jól látható Ausztria kicsinysége és kialakulatlansága rajta, s ha összevetjük azzal, amit évszázadok során szívós háborúskodással és előnyös házassági üzletekkel hozzá szerzett, bizony felmerül a kései utódban, hová tették a józan eszüket és természetes önvédelmi reflexeiket a felmenők, amikor elhitték, hogy valóban jó is származik nekünk abból, ha az uralkodócsaládok gyermekeit nyugati nevelés alá adjuk, a saját tradícióinkat pedig mi magunk feledtetjük el velük?

Bizony, mindig fel kellett volna figyelniük, legalább a véneknek, akik már elegendő vihart mértek, és láttak háborúkat, intrikákat, amelyek felértek egy-egy hadjárattal, mégis az újabb hadjáratok mellett döntöttek. Magyarországon, az egykori Magyar Királyság területén minden megtalálható és szabadon felhasználható volt, ami révén önellátóak lehettünk, maradhattunk volna. De mindig jött egy parazita társaság, amely kinézte magának azt, ami a miénk volt, és hol cifra szóval, hol a fegyverek szavával győzött meg bennünket arról, hogy nincs más mód, mint az ő kedvük szerint széjjelveretni magunkat. Olyankor egységes tudott lenni Európa, ha bennünket kellett csépelni, bezzeg azután, amikor a koncon osztozkodtak, volt haddelhadd!

Mindez soha nem történt volna meg, ha valóban olyan jelentéktelen, primitív és kezdetleges lett volna minden, ami magyar, mint mindenkori támadóink mondták. Egy jelentéktelen koncert csak nem mentek volna öltre a fél világgal! Épp olyan nemzetek, amelyek saját maguknak megengedik az utilitárius szemléletet, tőlünk viszont csak a gerinctelen behódolást várták el mindig. És azóta, több mint ezer év óta képtelenek belátni, hogy velünk, magyarokkal ezt nem lehet megtenni. Van valami, aminek birtokában mindig ellenállunk az effajta nemtelen kísérleteknek. Az a valami a magyarságunk, amit ők nem értenek, mi viszont csak azt nem értjük, hogy nem képesek annyi idő óta felnőni a saját szerepükhöz. No, nem a mindenkori agresszorokéhoz, hanem a jó tanulóéhoz, akinek – vélt szellemi fölénye birtokában – mégis csak kellene, hogy legyen annyi sütnivalója, hogy egy ilyen egyszerű feladattal megbirkózzék.

A világ kettéosztása tulajdonképpen a háborúcsinálók kasztjának áldatlan tevékenysége folytán következett be. Talán a történelem kezdetén még könnyebben összeugrottak egymással a különböző etnikumok, ám az idő teltevel már az egyes népeknek is fel kellett volna nőniük. Fejlődniük kellett volna szellemileg, különösen, ha ezt másokból hiányolták. Csak hogy legyen mire hivatkozniuk, amikor fennhangon hirdetik a mások primitívségét, szembeállítva vele a saját vélt magasabb rendűségüket.

Szemléletek és értékítéletek változtak, de egy valami nem változott: az agresszív szándékok, hol az egyik, hol a másik nép, jobban mondva politikai vezetőik részéről, hogy másokat kifosztva tegyék nagygyá úgymond a saját népüket. S vajon boldogok voltak-e azok a népek, amelyeknek ilyen rabszolgatartói szándékaik voltak? Aligha. Az okok egyszerűek. Aki mindent csak agresszív módon akar megoldani, minden konfliktusát, adódó éles helyzetét, az úgy magának, mint másoknak is csak árt.

Ha a történelem távolába tekintünk, meg kell látnunk, hogy mindig ott tevékenykedtek a háttérben a provokátorok, a másokat önös érdekből összeugrasztó felek is. Nélkülük, ezeknek az irigykedő, féltékenykedő és intrikáló alakoknak és klikkeknek nagyobb esélyük lett volna a békére. Velük, az ő mindenkori háttérmunkájukkal viszont garantált volt az újabb háború, a sok szenvedés és értelmetlen vérontás, melyet ráadásul gyakorta keresztény jelszavak hangoztatásával értek el.

Ha a jelenkor történéseit nézzük, mindenképpen meg kell látnunk, hogy éveken át provokálták az oroszokat az amerikaiak által pénzelt ukrán vezetéssel, amely ezzel az egyszerű trükkel el tudta érni, hogy a saját honfitársainak milliói keljenek útra, hogy aztán

vagy vissza tudjanak térni, vagy nem. Az agresszió bűn, de nemcsak az egyik fél részéről, hanem minden, magával bírni nem tudó alak részéről sem. Tudjuk, mindig voltak könnyen fanatizálható emberek, akik vagy lelkesedésből, vagy nagyhatalmi vágyaktól vezérelve nem bírtak magukkal, és a nép megkérdezése nélkül vetették oda áldozatul azt a rengeteg embertársukat, akik máig élhetnének, ha bölcsebb vezért választottak volna maguknak.

Az egyes népek nem azonos fejlettségi szinten élnek. Sem anyagi, sem szellemi, lelki szintjüket tekintve. A XX. század óta arra való hivatkozással kezdeményeznek vagy provokálnak ki forradalmakat, etnikai vagy vallási összetűzéseket, hogy álságos módon arra hivatkozzanak, most valahogyan egalizálni akarják a különféle néprétegeket vagy osztályokat. Ám ez nem megy konfliktusok nélkül, és a felbujtóknak éppen ez a célja. Miközben egyenlőséget, esélyegyenlőséget hirdetnek, az általuk fedezett szupergazdagok még többet akarnak birtokolni és másoktól elharácsolni. Tekintet nélkül arra, hogy a kifosztottaknak marad-e annyijuk, hogy abból valahogyan elvegetáljanak. Így jutunk el a társadalmi igazságosság hirdetésétől az újabb és újabb fosztogatásokig.

A forradalmak ma már nem nemes célokért vívott valódi forradalmak, hanem a titkosszolgálatok által előkészített egyszerű puccsok, amelyekre senkinek semmi szüksége nincsen. Kivéve a szervezőket, akiknek ennél különb szellemi terméke nincsen. Tudjuk természetesen, hogy a közbeszéd és a sajtó által hirdetett hangzatos szólamok egyáltalán nem állnak közel ahhoz, amit objektív valóságnak fogadhatunk el. Minden le lesz öntve érzélgős sziruppal, hangzatos áligazságokkal, hogy a végén minden jóézésű ember menekülni fog a közeléből is annak, amit ebben a formában tálnak a nagyérdemű elé.

Hogyan jutottunk el idáig, az egy külön sajtótörténeti tanulmányt érdemelne. Mindenképpen meg kell vizsgálni, melyik korban milyen formában manipulálták az olvasókat a különféle prekonceptiók alapján legyártott sajtóanyagokkal és külön a hölgyek számára készített irodalmi formában tált didaktikus művekkel. Ne higgyük, hogy mindez csak képzelgés, s hogy a szellemi szerzők valaha is bevallanák eredeti szándékukat. Egy része a tényeknek megmarad a történelmi félhomályban, de attól még jól körvonalazható úgy a tevékenység, mint a szándék.

A politika, amely a holnap történelmének eseményeivé alakul, változik és marad fenn, vagy süllyed el, folyamatosan munkálkodik azon, hogy egyrészt az általa tervezett események bekövetkezzenek, ma sem ül a babérjain. A szemünk láttára zajló legújabb kori népvándorlás, ami voltaképpen népvándoroltatás, láthatóan előre kitervelt forgatókönyv(ek) alapján működik ebben a formában. Még csak nagyon műveltnek se kell lenni hozzá, hogy valaki újra ismételtesse másokkal a régen be nem vált módszereket. Csak a szereplők és a helyszínek változnak, maga a forgatókönyv nem. Az avított és régesrég elavult, újra nem hasznosítható történelmi szemét, mégis egyre azon rágódnak, mint valami rágógumin. Akik ezzel foglalkoznak, nem veszik észre, hogy az ócska vonásokon kívül eléggé visszatetsző, ha valaki öregkorában akar versenyre kelni a fiatalokkal rágógumizásban...

Szidjuk vagy sem, a politikával mégis foglalkozni kell. Részben mert ennek eseményei fognak visszaköszönni az utódok történelemkönyveiben. Annyit azért megtehetünk a mieink érdekében, hogy megtaníttuk őket a sorok között olvasni. Jelenleg ugyan nem úgy néz ki a

helyzet, hogy sokan fognak hallgatni ránk, mivel igen kevés ember olvas könyvet, újságot, komoly folyóiratokat, a lehetőséget azért mégse szabad kihagyni, tehát meg kell adni nekik. Ha vitatkozni akarnak valamelyik témánkon, a lehetőséget biztosítani kell, és megtanítani a komoly vitakultúrával még nem rendelkezőknek, hogy egyik félnek se szükséges győznie a párbeszéd során. Elég, ha megismerjük egymás nézeteit, és amennyire lehet, tolerálni kell őket. Természetesen nem holmi szélsőséges nézetekre gondolunk, hanem normális észérvekre, amelyekre hasonló észérvekkel lehet válaszolni. Ez a kölcsönös tolerancia hiányzik ma a nyilvános vitákból. Kivételek természetesen akadnak, de eléggé ritkák.

Mindezt miért szükséges lejegyezni s egyáltalán megemlíteni? Mivel sok az agy mosó technika, amellyel szemben annyian védtelenek. Aki aláveti magát az éppen aktuális „hipnotizőr” akaratának (a módszer és a végeredmény nagyjából hasonló), azt leszoktatják a logikus gondolkodásról. Kap helyette egy pótlékot, aminek az illető nagyon örül, mert eljátszogathat vele, és közben nem veszi észre, hogyan húzták be a csőbe.

Szellemi önvédelem, Zrínyi „*Sors bona, nihil aliud*” intelme mellé, az agy mosókkal szemben. Ennyivel kell ellátni gyengébb embertársainkat. Ám az agresszív nyomulókát le kell higgasztanunk. Senkinek nincsen joga ahhoz, hogy a másik ember tudatába kéretlenül beleavatkozzon. Az „útszéli hipnózis” nem gyerekjáték. Aki gyakorolja, az se tudja, hová fog kilyukadni a végén, mint ahogyan védtelen és naiv áldozataik sem. Sajnos egyelőre a tudomány se foglalkozik eleget ezzel a nagyon is tudományos témával. Különösen veszélyes, ha idegileg terhelt, beteg tudatú személyiségek akarják megrontani embertársaikat hírhedt rögeszméikkel, még hozzá abban a formában, hogy ideológiáknak álcázott téveszme-tárakkal traktálják az ellenük szellemi önvédelemmel nem rendelkezőket.

alán harcos

S hogy ez honnan nyerhető? Az alapos, tisztességes nevelésből. A családból hozott jófajta hagyományokból, valamint a társadalom által megőrzött szellemi, történelmi örökségünkől, amelyet leghívebben a népművészet fejez ki, és a legérthetőbb formában. Ezeket

semmiképpen nem szabad kihagyni, bárki akarna is rábírní erre. Ha mindez a tarsolyunkban van, már a „sors bona” is mellettünk lesz.

2022. április 9-10.

Kinek a felelőssége?

Mivel igen nagy pénzekről van szó, nemigen van ember, aki fel ne tenné a kérdést: most akkor ki fogja fizetni a szomszédban folyó háború árát? Azt már jól tudjuk, kinek az érdeke, hogy minél több fegyvert tudjon eladni (többnyire hitelre, nem is emberbaráti szeretetből), de fel kell tenni egy másik kérdést is: nem lett volna egyszerűbb, ha tárgyalásos úton próbálják meg rendezni a kérdést? Mivel a nyugati világ anyagi szemléletű, tudjuk, hogy a leggyakoribb hivatkozás mindig az adófizetők pénzére történik. Ez most még senki szájából nem hangzott el. Ennyire eltunyult volna agyilag az önmagát mindig magasabb rendűnek képzelő fél, vagy szándékosan hallgatnak el valamit, amit az 'illetlen' kategóriába soroltak újabban? Tabu, tehát nem említhető, nem vitatható meg, legfeljebb sunnyogni lehet, ha valaki mégis megtöri a csendet vele kapcsolatban.

A háborús konfliktus szítói és tovább-gerjesztői bíznak benne, hogy minél több országra ki tudják terjeszteni az elindított lavinát. Jóllehet az adu ász nem náluk van, mégse gondolkodnak el rajta, miféle éveket és azok szenvedéseit kívánják rámérni az európaiakra. Valahogy a kommunista érára emlékeztet bennünket ez a cukkol-ÓSDI játék: akkor is mindent ideológiai alapokon kívántak rendezni, megoldani, még a kimondottan közgazdasági felkészültséget igénylő témákat is. Egyetlen ország sem irányítható úgy, hogy a gazdasági tényeket figyelmen kívül hagyják. Mi mégis ennek a levét ittuk majd fél évszázadig, aztán újabb három cikluson keresztül, amikor a helytelen államszervezésnek minden módozatával kísérletezgettek a köznép által csak pancsernek nevezett alakok. Ezek ugyanolyan felelőtlenek voltak, mint a mostani ukrán kormány, melynek tagjai kellő szakmai tudás híján szeretnének érvényesülni, ami magyarul ennyit tesz: kíméletlen emberkísérleteket folytatni ártatlan embertömegeken, amelyek legfeljebb annyit vétettek, hogy nem a megfelelő helyre írták az ikszet a legutóbbi választásaik idején. A szakértelem ugyanis soha nem spórolható ki semmilyen kormányzásból. Az esetleges szimpátia érzelmi dolog, soha nem helyettesíti a valódi tudást. Vannak, mindig is voltak önjelölt „nagyvalakik”, akiről aztán mindig kiderült utóbb, hogy semmihez nem értenek, de közben embertömegek váltak nincstelenné, beteggé, hadirokkanttá vagy szerencsétlenné, csak mert őket senki nem kérdezte meg, mit óhajtanak kezdeni a saját életükkel. Meg nem mellékesen a saját hazájukkal, amelyet lelketlen alakok összetévesztenek a piaccal, ahol mindenre alkudni lehet, sőt még az eladókat sértegetni se nagy bűn.

A történelmet, annak mindenkori állapotát kiszolgáltatni és tönkre tenni vagy lepusztítani hagyni viszont nagy bűn. Hazaárulásnak nevezték régen, és a legsúlyosabb büntetés járt érte. A mai világban azért folyhatnak mégis ezek a praktikák büntetlenül, mert az egykori erkölcsi rend még mindig nem állt helyre. Valaha a nép, az emberi közösség vetette ki magából az ellene súlyosan vétőket. A filmipar és ami a nyomán terem, azonban már hozzászoktatta a

széles tömegeket ahhoz, hogy érzéketlenné váljanak a mások sorsa iránt. Filmek, klipek, bugyuta reklámok, nyomogató játékként eladott szenny végzi el annak az ellenkezőjét, amit most érzékenyítésnek csúfolnak. A barbár játékok olyannyira érzéketlenné tudják tenni az emberpalántákat már kiskoruktól fogva, hogy később maguk is próbálkoznak agresszív cselekedetekkel, gyilkosságokkal, mert a játék végéről úgy tudták, hogy minden visszafordítható, újakezdhető. Pedig a valódi háborúban épp az ellenkezője az igaz. Minden végleges, ismétlésre, újakezdésre nincsen lehetőség.

Talán a mostani ukrán kormány tagjai is efféle játékokon szocializálódtak. Ezért nem érthetik, hogy mekkorát vétenek a saját hazájuk és annak népe ellen. Ötmillió ember távozását tervezték be, ennyit harsonázott világgá a sajtó. Pedig akkor még épp csak elkezdődött a háború. Ha valamikor, épp ezekben a napokban volna szükség a józan észre. Hideg fejjel, de a mások érzelmeire (és nem melleleg a pénztárcájára) is tekintettel lenni. Minél jobban durvul a helyzet, annál nehezebb lesz higgadtan leülni tárgyalni a feleknek.

Mire azt a paktumot megkötik, Volodimir Zelenszkij már valószínűleg rég Miami-ban fog üldülni, esetleg Las Vegasban elszórakozni a bezsebelt gempáit. Lelkifurdalás nélkül, hideg

fejjel, legfeljebb valami drágább drog fogyasztása után. Vagy előtt. Ki a megmondhatója ennek?

2022. április 11.

Ukrajna 2022

Negációk

Őseink nem 895-ben telepedtek le a Kárpát-medencében. Voltak előcsapatok, amelyek jóval korábban érkeztek. A paleoantropológia rég kimutatta, hogy a magyarok felmenői európai emberek voltak. Többségük persze, mert ettől eltér a magyar őstörténet, valamint a székely néphit, amely szerint a székelyek hun leszármazottak, tehát Attila birodalmának jogán maradtak Erdély területén. Ezt sem a genetikusok, sem az antropológusok nem cáfolták eddig.

Hiányos őstörténetünk lapjai, mint azt korábban jegyeztem, elsősorban az idegen papság és arisztokrácia üldözései miatt vesztek ki, úgy fizikailag, a krónikákból, mint a szerencsétlen, megfélemlített nép emlékezetéből. Részben, természetesen, hiszen nincs az az erő, amely végleg megszüntetne valamit, aminek komoly hagyományai vannak. Mindig akadt egy regös, egy igric, egy kobzos vagy lantos, aki elregélte és továbbadta ezeket korabeli hallgatóságának, majd a boldog utókornak.

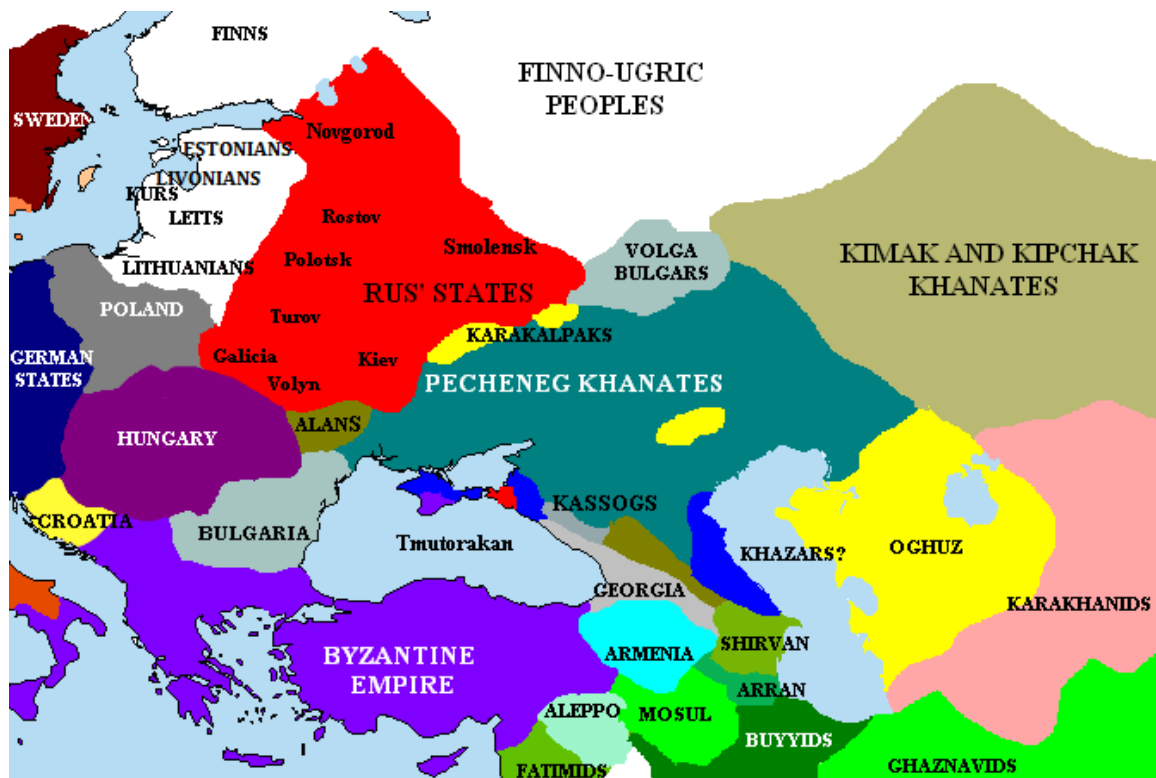
Nem igaz, hogy Anonymus saját maga által költött részletekkel egészítette ki, amit nem tudott. Nagyon is komoly ismeretekkel rendelkezett, s hogy honnan, annak maradjon ő a tudója. Feltehetőleg az akkor még meglévő „lapokról”, valamint a népemlékezet által őrzött történetekből, hitregéből. III. Béla király íródeákja nem volt műveletlen ember.

Származásunkkal kapcsolatosan több verzió is létezik. Ha majd a régészek és genetikusok végigtanulmányozzák őseink útjait a távoli kelet világától a mostani hazánkig, és onnan adatokat gyűjtenek be, talán összerakhatók lesznek azok a mozaikok, amelyek hiteles képet nyújthatnak valódi történelmünkről. Nem mellékesen megkaphatjuk és felhasználhatjuk azokat az adatokat is, amelyeket japán, koreai, kínai, kaukázusi és tibeti archívumok őriznek, és amelyek adatai alapján fény derül arra, miért tartanak bennünket rokonaiknak ezek a népek.

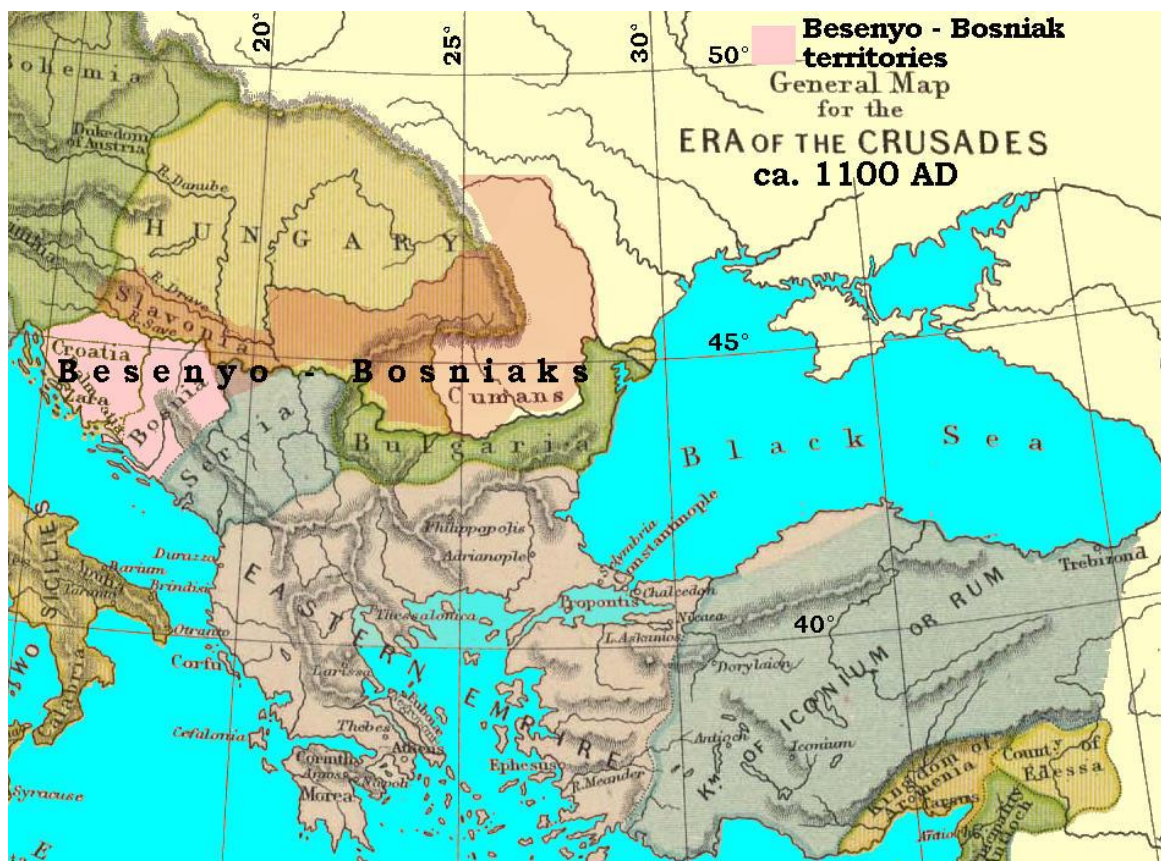
Amikor a kunok vándorlásait követtem, azonnal szembetűnő volt, mekkora területet jártak be és uraltak annak idején ezek a feltehetőleg velünk rokonságban álló emberek. Mivel őket a kitajok űzték el Észak-Kínából és a tőlük északabbra fekvő területekről, feltételezhető, hogy előbb mi, magyarok távoztunk onnan. S hogy mikor hogyan kerültünk oda, az is tisztázandó. Lehet, hogy a csodaszarvas legendája elhallgatta előlünk, hogy őseink egy része indult csak nyugatnak, a másik viszont kelet felé, majd ki-ki ott telepedett le, ahová vándorlásai során eljutott.

A sumerológusok azt állítják, hogy a mostani Irak és Irán területéről, tehát a Tigris-Eufrátesz környékéről származunk. A Nimród-Ménrót rege egyezéséről sokan értekeztek, de ma már beszél helyettük a genetika. Egyedülálló nyelvünk, amelyet összefüggésbe, sőt rokonságba hoztak a finnugorokkal, sőt a törökökkel is, önmagában véve is egy különleges örökségünk, amelyre büszkék lehetünk. Hogy nyelvileg mennyit adtunk át belőle azoknak a népeknek, amelyekkel közös történetünk volt egy darabig, újra vizsgálható, tanulmányozható, de csak elfogulatlan nyelvészek által, akik nem a saját prekonceptióikra építik a teóriáikat, hanem az

adatokra alapozzák a tudományukat. Érdekességként említem, hogy a régi térképeken a finnugor népek a Volga-Káma vidékére gondolt őshazától jóval északabbra éltek, s köztük éltek a ruszok, egyre nagyobbra növekvő területeikkel és népességükkel. A nekünk mondott területen a volgai bolgárok éltek, szintén a térképek szerint.

Amint a fentiekben látható, a volgai bolgároktól délre éltek a besenyők, akkor még hatalmas területen, tőlük keletebbre a kunok, akik akkor a kipcsák nevet viselték, később az oroszok poloveceknek hívták őket. Ott tehát nem volt érintkezési terület a finnugorokkal, akik nagyjából a Lappföldet és a mostani balti államok helyét foglalták el. A bolgárok egyébként Ferdinandy Mihály említése szerint keverék nép voltak. A népvándorlások útvonalait térképen követve nem csoda, hiszen valóságos átjáróház volt Ázsiának és Európának az a része, ahol a keletről nyugat felé nyomuló nomád népek valósággal maguk előtt tolták a tőlük nyugatabbra élő népeket, népcsoportokat. A Kazár Birodalom széthullása után a VII. században a kazárok már jóval délebbre szorultak a Közel- és Közép-Kelet területeire, a besenyők pedig hol a Kaukázustól északra fekvő, meghosszabbított Selyemút mentén éltek, ami kereskedelmi tevékenységük miatt logikus is volt, majd ők is nyugatabbra szorultak, és hol a Balkán-félsziget keletibbi részén, hol Magyarországtól délre helyezkedett el a feltételezett hazájuk. A kunok és besenyők izmaeliták, azaz muzulmánok voltak, a Selyemút feletti ellenőrzést a kazárok és az izraeliták kiűzése után ők tartották maguknál. A Selyemút irányítása tehát nemcsak kereskedelmi célzatú volt, hanem vallási ellentétek is felléptek már akkor is. Ez, úgy tűnik, hogy máig nem dőlt el.

A keresztes háborúk kora 1100 körül

Nem igaz, hogy pogányok voltak azok az őseink, akik a Kárpát-medencében vették csak fel a keresztséget. Már a Magna Hungariából való kijövetelünk előtt elkezdődtek azok a vallási háborúknak is mondható villongások és összecsapások, amelyek a VI-VII. századtól jellemezték a Selyemút nyugati részének népeit és az ottani változásokat. Bizánci, tehát görögkeleti, izmaelita és izraelita népcsoportok igyekeztek megszerezni a dominanciát a széthulló Kazár Birodalom fölött. Ennek örökösei a magyarok lettek volna, de addigra már megerősödtek az északról levándorolt varégek, normannok, akikből a ruszok lettek, miután átvették az irányítást Kijev fölött.

Kijevet nem az oroszok, sem az ukránok alapították, hanem a mi őseink. Hogy ez Álmos fejedelem volt vagy a nagyapja, arról egyelőre nincsen írásos bizonyítékunk, csak megint a hagyomány. Hogy a varégek, akik a mostani Svédországból vándoroltak dél felé, miért vetettek szemet a fejlett fegyverkovácsolással és ékszerkészítéssel bíró, gazdag Kijevre, az akkor még magyar városra, azt nem nehéz kitalálni. A Rusz fejedelemséget csak ezután alapították meg, hogy aztán egyre nagyobbra növelje területét és gyarapítsa a hozzá csatlakozó vagy általa leigázott és szolgasorba süllyesztett népcsoportokat (kazár, besenyő, úz, bolgár, stb.). Nyomon követhető ez a gyarapodás a korabeli térképeken, amelyek előbb csak egy kisebb etnikumot és területet jelölnek meg Rusz néven, hogy aztán egyre jobban elvörösödjön tőle minden korhű ábrázolást mutató térkép.

Tehát a vallásháborúk nem a XI-XII. században kezdődtek el, hanem jóval korábban, a VI-VII. század táján, amikor Bizánc terjeszkedett akkor erőteljesebben a volt kazár birodalom és Magna Hungaria területeit is igénybe véve. Nos, ebben az időben vehették fel a keresztiséget ősünk, hiszen akkor már kapcsolatban álltak a Bizánci Birodalommal. Az arisztokrácia dinasztikus házasságokkal is igyekezett megerősíteni ezeket a kapcsolatait. Maga Gyula, István király nagyapja, Erdély gyulája, azaz fejedelme is bizánci hercegnőt vett feleségül, tehát a két későbbi királyság ezer szállal kötődött egymáshoz. Az ellentéteket inkább a nyugati papság szíthatta (emlékezzünk Szabó Magda: Az a szép, fényes nap c. drámájára!), mivel féltékenyen igyekeztek megtartani a saját érdekszférájukat, sőt tovább terjeszteni annak a jelentős királyságnak a területére is, amelyet egyszerűen meghódítandó területnek és adófizetőjüknek néztek ki.

A fenti térképen a IX. századi állapotok láthatók, míg a megelőző már a keresztesháborúk idejében készült. A korábban, azaz a fent látható, hogyan terjeszkedett a Bizánci birodalom, mely Szent István király idejében hazánkkal is határos volt. A térképeken az is jól kivehető, hogyan nyomultak egyre nyugatabbra a besenyők, akiknek valódi erejét ma már nem ismerjük, de ha a hatalmas Bizánci Birodalmat is meg tudták szorongatni, nem lehettek csupán egy primitív puszta nép, mint amilyenek a nyugati történetírók szeretik emlegetni mindazon népeket, amelyek kelet felől érkeztek Európa szíve felé nyomulva.

A következő térkép már Szent István király korának, azaz a XI. század elejének az állapotait mutatja. Azokat a jelentős erőket, amelyek meghatározták Közép-Európa akkori helyzetét. Bizánc közvetlen déli szomszédunk, a besenyők, alánok még akkor nyomulnak nyugat felé, hogy aztán a Balkánon egy időre megvessék a lábukat, de a magyarságot is szorongassák, különösen Erdély irányából, majd a mostani Horvátország felől is. Mivel a későbbiekben az ő hatalmuk is megtört, ahogy a kunoké is, akik jelentős területet birtokoltak, azaz tartottak

dominanciájuk alatt, a sorsuk pedig a beolvadás lett, ki egyik, ki másik népbe vagy etnikumba. A mi őseink belátták, hogy a további kalandozások meggyengítik az erőinket (Ferdinandy szerint a férfierőt), így az ország megerősítésére és a hatalom megszilárdítására koncentráltak, habár időközben már mindenkinek nyomában voltak a tatárok. Ez súlyos csapást mért hazánkra, a közénk ékelődött egyéb etnikumoknak (besenyők, kunok, úzok, stb.) viszont valóságos felmorzsolódást okozott. Azok a nomád népek, amelyek nem telepedtek le, tehát saját jogon hazájuk nem volt, csak folyamatosan vándoroltak, hátrányosabb helyzetbe kerültek hozzánk képest.

A kelet-nyugat érdekellentét a fenti térképen is körvonalazható, amennyiben a Bizánci Birodalom akkor még csupán egy tengeri átkelésnyire volt Rómától, tehát magával a pusztta jelenlétével fenyegetésként foghatták fel az akkori érdek- és egyházi csoportok, amelyek a pápai trónusért is ádáz küzdelmet folytattak. Az oka nem kizárólag vallási volt, hanem szimpla anyagi érdek, mivel az egyre gyarapodó katolikus egyháznak szaporodtak az adófizetői is. Ma már, amikor jócskán kiismertük a nyugati felfogást, nem tekinthetünk el ettől a gyakorlatias októl sem. Elég, ha a Szentlélek Bankra gondolunk, amelyről a színtiszta szellemet és tiszta lelket jelentő Szentlélek egyáltalán nem tehet. Ez annak a példája, hogyan torzulnak el az eredeti eszmék, ha pragmatikus gondolkodású emberek uralma alá kerülnek. Szinte minden vallással megesik ez, amikor a papság a vallás oktatása és terjesztése helyett hatalmi kérdésekkel foglalja el magát. Eredendően minden vallás a szeretet kultuszát terjeszti, csak aztán beleártják magukat olyanok, akiknek nem kellene, s ettől a legtisztább szeretetvallás is harcias, kardcsörgető eszmetárrá torzul (ld, a mai, harcias iszlám módosulatot, vagy az egykori ellenreformációt, amely Istenre és Jézus Krisztusra hivatkozva követte el kegyetlenkedéseit a protestáns prédikátorok ellen. Nem beszélve az Inkvizíció eszmetorzulásairól).

A legenda, hogy csak a nyugati szövetséggel vihettük volna valamire, megint csak nem igaz, mert hiszen az akkor még erős Bizánccal szövetségben ugyanolyan hatalmas államot alapíthatott volna Szent István, mint az akkor még szintén csak kialakulatlan Rómával, azaz a pápasággal. Ne feledjük, hogy a pápai trónért ugyanolyan ádáz küzdelem folyt, mint egyéb világi trónokért!

A nyugati szövetség mint erős kötelék csak annyiban létezett, hogy számunkra megmaradt a pusztá ajánlatok és be nem váltott ígéretek szintjén. Ugyanez a hagyomány köszön vissza Magyarországon mai elszigeteltségében a nagynak hitt Európai Unióban, amely ugyanúgy semmibe vesz bennünket, mint annak idején korai elődei, az akkori városállamok, kicsiny hercegségek, amelyek csak akkor fogtak össze ideig-óráig, amikor bennünket, magyarokat kellett támadni.

Bakócz Tamás esztergomi érsek pápajelöltsége, ami nem melleleg rengeteg pénzébe került az akkor még egyáltalán nem kicsiny hazának, azért esett kútba, mert az ambiciózus Mediciek jóval függetlenebbek (és intrikusabbak) voltak, mint a magyarok. A pénzt, befektetést, palotát, stb., mind elfogadták, de nem nyújtottak cserébe semmit. A magyar főúri vakságnak egyik példája volt ez csupán. Hajlamosak vagyunk elhinni, hogy baráti közeledésünket hasonlóval fogják viszonzni, ám a történet vége mindig az, hogy végül hátat fordítanak nekünk, kihasználják bennünket, majd ki is nevetnek, amiért hiszünk a barátságban olyan esetekben, amikor mindenki csak a saját érdekeit mérlegeli, sőt utóbb arra is hivatkozik. A magyar politikusoknak és üzletembereknek meg kell végre tanulniuk és be is tartaniuk az üzleti alapszabályt: üzletben nincsen barátság. Ezt velünk szemben régóta gyakorolják, illő

hát nekünk is alkalmaznunk, amikor hajlott gerincű, megalázkodó magatartást várnak el tőlünk.

Politikánkból számítani kellene végre ezt az érzelmi elemet, s helyette nekünk is pragmatikusan kellene tekintenünk úgy a politikára, mint a világtörténelemre. Máskülönben soha nem fogjuk megérteni, miért bántak úgy velünk más nemzetek politikusai, ahogyan mindig is bántak.

Az a rengeteg arany, ami Itáliába vándorolt és a Mediciek, Fuggerek és a hozzájuk hasonló politikai kalandorok vagyonát gyarapította, bőven elegendő lett volna arra, hogy inkább hadsereget szervezzünk és tartsunk fenn a török veszedelem távol tartására.

Az arisztokrácia és a mindenkori felsőbb osztályok kapitális tévedése volt, hogy becsülik majd őket, ha sokat költekeznek és ezt ráadásul fennhéljazva teszik, amikor úgymond külföldön mulatnak. Valójában ezért mindig hülyének nézték a mieinket a spórolós nyugatiak, s közben bezsebeltek minden pénzt, kincset, vagyont, amit csak lehetett.

Nem igaz, hogy a Habsburgokkal való szövetség jót tett nekünk, sőt megerősítette a magyar királyságot. Ezen csak a sógorok nyertek, míg Magyarországot végletesen leszegényítették, és szándékosan nem hagyták fejlődni. Mikor ennek meglett az eredménye, akkor lehordtak bennünket mindenféle primitív népségnek, s csupán éléskamrájuknak és aranybányájuknak használták a hazánkat. Meg persze gypűnek.

Mikor a török veszedelem Európa ellen készülődött, erős nyugati összefogás állt annak a háttérben, hogy sem a nyugati „szövetségesek”, sem a pápaság nem óhajtott segítséget nyújtani, sőt a háttérdiplomácia még hergelte is ellenünk a törököket. Az ő szemszögükből nem Európa pajzsa voltunk, amely mindig megvédte őket a barbár betörésektől, hanem egyszerű gypű, átvonulási terület, amelynek annyi funkciót szántak, hogy feltartóztasson minden olyan sereget, amely őket is veszélyeztetné. Bánffy Miklós gróf utal erre, mármint erre a szemléletre önéletírásában. A kiegyezéspártiak ugyan vakon hittek a Szent Korona által érintett uralkodók lojalitásában a magyar néphez, ám senki nem mert arra hivatkozni, hogy amennyiben arra nem méltó fejre került a legfőbb magyar méltóság jelképe, akkor az általa érintett fő ugyanolyan méltatlan marad, mint előtte volt. Tehát a lojalitás egyoldalú volt, sőt amikor nem kérte számon az uralkodón senki ennek hiányát, még gögösebb lenézés lett a vége. Ennek áldatlan folyománya a mára erősen elburjánzott magyargyűlölet, amiért soha senkit nem rónak meg hazánknak azon képviselői, akiknek ez kötelessége volna.

A magyarság mára ugyanolyan erős és népes ország lehetne, mint a ma legerősebbek, ha nem csábították vagy kényszerítették volna folyton bele értelmetlen háborúba, amelyekből nekünk nyereségeink nem voltak, csak jelentős veszteségeink. Anyagiakban és lélekszámban, azaz az idegen érdekekért feláldozott fiatal emberéletekben. Ám ezeket az áldozatokat soha nem fogják értékelni, legfeljebb kinevetnek érte a hátunk mögött.

A magyar történelmet folyamatosan meghamisították, átírták és aszerint forgatták a legkülönbözőbb irányokba, ahogyan a mások érdekei ezt megkövetelték. Ismét csak utalhatnánk a hát mögötti gúnyolódásokra és kinevetésre, de aki megértette a fentieket, annak nem szükséges újból elmagyarázni.

Szóval volt a hivatalos politika, amely a krónikákba bekerült, mert megírták a mindenkori győztesek, és volt a háttérpolitika, amely mindig megtalálta azokat a népcsoportokat, amelyek felbérelhetők voltak a magyarok ellen. Korai történelmünkben az úzok, besenyők, kunok, tatárok (ez utóbbiak Lengyelországot is többször fenyegették, majd feldúlták). Ezeknek épp elég volt a gazdag zsákmány ígérete, és a pontos információk, mely irányból vagy melyik városra érdemes támadniuk. A nevető harmadik mindig a „fejlett nyugat” volt, amely két legyet ütött egy csapásra: úgy a támadók, mint a megtámadottak legyengültek, ha egyébben nem, népszaporulatban, merthogy a legfiatalabb vitézek estek el a csatákban. Magyarország is az augsburgi mézszárlás után tért magához, amikor már jóvátehetetlené vált minden.

Gyenge vigasz, hogy azok a népek, amelyek az évszázadok során úgymond „ellenünk szaporodtak túl”, mára a gender-örület vagy egyéb devianciáik miatt igen alacsony demográfiai mutatókkal jeleskednek. A történelem fintora? Istenítélet? Mindegy, ha ők nem tesznek ellene, hát önként fognak kiszorulni a saját hazájukból. Esetleg egy generáció alatt kihalnak. Az okokat lehetne elemezni, de elemezzék a saját szakembereik, ha éppen van hozzá bátorságuk.

Érdeemes megnézni a következő térképet is, amely a XI. század során tovább alakuló országok, királyságok, fejedelemségek, stb. változásait mutatja. Ezen változások közepett Magyarország stabilan tartja pozícióját. A korai térképeken még látni, hol, merre maradtak utánunk a keleti sztyeppevidéken magyar rokonaink, utóbb már csak a besenyők, úzok és a nyomukban előre nyomuló kunok mozgásai vehetők ki legtisztábban. Tehát okoknak kellett lenni mindezekre a jelentős népmozgásokra. Klimatikus, vallási, kereskedelmi, hatalmi és számos egyéb oknak, amelyek mára a történelem homályába vesznek. Túl az ilyenkor jellemző erős napfoltkitöréseken és csillagászati eseményeken, amelyek gerjesztik az agresszív emberi tevékenységet, többféle összetett oknak kellett közrejátszani ebben. A háttérdiplomácia (magyarul: diplomáciai intrikák, egyes népek elleni áskálódások) mindenképpen ludasok, tehát erős ügynöktevékenységet lehet körvonalazni a háttérben. Ez pedig mindig erősen érdekvezérelt, csak az egyes etnikumok uralomra törekvése okozza.

A fenti térképen még könnyen kivehetők a különféle finnugor népek földrajzi állomásai, amelyeket később szintén bekebelezett az osztrákhhoz hasonlóan hatalmas étvágyú orosz terjeszkedési szándék. Európa nyugati felén már egységes államként tüntetik fel Németországot, ami voltaképpen még mindig csak hercegségek nem túl stabil szövetsége. Hasonlóképpen Franciaország, amely Nagy Károly óta egységes királyság, ám területi harcokat folytat Angliával, amely szintén örökös belharcban áll a saját etnikumaival (skótok, walesiek, írek). A Földközi-tenger déli vidékén megvetették lábukat a normannok, akik utóbb egyfajta szimbiózisban éltek a szicíliaakkal, míg Spanyolország még vívja a Reconquista nevű háborúját a mórokkal, hogy visszahódítsa tőlük korábban elvesztett területeit. Ha csak ennyi változás volna az utóbb annyiszor mintaként felemlített nyugati régiókban, az is elegendő ellenérv arra, hogy velünk, magyarokkal szemben nem jogos a „bezzeg a nyugat!” típusú érdekek felemlítése...

Nincsen még a ma ismert Portugália, mert részben az arab kalifátus alá tartozik, részben a kasztíliai királysághoz, viszont van egy Barcelonai grófság, amelynek önálló létét ma elvitatják, holott történelmileg és földrajzilag egyenrangú az akkor még hiányos Spanyolországgal. Nem létezik Svájc, sőt Ausztria sem, csupán kicsiny részegysége a német hercegségek szövetségének. Anglia sem egységes, hanem külön léteznek mostani „alkotóelemei”, a Skót Királyság, Írország és Wales. Dánia északi és északnyugati irányba

terjeszkedik, és nem látjuk a térképen a sokat emlegetett Romániát, csupán a vlachoknak nevezett kicsiny népcsoport húzza meg magát a népvándorlás viharai elől valahol Dobrudzsában és a Havasalföldön, részben bizánci, részben besenyő területeken, ám önálló ország híján. Létezik már a Lengyel, a Cseh és a Horvát királyság, míg Szerbia fejedelemség, a Bizánci Birodalom részeként. A nyugati felfogást tükrözi maga a név is: Servia, mely a szláv népek eredeti rabszolga státuszára, leigázottságára utal.

Nos, ennyire képlékeny és változó a történelem és az egyes országok térképe. Azt állítani, hogy a magyarok területeire és kincseire vágyakozó nyugati hatalmak jóval hatalmasabbak lettek volna nálunk, majdhogynem képtelenség. De attól még jóleshet azoknak, akik szeretik szépíteni az egykori tényeket. A térképek persze nem hazudnak, ki-ki leolvashatja róluk, amire kíváncsi, eléggé részletesek.

2022. április 12-13.

A magyar táj változásai

Mikor azt halljuk, hogy ki miért tartott vagy tartana igényt erre vagy arra a területünkre, érdemes visszatekinteni magára a földrajzi tájnak a változásaira. Elgondolkodtató, miért nem tartott igényt senki korábban a Duna-Tisza közére, miért szolgált csupán limesnek, azaz gyeplőnek a Római Birodalom Pannónia nevű provinciája számára. Ennél tovább nem terjeszkedtek, mert egyrészt túlságosan vad vidéknek tartották a lankás és szépen megművelt pannon tájakhoz képest, másrészt mert éltek még ott az egykori Hun Birodalom maradék népei, sőt magyarok és avarok is, akikkel való rokonságunkat rendre elfelejtik megemlíteni a „hozzánk képest bezzeg milyen hiteles” történelemírók...

A mostani Nagyalföld területe egyáltalán nem hasonlított a mostani békés, jelentős részben megművelt tájra. Nagy részét ősvadon borította, máshol mocsarak állták útját a kelet felé esetleg terjeszkedni akaró idegeneknek. Vadban, halban ugyan gazdag volt, de mezőgazdasági művelésre akkor még kevésbé alkalmas, emiatt volt gyér a népessége.

Később sokan, sokféleképpen és különféle indítékokkal avatkoztak bele a táj földrajzi fejlődésébe, és nem is mindig szerencsésen vagy sikeresen. Az évszázadokkal későbbi lecsapolások, a folyamatosan elkövetett erdőirtások mind kihatottak belőle egy-egy ősi területet, hogy aztán nagy részét megművelhetővé tegyék. Olyan tájjá, amely képes eltartani a rajta megtelepedett népeket. A különböző időszakokban letelepedett és földművelésre átállott etnikumok nem mindig éltek harmóniában egymással. A kunokról jegyezték pl. hogy a magyarsággal rendszeresen összetűzésbe kerültek, mivel előbb nem akartak lemondani a nomád állattartás sztyeppe formáiról. Állataik lelegették és letaposták a magyarok vetéseit, komoly károkat okozva ezzel a földművelőknek. Utóbb aztán hozzászórtak ők is a földművelő életmódhoz. Számos oka volt annak, hogy nem tudtak visszatérni régi területeikre, ahol időközben már más államok alapultak, és a tatárok nagy inváziói után a XIII. században már nem is kíváncsok az akkor legvadabbnak tartott néppel szomszédságba. IV. Béla király letelepítette őket, lehetőséget kaptak a békés életre. A honfoglaláskori térképen ugyan őket is a bevonuló és itt megtelepedő törzsek között tartották számon, ám meglehet, hogy azok az emberek a „fehér kunok” közé tartoztak, míg a „fekete kunok” utóbb követték csak őket. A megkülönböztetés nem a bőrszínükre vonatkozott, hanem társadalmi helyzetükre. A hunok hasonlóképpen fehérnek nevezték a nemesi származásúakat, míg a feketék a szolganépek voltak, akik szintén a tatárok elől menekültek hozzánk.

Sztyeppe életük során valószínűleg izmaeliták voltak a kunok, de aztán áttértek a bizánci, azaz görögkeleti vallásra, majd csak sok nehézség árán és elég kegyetlen kényszerítéssel tudták őket megtéríteni, azaz római vallás szerint keresztvíz alá tartani a magyarságot is sokat sanyargató német lovagrendi papok. Ezek olyan szélsőséges kegyetlenséggel térítették, hogy Erdélyből végül elűzték őket. A vallási fanatizmus minden korban igen sokat ártott, de máig a legerősebben ható irányzatot képviselik bármely vallásban. Az emberiség nagy tanulságai közé tartozhatna, ha ezekről a kirívó formákról hajlandó lenne lemondani, hogy

átadják helyüket a valódi vallási irányzatoknak és tartalmaknak, amelyeknek sokkal több közük van Istenhez és a valláshoz, mint a fentieknek.

A magyar táj a letelepedett magyarok, majd a külföldről betelepített etnikumok keze nyomán valóságos csodát élt meg, ahogyan Pannóniához hasonlóan ez is, vagyis a keleti vidékei is megszelídültek, termővé váltak. Igaz, sokat veszített eredeti vad szépségéből az emberi beavatkozások nyomán, de lehetővé tette az itt lakóknak, hogy önellátókká váljanak. Sőt ezen felül még olyan termékeny vidékek alakultak ki, amelyek Ausztriát is bőségesen ellátták élelemmel. Talán jobb lett volna, ha az itt lakókat, vagyis a mezőgazdasági termékeket megtermelő jobbágyságot, majd parasztságot táplálták volna, „az ám, hazám”... Talán akkor kevesebbet pusztított volna a morbus hungaricus, azaz a tüdőbaj, melynek legfőbb okai az alultápláltság és az egészségtelen lakáskörülmények voltak. Az érzékeny embernek elfacsarodik a szíve annyi nyomorúság láttán, jobban mondván olvastán, amelyek a korabeli életkörülményeket ecsetelik klasszikusaink alkotásaiban. Talán a szívtelen nyugat is jobb irányba változott volna, ha nem basáskodással és kiszípolozással jut hozzá mindazokhoz a termékekhez, amelyek elsősorban azoknak jártak volna, akik megtermelték őket, hanem magának kell megdolgoznia értük.

A kétféle feudalizmus-értelmezés

Őseink talán azért sem értettek egyet sok tekintetben nyugati szomszédainkkal és időnként változó szövetségeseinkkel, mivel azt a társadalmi formát, amelyben éltek, másképpen élték meg. Jóllehet Magyarország is betagozódott a nyugati világba, mégse fogadták be úgy, ahogyan illett volna. Egy igen egyszerű alapgondolatban tértek el, ám ez egy egész világot jelentett, amely mély szakadékként húzódott meg, és ott van máig köztünk és a nyugati világ között.

A nyugati típusú feudális társadalomban a király a legfőbb úr, aki alá tartozik mindenki, aki az ő országában él. Az ország az ő tulajdona. Az egész országot, annak földjét formálisan nem tartja meg magának, hanem kegyként osztogatja szét azok között, akik lojálisak hozzá. Cserében katonai szolgálatot vár el tőlük, valamint azt, hogy az általa ajándékozott hűbéradományt rendben tartsák, háború esetén általuk felszerelt és fenntartott katonasággal álljanak mellette. A hűbéradományt azonban nem tulajdonba kapják, hanem csupán használatra. A birtokok továbbra is a király tulajdonát képezik. A király az adományt bármikor visszavonhatja, az a kedvezményezett család tulajdonába soha nem kerül. A feltétel nélküli hódolat és hűség viszont az uralkodó elvárása, tehát a hűbéresei valami alávetett viszonyba kerülnek vele. Ez ugyan sok más társadalomban is hasonlóan van, de a magyar jogrend ettől alaposan eltér.

A magyar király a hűbéradományt az alattvalóinak tulajdonába adja, annak fiúörökösei öröklik, és adót nem kötelesek fizetni érte. Amennyiben az adományozott család kihal, a birtok visszaszáll a királyra, aki újfent odaadományozhatja másik alattvalójának. A hűbéresek kötelesek katonasággal viszonzni a király jóságát, tehát saját bandériumot kiállítani, azt ruhával, felszereléssel és élelemmel ellátni. Ez jól hangzik, de tudjuk, hogy háborúk esetén gyakran rablással gondoskodtak magukról a katonák, mivel az uraik nem annyira törődtek az ő jóltartásukkal. A zsold járt ugyan nekik, de annak kifizetése gyakran bizonytalan volt.

Jelentős különbség a nyugati és a magyar típusú feudális rend között, hogy a szét nem osztott magyar föld a Szent Korona alá tartozik, és amikor egy család kihal, arra száll vissza. Tehát soha nem a király birtokolja, hanem a Szent Korona.

A hűbéresek, hogy a vállalt terheiken könnyítsenek, és hogy saját hűbéreseket is szerezzenek, birtokaik egy részét tovább adományozták másoknak, akiket ezáltal úgymond alárendeltjeiké tettek. A nekik adott birtokok után ők, az újonnan kedvezményezettek voltak kötelesek meghatározott számú katonaságról gondoskodni és azt fenntartani. Gyakran kisebb birtoktestekre aprózódott az eredetileg jóval nagyobb birtok, ám a rendszer attól még működött.

Nemesi címet lehetett szerezni birtokadomány nélkül. Erre jó példa a székely nemesség esete. A székelyek vállalták, hogy föld nélkül is biztosítják a katonaság és határvédelem terhét, mivel a nemesi cím egyúttal adómentességet is jelentett. Ezt szegte meg Mária Terézia, majd a neki ellenálló székelyeket kegyetlenül lemészároltatta Madéfalván.

A fenti rendnek az alapja az ősi törzsszövetségi rend volt. Az egymással szövetkezett hét törzs tagjai egyenrangúak voltak, csupán annyit vállaltak, hogy fejedelmet, vezért mindig az Árpád nemzetségéből fognak választani. Ezt a hagyományt törték meg később az idegen uralkodók, mondván, hogy az egyezséget nem ők kötötték, tehát magukra nézve nem is ismerik el kötelező érvényűnek.

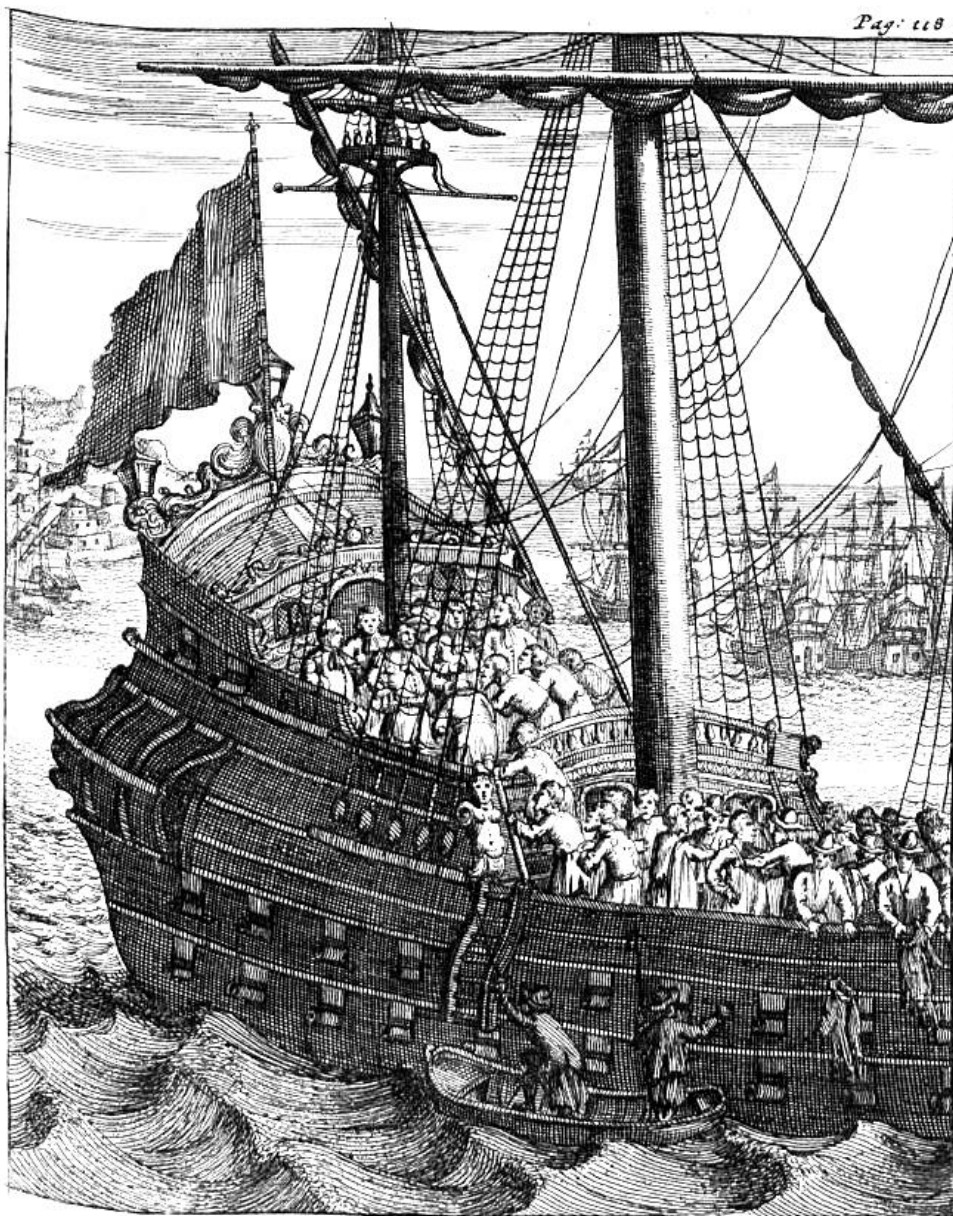
A fentiekből látható, hogy másként viszonyultak a magyar hűbéresek a királyukhoz, mint nyugati társaik. A magyar a szolgálalkúséget mindmáig megveti, s ha mégis előfordul az életterében, azt magából kiközösíti. Egy osztrák vagy egy cseh hűbéres számára természetes, hogy az uralkodót univerzálisan elismerje maga fölött állónak, tehát ellene nem lázad és nem tesz, míg a magyar hűbéres megtartja magának az Aranybullában foglaltak szerinti ellenállási jogot. Ha a király nem tartja be a közte és a nép közötti megállapodást, a magyarságnak joga van ellene felkelni. A magyar jog tehát magában foglalta a nép és az állam szuverenitását, a nyugati társak azonban áthelyezték a jogokat és vele a felelősséget az uralkodó kezébe.

S hogy ezt miért volt fontos lejegyezni? Hát annak a feltárására, hogy miért nem volt egyetértés a monarchián belül, illetve, hogy miért volt annyi félreértés magában véve a jogértelmezésben. Az osztrák uralkodók ugyanazt a feltétlen engedelmességet és szolgálai behódolást várták volna el a magyaroktól is, mint amit pl. a szlovákoktól megkaptak, ám a nyakas magyarok, s különösen a székelyek, akik talán a legtöbb véráldozatot hozták a hazáért, mindig szembeszegültek velük. A reformáció, majd az ellenreformáció idején ezek az alapvetően is adott ellentétek tovább mélyültek. A török kiverése után a visszatért klérus, az osztrák uralkodóktól felbujtva és támogatva, valóságos bosszúhadjáratokat intézett a

protestáns prédikátorok és híveik ellen, akik velük ellentétben nem távoztak el nyugatra a török veszedelem idején, hanem maradtak és együtt harcoltak a katonákkal, akik időközben reformált hitre tértek. Ellentétek ezért vannak, és az egymás iránti tolerancia emiatt is hiányzik a kelet-nyugati párbeszédéből. Évszázadok óta. Még akkor is, ha közös nyelvet beszélünk, vagy ha jólképzett tolmácsok pontosan fordítják le az egymással közölt dolgokat. A szavak értelmét lehet tudni, ám a mögöttes tartalom más és más, amint azt a fentiekben vázoltam.

2022. április 13-14.

Gályarabságra hurcolt (rabszolgának eladott) prédikátorok

Negációk II.

Nem igaz, hogy a Kiegyezés után a magyarok és a Habsburg uralkodóház között teljes lett volna a béke. Nemcsak azért, mert a rebellis magyarok, azaz a negyvennyolcasok elutasították a tömeggyilkos Ferenc József által felkínált békejobbot, hanem mert a vele kapcsolatos érzések végig a felszínen mozogtak, azaz egyik fél se gondolta teljesen komolyan, amiben megegyeztek. Szabó Dezső önéletrajzi jegyzeteiben olvashattuk, hogy iskolás korában kivezényelték őt és társait a császár fogadására, amikor is tüntetőleg vagy sehogy sem akarták fogadni Ferenc Józsefet.

A magyargyűlölet hagyományos volt a Habsburg családban, és ez olyan zsigeri gyűlölet volt, amit semmilyen külső erő nem tudott megváltoztatni. Maradt a hipokrizis, a felszínen mozgó, kétes érzelmek, szirupos megnyilvánulások, olcsó frázisok pufogtatása, tehát a valódi érzelmek takargatása. Emiatt soha nem tárták fel az ellenérzések valódi okát, hanem a szőnyeg alá söpörték a kérdést s vele a lelki bajokat. A *Háry János* híres dala, a „*Felszántom a császár udvarát,/ Belévetem hazám búbaját...*” tökéletesen kifejezi azt a szándékot, amely elmondaná az uralkodónak, mi bántja a népet, ám már a gondolat felvetésekor is világos, hogy erre nincsen mód. Az uralkodó magasan trónol a nép fölött, és onnan semmit nem lát annak gondjaiból. Már csak azért sem, mivel a népdal záró sora „Ne sanyargassa magyar népét” egyértelműen arra utal, hogy valójában mégis sanyargatja. A kérés egy, a semmibe elszállt sóhaj marad, amit magával visz, sodor a szél, s mindig ellenirányban a Hofburggal, ahonnan senki nem látja a magyarok gondját-baját, hanem vidáman mulat, éli világát, s nem szereti, ha zavarják a vizeit holmi sóhajokkal.

Gondoljunk csak *Móra Ferenc: Dióbél királyfi* c. mesekötetére, amely gyermekeknek íródott ugyan, de igen sokat elárul a Bach-korszak szomorú idejéből, amikor központból kirendelt idegen adminisztrátorok szabályozták a közrendet, és azok gyakran olyanok voltak, mint Rosszjancsi úr. A mesék szólnak a szegénységnek mindenfajta hétköznapi megnyilvánulásáról, a gondosan titkolt nyomorról, amely annyi gyermekhalált hozott, ám vidámságot és gondtalanságot, ami a gyermekkor elemi igénye volna, véletlenül se.

Hasonlóképpen a *Kincskereső kisködmön* c. másik mesekötet, amelyből sok efféle történetet ismerünk meg. Móra Ferenc gyermekkorából és néptanítói korszakából, amelyet megőriztek számunkra azok a könyvlapok, hogy soha többé ne akarjunk ismétlést belőle. Ha minden olyan nagy rendben lett volna, efféle mesék soha nem íródtak volna meg. S nem azért, mert az írói fantázia termékei csupán, hanem mert a gondosnak, kegyesnek és jóságosnak leírt uralkodók ingerküszöbét soha nem haladta volna meg az az adathalmaz, amelyet még akkor is illett volna ismerniük a magyar irodalomból, ha magyarul nem tudtak volna túl jól.

Ezek a művek az 1920-as években jelenhettek meg. Elgondolkodtató, miért kellett ennyi időnek eltelnie a valós események és a publikációk között. A válasz kézenfekvő. Amikor „élesben” folytak az események, az osztrák cenzúra miatt szó se lehetett volna az uralkodó és a hozzá lojális alattvalók kritikájáról. Mikor a sajtószabadságról prédikálnak nekünk nyugati irányból, vissza kellene tekinteniük a saját történelmükre, és először saját magukon

számon kérni, ők hogyan viszonyultak ehhez az alapvető polgári joghoz, miközben a rebellis magyarok már maguknak követelték ennek megadását.

De megemlíthetjük *Madách Imre: A civilizátor* c. komédiáját is, amely szatirikus hangon szól a Bach-korszakról, amely véletlenül se vált dicsőségére az uralkodónak, aki ilyen alattvalókkal akarta kordában tartani a náluk alacsonyabb sorban létezni gondolt magyarokat. Ez az, amit egy uralkodó vagy vezető politikus soha nem engedhetne meg magának: megvetni, lenézni a népet, soha közösséget nem vállalni vele. Pedig hányan elkövették ezt a bűnt Magyarország és a magyarok ellen!

A civilizátor előadása a soproni Petőfi Színházban

Negációink folytatásaként a fentiekkel szembeállítva szükséges megjeleníteni azt a szirupos világot, amelyet az operettek fejeznek ki, és ami a bécsi életstílus hű képét nyújtja. A Cigánybáróra és a Szaffira gondolunk, amelyek mindegyike egy képtelen történelemhamisítás. A császárnő kegyes, visszaadja a magyar rebelleseknek a korábban elvesztett birtokaikat, a duhaj magyar úr viszont már kisgyermekkorában is csak a „disznók közt az ólban” érezte jól magát. S hogy ez nemcsak hamisítás, torzítás, hanem mélységes sovinizmus is azok részéről, akik ilyen egyoldalúan látják a történelmi eseményeket.

Amikor azt állítják, hogy a monarchia egy békés, boldog békeidőszak volt a történelemben, feltétlenül emlékeztetnünk kell arra is, hogy nem mindenkinek. Aki az élet boldogabbik felét kapta jutalmul valamely, erősen kritizálható tettéért, akkor azért meg kellett volna látnia azon szenvedő honfitársait is, akiknek épp az ellenkezője jutott „életük jutalmaként”. Mindig más az arisztokrácia életérzése, mint az általa (meg persze a császár által) sanyargatott népé. S valahogy az az érzésünk, hogy a korábban már vázolt hűbéresi felfogás jegyében mindig a stréberek jutottak előnyösebb helyzetbe: a mindenkori uralkodó kegyeit élvező főnemesség, újabb kori történetünkben a vezető politikai elit és a felső tízezer tagjai. Ezt a társadalmi tagozódást örökölték aztán a kommunisták, akik maximálisan kihasználták ennek minden előnyét.

Természetesen többféle aspektus létezik, talán annyiféle szempont, ahány ember, aki szemlélője az eseményeknek. Ám más az érzések, nosztalgiák, egyéb érzelmi alapon nyugvó vélemények igazságértéke, mint a szigorú tényeké. Az érzések lehetnek változók akár egy ember életének korszakaiban is, ám a lecsupaszított tények nem azonosak ezzel. Azok nem érzelmi, hanem pragmatikus alapon nyugvó adatok vagy adathalmazok. Egy síkon említeni őket nem lehet, sőt káros is összemosni őket az esetleg folyton ingadozó érzelmi szintekkel, amelyek megtéveszthetik még a leghidegebb fejű embert is.

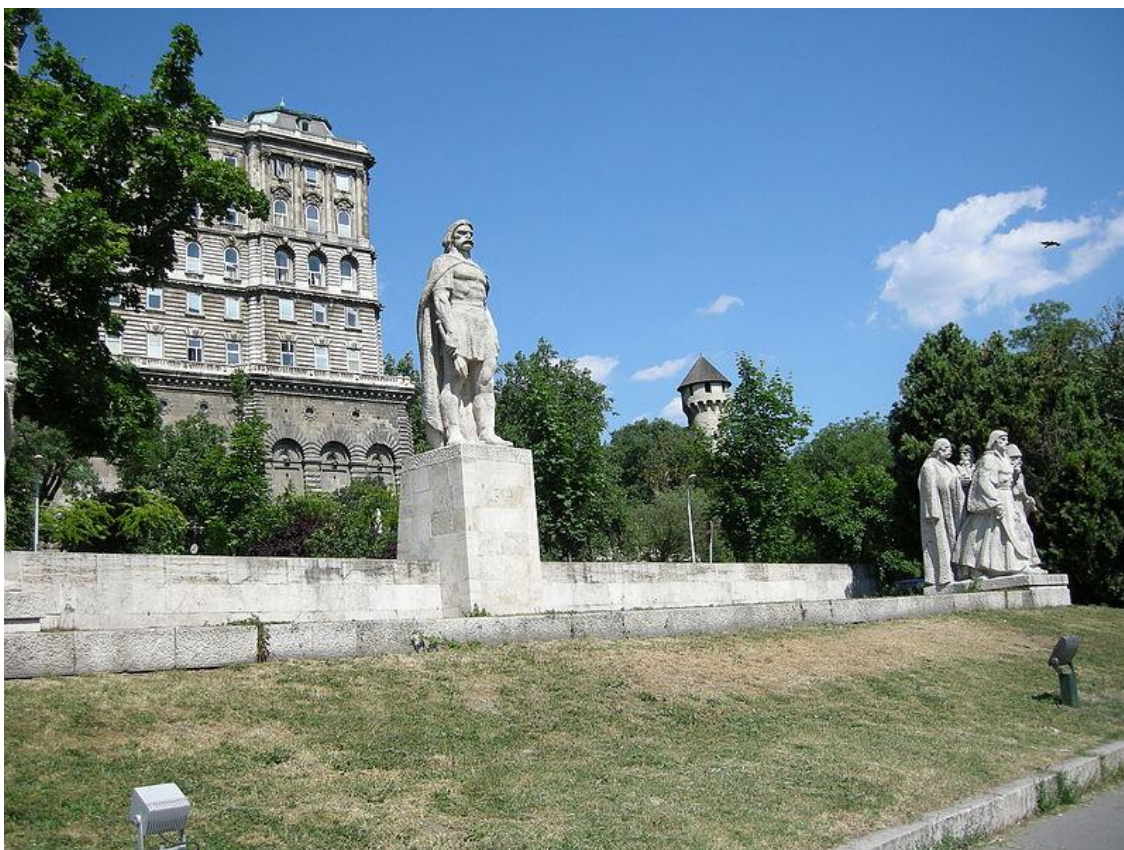
2022.április 14.

A miskolci Kossuth-szobor. A mai Erzsébet tér a Kossuth-szoborral, jobbra az Erzsébet fürdővel, háttérben az avasi református templommal

Dózsa és a keresztetek

A parasztvezérnek leszólt Dózsa György valójában székely nemes volt, aki kereszties háborúba indult volna egyre népesebb seregével. A korabeli leparasztozás azonban már őt is utolérte, s ez annyira beleivódott a magyar köztudatba, hogy a fővárosiak jelentős része máig így gondolja. A kereszties háborúkban való részvételre való felszólítás, mint egy osztinató ismétlődik a magyar történelem folyamán, és valljuk be, az egész „intézmény” eléggé értelmetlen vállalkozás volt. Kiprovokálta a későbbi muzulmán inváziót. A törökök viszonzták a látogatást, és ők se éppen barátságos formában. Legújabb kori remake-je a Charlie Hebdo név alatt futott újabb provokáció volt, amelyben egy francia lap gúnyolódott a muzulmánok szentként tisztelt Mohamed prófétáján. Hamarosan hasonló válasz érkezett: terroristák támadtak a francia lap szerkesztőségére, és megöltek több újságíró. Az adok-kapok oda-vissza ment, majd egész terrorista sorozat indult be, egyre kiélezettebb keresztényellenes indíttatással Európa-szerte.

Budapest, Dózsa György tér

Gyakran az előítéletek kerekednek felül a józan ítélőképességen, majd lavinaként indítanak be értelmetlen gyilkosság-sorozatokat, amelyeket többnyire meg lehetett volna előzni, ha nem sértik meg azt az elemi jogot, hogy mindenki vallását illik tiszteletben tartani. Nemcsak

a miénket, hanem a másokét is. Az amerikaiak iraki, majd líbiai katonai intervenciója hasonló válaszokat váltott ki, szinte reflexesen. Mivel az akkori amerikai elnök keresztény volt (George W. Bush), a sértett mohamedánok talán miatta haragudtak meg a kereszténységre, holott ez utóbbinak egyébként semmi köze nincsen az amerikaiak mindenkori hódító háborúhoz. Ám az ostor az egész nagyközösségen csattan, és mivel az akkor 1-es számú nagyhatalomtól senki nem mert elhatárolódni (bezzeg, ha kisebb országról van szó, mekkora hírharsona kíséri a legkisebb ügyet is!), a szégyenbélyeg rajta maradt az egész kereszténységen és a muzulmán terrorista támadásokból bőven kijutott több csatlós országnak is.

Inkább azon érdemes elgondolkodni, miért volt olyan fontos, hogy Magyarország védtelenül vagy legalább is legyengült haderőkkel szálljon szembe a XV. századtól a törökök egyre ismétlődő betörési kísérleteivel. Tekintsük hát a pusztá tényeket! Tegyük fel az antik kérdést: Kinek az érdeke? Aztán nevezzük meg, ki mindenkinek volt érdeke, hogy Európa legerősebb és legtekintélyesebb királysága ne legyen képes megállni a maga lábán, hanem ismét oda legyen lökve a keleti és nyugati hódító szándékoknak.

Az amőbaként terjeszkedő Ausztriának feltétlenül kellett a mi legyengítésünk. A törökkel lehetett különbékét kötni, területi igényeket megnevezni és kikövetelni. Az így nyert előjogok hivatkozási alapként szolgáltak későbbi paktumokhoz, bár ezek érvényesítése utóbb több mindentől függött. Több európai uralkodóházzal álltunk rokoni kapcsolatban, és ezeknek is fűződött érdeke ahhoz, hogy kiszolgáltatott helyzetbe kerüljünk. Ez arra volt jó természetesen, hogy könnyebben rá lehessen venni a mindenkori uralkodót a kompromisszumokra, pl. örökösödési ügyekben. Velence, Róma és a pápai állam is ellenünk drukkolhattak, habár ezt kifelé, nyilvánosan soha nem vállalták. Háttéralkuk és privát egyezmények attól még lehettek. Ezeknek meglétéről annál világosabban árulkodik az a vákuum, amely minden elhallgatott szándék és paktum körül jelentkezik, önként felfedve azoknak a köröknek az áldatlan tevékenységét, amelyek soha nem lankadnak el az ilyen fárasztó diplomáciai játékokban.

Térjünk hát vissza Dózsa György történetéhez, hogy elhagyhassuk végre az iskolában tanult kliséket, melyek a kiegyenesített kaszákkal felvonuló parasztsereg nevetséges, mégis fenyegető voltát hangsúlyozzák! Mármint mint hadseregét, amelynek nem sok esélye volt a modern fegyverekkel ellátott úri hadsereggel szemben. A pápai szóra hadba induló erdélyi csapathoz útközben is csatlakoztak mások, elhagyták Temesvárt, majd Csanádra igyekeztek, ahol egészen más fordulatot vett a történet. Dózsa egyszerű katonáit akkor kurucoknak hívták. A név magában rejti a „keresztes” elemet. 'CruX' latinul keresztet jelent, a kuruc szó ennek eltorzított vagy népiesített változata. Az eredeti szándék már ez alapján is érthető. Nem urakat gyilkolni mentek, hanem keresztes háborúba, de mivel azok a nagy sereg láttán félelmükben gorombán el akarták kergetni őket, összetűzésbe kerültek egymással, s aztán már nem lehetett visszafordítani semmit. Csáky Miklós csanádi püspököt megölték, holott eredetileg a dél-magyarországi hadakkal akartak egyesülni és együtt a keresztes zászlók alatt majd a Szentföldre indulni. Ebből is látható egy másik történelemhamisító szándék, amely még a jót is rosszra képes magyarázni.

Ez a lázadás, vagyis polgárháborús esemény akadályozta meg a jelentősebb hadi készülődést Magyarországon, amikor a török fenyegetés egészen életközelségbe került. 1526 ezért is válhatott olyan véres lapjává történelmünknek, mivel 1514 után már nem mertek jelentősebb népi hadakat felszerelni és felkészíteni a közelgő háborúra. Meg kell még említeni azt is, hogy a török fenyegetést nem sokan vették komolyan akkor még. Voltaképpen ez a keresztes hadba hívás is pápai részről egy elterelő hadművelet volt, melynek segítségével el lehetett vonni a magyar közfigyelmet a törökök készülődéseiről a Balkánon, a török hadak figyelmét pedig Magyarország felé irányítani, ahelyett, hogy a gazdag itáliai városállamokat támadta volna meg. Vagy Bécset, mert az is módjában állt volna, ha a magyar „gyepű” útját nem állja.

Csak a mai eseményekből és azok történelmi előzményeiből láthatjuk igazán, mennyire mélyen gyökerezik az európai közgondolkodásban a magyarokkal való történelmi machinációk mindenkori igénye. A valós háborús színtér mindig egy kicsit távolabb esik, esettőlünk, de „ha nem parírozunk”, bármikor ránk tolnak a front. Ne higgyük el, hogy ma nem erről van szó! A szokványos intrikusok mindig ugyanazt az unalmas recepteskönyvet használják ellenünk. Még arra is lusták vagy tehetségtelenek, hogy újabb ötleteket koholjanak ki. Aki ki akarja védeni tehát ezeket a „diverzáns akciókat”, annak szintén lehet használni a nyugati recepteket. Akár úgy is, hogy az ellenség ellen fordítja a saját fegyverét. Az a leghatásosabb.

Gyakran tapasztalni, különösen a mai világban, hogy szavainkat nem úgy értelmezik, mint ahogyan mi mondjuk és értjük őket. Ez különösen jellemző olyan országokban, ahol a nép hosszabb ideig diktatúrában élt. A torzult rendszerekben ugyanis az emberek hozzászoknak, hogy folyton hazudnak nekik, ezért elkezdik keresni a mögöttes értelmet, amit a beszélgetőpartner szavai mögött rejteget. Végül olyannyira eltorzul már az alapkommunikáció is, hogy akkor is keresik a rejtett értelmet, ahol és amikor az nincsen, mert a másik fél őszintén beszél velük. A torzult lelkű és jellemű ember viszont soha nem fog letenni arról, hogy az általa képzelt „titkos kódot” kinyomozza, hogy valóságos rögeszméjévé válik. Onnantól fogva az ilyen ember alkalmatlanná válik a normális kommunikációra. Attól még társadalmi lényként a helyén maradhat, és sokat árthat azoknak, akik, vele ellentétben, valóban azt gondolják, amit mondanak. A jelenség neve hipokrizis, mely másoktól is meg akarja követelni, hogy hozzá hasonlóan elleplezzék valódi énjüket és a velük történeteket, helyette pedig valami negédeskedő vagy tudományoskodó stílust alkalmaznak és várnak el másoktól is. „Ha semmit nem mondasz, abból nem lehet baj”, vélik, pedig mennyi galibát okoztak már, ahogy a Charlie Hebdo esete is dokumentálja.

S hogy mi köze van Dózsának a fenti esethez, az igen egyszerű. Mindkét esetben és történelmi helyzetben ok nélkül hergelték fel vallási fanatikusokat arra, hogy a saját hazájuk határain kívül szálljanak hadba a saját vallásuk védelmében. 1514-ben éppen pápai felszólításra. Ne feledjük, hogy a pápaság se volt mentes a belháborúktól. Egymás után taszították le egymást a pápai trónról, hogy aztán ideig-óráig birtokolják Szent Péter helyét, majd hasonló cselvetésnek essenek áldozatul, mint az elődeik.

X. Leó pápa két kardinálissal, Giulio de Medicivel (a későbbi VII. Kelemen pápával) és első unokatestvérével. Luigi de' Rossival

Ha már a Medicieknél tartunk, érdemes átértékelni, azaz modern kifejezéssel élve revidálni korábbi nézeteinket, vagyis az iskolában tanultakat. A Medicieket minden művelt ember műpártolói és műgyűjtő szenvedélyük után jegyzi. Nagyra értékeljük, mennyi műkincset koncentráltak városállamnyi birodalmukba, s hogy ezeket ők is nagy becsben tartották. Más kérdés, milyen úton jutottak hozzájuk, s hogy az általuk vezetett népnek mennyi szenvedésébe és nélkülözésébe került az ő fényűzésük. Mellesleg ezt a kérdést minden nagy kulturális alkotás és építmény esetében is feltehetjük magunknak. Nem azért, mintha nem lett volna érdemes megalkotni őket, hanem azért, mert a megrendelőik bánhattak volna kíméletesebben is azokkal, akiknek a kíméletlenül kisajtott adóforintjaiból ezek a nagy művek aztán létrejöttek.

S hogy miért kell erre is gondolnunk? Nekünk, magyaroknak egyáltalán nem volt mindegy, miféle tevékenységet folytatott a híres-hírhedt itáliai család. A firenzei bankárok ugyanis egy másik hírhedt bankárcsalád támogatásával (mai szóval élve: befektetésével) érték el, hogy a német hercegségek utóbb császársággá nőttek ki magukat. A szövetség pusztán anyagi alapú volt, az ideológiát, meg az Istenre rákent jogukat utóbb gyártották hozzá. Isten

természetesen soha nem jogosít fel senkit arra, hogy embertársaira kezét emeljen, vagy hogy bankár taktikával kilopja az összes létező aranyat egy másik országból, hogy aztán végletesen elszegényítse szomszédait, majd ujjal mutogasson rájuk: no, lám, milyen primitívek és elmaradottak! Akár az erőszaktevő, aki aljas tettet végrehajtván, szajhának nevezze azt a nőt, akit megbecstelenített.

X. Leó igyekezett megszilárdítani a hatalmát

Magyarország máig szenved a mások előítéleteitől. Ezek valósággal gúzsba kötik és nem hagyják, hogy az igazság valaha is kiderüljön az évszázadokon át csak rágalmazott és sértegetett népről, amelynek még európai voltát is eltagadják. Akár politikai csatározásokról vagy újabb intrikákról van szó, akár egy sporteseményről, jellemzően a gúnyos hangnem a jellemző a külföldi tudósítók részéről. A kérdés önként merül fel: vajon attól a sértegető fél több vagy nagyobb lesz, ha folyamatosan olyasmit enged meg magának, amit kultúrember soha nem tenne embertársaival szemben? A kíméletlenség gyakran odáig fajul, hogy sportmérkőzéseken a nyugati ellenfél a legnagyobb durvaságokat is megengedi a magyar játékosokkal szemben. Vajon miért? Ha nem hallaná, olvasná folytonosan, hogy ezek a magyarok (Diese Ungarn!) milyen barbárok, s hogy velünk szemben csak az ököljogot kell érvényesíteni, azaz akár brutálisnak is lenni, akkor ugyanúgy tiszteletben tartaná játékosainkat, mint más népek sportolóit, akiknek hazájával jó kapcsolatot ápol az övéké.

Ismét a rasszizmusnál kötünk ki, amivel minket szokás vádolni, mégis azoknak a népeknek a részéről tapasztaljuk, amelyeknek ebben jókora fekete hagyományai vannak. A volt nácik náciznak, a pár évtizede még utcán lincselők újságírói rasszistáznak bennünket, s mindezt miért? Mert olyan mennyiségű kegyetlenkedés van a szőnyeg alá söpörve náluk, hogy azt most utóbb igyekeznek a fél világra széjjelteríteni, jókora seprűző lendülettel. Akár az Aesopus-mese farkas-hőse, amelyik az általa áldozatnak kiszemelt bárányt vádolja olyasmivel, amit ő szokott elkövetni. S a békésen ivó bárány visszautasítja a vádat, akkor a farkas beéri azzal is, hogy az apjára vagy a nagyapjára keni rá a koholt vádat. Ugye, hányszor előfordult már ez a történelem folyamán, az emberiség mégse akar tanulni belőle?!

Korabeli látkép Rómáról: jobbra az Angyalvár, XVI. század

2022. április 15-17.

További történelmi intrikák

A labancok mindig előkerülnek valahonnan a történelmi sublótfiókból. Olyanok, mint a direkt erre a célra kitenyésztett állatfaj: hűséges kutyaként követik a mindenkori „gazdi” utasításait, és stréberkedve fitogtatják, mennyire lojálisak megbízóikhoz. Már nem is törődnek azzal, hogy valódi szándékaikat, azt a hazaáruló törekvést valahogyan leplezzék. A modern kori kommunikáció eszközein visszafejlődött embertípust már hidegen hagyja, miként vélekedik róluk a normálisnak még megmaradt emberiség. Olyan nyelvet erőltetnek, ami nem mást fejez ki, mint azt a degeneráltságot, amely le akarja nullázni a korábbi vívmányokat. Ha rajtuk múlik, a makogás fogja adekvát módon kifejezni, mit is vélnek vagy szándékoznak. Mivel a makogásnak még nincsen tudományos szótára, hát abba a minimális szóincsbe bele lehet sűríteni, vagy legalább ráfogni, hogy odavaló, majdnem mindent.

Akik ezeket az „értékeket” terjesztik, rég túl vannak azon a ponton, amikor a felettes én még hatalmat gyakorolhatott az ösztönlény fölött. A mostani szándékok arra irányulnak, hogy a tudatalatti mélyére rég lesüllyedt haramiahadat, az ösztöneiket gátlástalanul kiélt csapatot kiszabadítsák. Gonosz játékot űznek másokkal, de ennek súlyát már nem érzik. Rég kiírták magukat az emberi kategóriából, sőt fitogtatják a durvaságaikat. Valósággal rálicitálnak egymásra, ki tud még gorombábbakat mondani, primitívebben viselkedni, mintha soha nem jártak volna civilizált környezetben.

A koholt vádakat rendre továbbküldik nyugati barátaiknak, akik a napilapok és egyéb sajtótermékek szerkesztőségeiben ugyanúgy ott csücsülnek, mint annak idején az „elbocsátott hadsereg”, azaz az egykori ávosok. Azok a készen kapott anyagokat készpénznek véve, minden kontroll nélkül adják ki és harsogják szét a világban, mekkora bajok vannak Magyarországon. Még csak azt se lehet feltételezni róluk, hogy szegény megtévedtek, akiket valakik, valahogyan félrevezettek, hanem mindez tudatosan történik. Mindig csak jobboldali kormányok ellen, ám ha a baloldal vezet, akkor hallatlanba veszik még az olyan égbekiáltó gazságokat is, mint a 2006-os erőszakhullám hazánkban. Annak nincs szinte semmi nyoma, sőt utólag úgy kommentálják, hogy az már régen volt, és aki minderre parancsot adott, az időközben megjavult.

Ekkora hazugságot csak azok ejthetnek ki a szájukon, akik maguk is elvesztették az önkontrolljukat, és beálltak „sajtónapszámosnak”, ki több, ki kevesebb pénzért. Mikor azzal védekeznek, hogy ők nem látták, s hogy amit mások láttak, az nem is igaz, akkor leleplezik azt a pszichológiai ténytet, hogy visszasüllyedtek a mentális-pszichés gyermekkorukba, amikor rajtakapás esetén kétségbeesetten tagadtak mindent, nehogy büntetést kapjanak. Most ugyan senki nem fenyegeti őket effélével, tehát nem a retorziótól való félelem vezeti őket deviáns megnyilvánulásaikra, hanem azt a vélt pozíciójukat féltik, amit folyamatosan bizonygatnak, t.i. hogy ők tévedhetetlenek. Felnőtt, érett személyiség soha nem képzel ilyesmit magáról, sőt tisztában van azzal, hogy mindenkivel előfordulhat, hogy melléfog, de mivel érett személyiség, hát tudja, hogy ilyenkor illik bocsánatot kérnie. A mai nagyhangúak viszont soha semmit nem vonnak vissza, és soha senkitől nem kérnek bocsánatot. Legfeljebb

a „nagy gazditól”, akit félistenként tisztelnek. No, legalább addig, amíg azt is félre nem állítják.

A fetiszizált ideálok mellett ott vannak a démonizált ellenoldaliak. A világ csak fekete-fehérben létezik számukra. Mivel az észérveket leváltották az erős érzelmi töltetű jelszavak és primitív jelképek, vitának helye nincs. Nos, ez jellemzi manapság a folyamatos támadásban (lotta continua) levő újságírói köröket. és egyelőre nincs rá kilátás, hogy valaha is tisztánlátóvá váljanak.

Louis-Michel van Loo: Denis Diderot , 1767

Zsigerek harca? Ennyire aláadta volna egykor oly nagyra tartott lényét (fényét és eredményeit) a „felvilágosodott” Európa és egykori neveltjei? Az általánosítástól természetesen eltekintünk. A kliséket szellemileg alulfejlett lények igénylik. Az antik kultúra hagyományain nevelkedett európaiság, amely mások számára is hozzáférhetővé tette vívmányait, ma a saját sírját ássa. Csupán csak nem vesz tudomást róla.

2022. április 17.

Miért volt fontos?

Gyakran felötlik a kérdés: miért volt olyan fontos, hogy a római hitre tért vagy térítendő magyarokat üldözni kellett amiatt, ha a régi hitüket nem vetették el azonnal, hanem még képesek voltak emlékezni arra, amit őseiktől tanultak? Majd az, hogy kinek volt fontos és miért? Ha a mai értelemben vett normális oktatásra gondolunk, annak elveire, bizonyára nem tudjuk majd értelmezni a középkori térítési „pedagógiát”. Akit kényszeríteni próbálnak valamire, annak a legritkább esetben lesz pozitív eredménye. Az erőszakos módszerek ellenállást váltanak ki mindenkiből, ez pedig nem lesz megfelelő táptalaj az új tanok magvainak elültetéséhez.

Először is azt kellene tisztázni, melyik hitről és kik térítettek olyan balul, hogy pogánylázadásokkal válaszoltak a „célszemélyek”, akiket a legritkább esetben kérdeztek meg, vajon szeretnének-e másnaptól másképpen gondolkodni, hinni és imádkozni. Ostor és korbács, majd egyházi átkok és az örök halállal való fenyegetőzés voltak a középkori didaktika eszközei. De vajon ki gondolt arra, hogy az akkor már szép számban bizánci hiten levő magyaroknak miért kellett volna pogánynak érezniük magukat? Ugyanaz az egyistenhit, valamivel eltérő liturgia, másik nyelven tartott misék, amelyekből a hívek egy szót sem értettek. A sztyeppei életmód és sámánosság után azt már elfogadták, s talán vagy még inkább valószínűleg keverték az elemeit, mégse foglalkozott azzal senki sem, hogy átkokkal fenyegetse őket. Megvolt a lehetőség a békés átmenetre. És akkor jöttek az „idegen papok”, szinte felbőszülten, feltehetőleg többségükben német területekről, ahonnan magukkal hozták a magyarok iránti gyűlöletet is. Ennek oka talán a kalandozások kora, amelyet eléggé egyoldalú leírások alapján ismerünk. A másik fél soha nem hallgattatott meg. Akik így rendelkeztek, nem is törődtek ilyesmivel.

Ha elővesszük a józan eszünket, majd rátekintünk a korabeli térképekre, mindjárt feltűnik, mennyire közel voltak még földrajzilag egymáshoz Bizánc és Róma. Szóval hogy Róma fenyegetve érezhette magát a keleti vallástól és magától a Bizánci Birodalomtól. Az Adriai-tenger túlsópartján, még elég rendes felkészültséggel csaphattak volna össze, ám ekkor még Róma se volt annyira erős, és Bizánc se gyengült még meg annyira, hogy a háborút meg ne fontolták volna. Az észak-itáliai városállamok rendre Róma hitén, jelentős támogatást jelentve a pápai államnak, de ahhoz, hogy riválisukat tönkre tudják tenni, kellett még a török állam megszerveződése és megerősödése.

Hogy voltak-e erre irányuló diplomáciai tárgyalások vagy felkérések a Vatikán részéről, ma már nem tudni, ám az erővonalak körvonalazhatók. Ugyanúgy, ahogyan pár évszázaddal később, amikor Mohács előtt és Mohács után fontos volt valakiknek ellenünk biztatni a török hadakat. A tervek kidolgozása bizonyosan nem az a fajta keresztényellenesség volt, mint manapság, amit egész Európa érezhet, hanem a másfajta kereszténység, mert a keleti és nyugati vallás egyaránt dominálni akart. A török csupán eszköze volt annak, hogy ez kivitelezhető legyen, habár dühös ellenkezés és fenyegetőzés volna a válasz, ha ezt egy nyilvános vitában próbálnánk eldönteni.

FRIDEL 2020

Mivel a pápaság kezdetei meglehetősen sok viszályal terhesek, ugyanolyan intrikák és politikai harcok dúltak, néha nem is túlzottan leplezve, a színpalak mögött, mint a királyi udvarok életében, ezért kell azt gondolnunk, hogy a főpapság se csak szent életű szerzetesekből állt, hanem hús-vér emberekből, akik, déli temperamentumúak lévén, nemigen kímélték egymást. S ha maguk közt nem tartották ezt elvetendőnek, miért ítélték volna el, ha általuk ellenségnek tartott, más felekezetbeliekkel álltak szemben?

Furcsa visszagondolni, miért kellett ennek így lennie? A különböző német törzsek erős viking beütéssel maguk se érhették el könnyen, hogy népeik egykönnyen feladják korábbi hitvilágukat, amelyben annyi istenség van, hogy ember legyen a talpán, aki mind ki tud igazodni rajtuk! Feltehetőleg velük szemben is keményen léptek fel, s mivel ők maguk is ugyanabból a fajtából származtak, hát a kemény módszereket nem vetették el. A német lovagrendi papok, akiknek a nevéhez Európa középső és keleti régióinak megtérítése fűződik, kissé (vagy nem is olyan kicsit) sovének lehettek. A germán felsőbbrendűségi érzés, amely nem a XX. század terméke, s még nem is csak Nietzsche találmánya, mélyen a néplélekben gyökerezik. Még szarvas-sisakos korokban, amikor az ókori Rómában barbároknak nevezték őket, megismerkedtek a latin kultúra egyes elemeivel, gyakran betörték Észak-Itáliába, majd délebbre is, és ott fosztogattak, erőszakoskodtak. Jámbor földművelőkből szadista katonákba mentek át, és ez alapján is jegyezték őket az egyre jobban elpuhuló rómaiak.

A kereszténység elterjedésével ez az alkati adottságuk tompult, ám mivel még a XXI. században is tapasztalnunk kell, különösen nekünk, magyaroknak, hogyan szökik ki a palackból az egykori gótok és vandálok rég titkolt szelleme, hogy legalább verbálisan kiélhesse negatív indulatait, nem tehetünk pontot a történet végére. A saját főnökeivel szemben engedelmes, gyakran alázatos alattvalókból így lesznek kéretlen „igazságosztó” bajnokok, különösen az egyre jobban elbulvárosodó sajtó égisze alatt.

Arról olvasok az alánokról írott korabeli jegyzetekben, hogy az alánok is, akik a mi jászaink elődei és ugyanúgy a Kazár Birodalomban éltek egy ideig, ahogyan a magyar törzsek is, hogy ők is ortodox (pravoszláv) vallásúak voltak, mielőtt a Kárpát-medencébe jöttek volna. Az itteni papok újrakeresztelték őket, mivel a bizánci vallásukat is csak pogányoknak titulálták, vagyis a római hitű papok semmi más vallást nem ismertek el hitelesnek, mint a sajátjukat. Ha mélyebben a történetbe nézünk, el kell borzadnunk, mert tulajdonképpen keresztény üldözött egy másik keresztény hitű népet vagy népcsoportokat. Nem is akárki, hanem Isten szolgálói, akik ebben a formában alaposan félreértelmezték, azaz eltorzították az eredeti tanokat. Jézus a szeretet és megbocsátás vallására oktatta a tanítványait és mindazokat, akinek prédikált.

A keresztényüldözés másik hírhedt fejezete volt az ellenreformáció, amikor megint csak a római katolikus papság és az általa működtetett inkvizíció hurcolt meg és ítelt máglyahalálra vagy örökös gályarabságra protestáns prédikátorokat, akik mégis csak a kollégáik voltak. Nem iszonyú? Olyan ez, mint a kannibalizmus, csak spirituális változatban. S nem egy tanulatlan horda lincsel meg ártatlan embereket, ahogy XX. századi követőik Amerikában, hanem tanult kollégáik mérik a protestáns papokra a legsúlyosabb büntetést. Emberség? Humanizmus? Amikor ilyenek történnek, mindig az ember-állat vetkőzik ki magából, majd

hárítja a felelősséget másokra. Vallási kérdésekben Istenre, Jézus Krisztusra, mások embertársaira. Tetteik olyanok, mint az istenkáromlás. Tanultak valamit, de a lényegét nem értik. Hol rejlik a szeretet és a megbocsátás képessége azokban, akik mások halálát követelik, és éppen a Mindenható nevében?!

Mikor önmaguk jelentőségétől elvakult, fanatikus hajlamú emberek arra hivatkoznak, hogy *„Isten hogy engedhette ezt meg?”*, soha nem gondolnak arra, hogy **a háborúkat nem Isten tervezi, hanem az emberek legalja kohlja ki és szervezi meg a legnagyobb precizitással.**

Ha az ellenreformáció történetének tekintünk a mélyére, megint csak meg kell látnunk, miért volt olyan fontos és sürgős, hogy Magyarországot úgymond felszabadítsák a török uralom alól. Mivel a török invázió elől a klérus a Felvidékre és egyéb védettebb helyekre menekült, a török ellen küzdő magyarság magára maradt. Nem volt, aki a szentségeket szolgáltatssa neki. Nem eskettek, nem kereszteltek és nem temettek. A katolikus hit szerint ez egyenlő a kárhoyattal. A prédikátorok viszont maradtak és együtt harcoltak a néppel, a katonasággal. A református hit szerint a gyülekezet bármely felnőtt, konfirmált tagja helyettesítheti a papot végszükség esetén. Csoda-e, ha Magyarország jelentős része református hitű lett? Nos, ezt (is) meg akarták torolni a Habsburgok, akik ehhez megnyerték a pápa áldását is. A törököt ugyan segítették kiűzni, de helyette újabb népnyúzóok telepedtek a magyarság nyakára, akik a végletesen legyengített magyarságot még tovább üldözték és kínozták. Mindezt a vallási fanatizmus nevében, és megint olyan mértéktelenül, ahogyan a X-XI. században német lovagrendi kollégáik is tették. Ferdinandy Mihály tanulmánya szerint 1686 után úgy kifosztották Magyarországot, hogy éhínség pusztított országszerte. Akkor még nem padláslesöprésnek hívták, de gyakorlatilag az volt. Nevet is adtak a dolognak: vissza akarták téríteni az „eltévelyedett” reformátusokat „az egy igaz hitre”, ahogy a muzulmánok is tartják a saját vallásukról.

Ausztria aztán magához annectálta Magyarországot, vagyis annak nagy részét. Erdély sokáig ellenállt neki, és jóval később tudták csak az igájukba hajtani, mint az anyaországot, mely immár sokadszor elnéptelenedett. Az idegen telepések érkezése sem oldotta meg a kérdést. Egyetlen dolgot kellett volna tennie a császári udvarnak: legalább annyi időre magára hagyni a magyarságot, hogy össze tudja szedni magát és erőt gyűjthessen, azaz fejlődni tudjon. Mai követőik, az EU lelketlen bürokratái hasonló elveket vallanak: mindent megvonni a néptől, míg ők maguknak mindenféle szélsőséges luxust megengednek. Ezúttal a saját népüket is készek tönkretenni, hogy a saját érdekeik ne sérüljenek. Ostoba kiszolgálói ők egy olyan rendszernek, amely soha sehol nem működött, és nem is fog. Egyetlen tudománya az, hogy forog a gyűlölet tengelyén, de csak addig, amíg valaki rá nem jön a népmesebeli kacsaláb titkára. Azt a percet nem fogjuk irigyelni tőlük!...

A Német-római császárság összetákolásához szükség volt Észak-Itáliára, azaz a római kulturális örökségre meg a császári hagyományra. Ausztriának pedig szüksége volt a Magyar Királyságra, hogy hasonlóképpen császárságnak mondhasssa magát, vagyis hogy ne maradjon alul a korabeli germán Big Brother mellett. Nem melleleg a pápai áldásra, hogy ezt szentesítse, és ehhez a legjobb adu ász volt a magyarok rebellis volta, elhajlása a korábbi római hitétől. A visszatérítés, azaz ellenreformáció megint csak erőszakosan ment. Ahogy a

fentiekben említettem: koholt vádak alapján való elítélés, ezúttal az inkvizíció közreműködésével, és a royalista főnemesség támogatásával – hazaáruló módon, a saját népe ellen. Megint, és hányszor, és kinek a felbujtására...

Nagyjából háromnegyed évszázad kellett hozzá, hogy a totálisan kifosztott Magyarország elkezdjen lábra állni a XVIII. században. Háromfelé adózott: az osztrák császárnak, a még a közelben tartózkodó töröknek és az egyháznak. Mire annyit ki lehetett sajtolni szerencsétlen, agyonkínzott népből, hogy ki tudja szenvedni magából az adóforintokat, fillérekéket, kezdődhettek a nagy barokk építkezések. Hajdanán úgy tanították nekünk, hogy a barokk bőbeszédűsége, azaz érzelmi túlfűtöttsége ebből táplálkozott: a diadalmas egyház visszahódította korábbi birtokait, javait, és ez a diadal harsan fel annyiszor a zenéjében, köszön vissza cikornyás stílusában a korabeli épületeken.

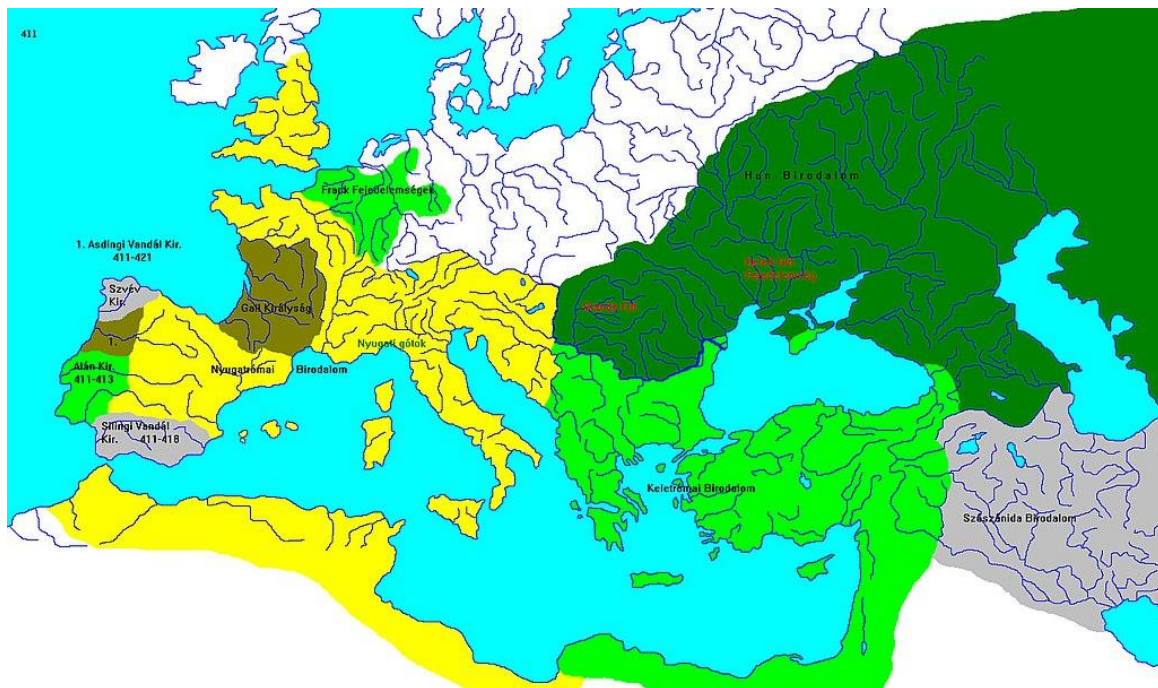

Székita varázsszerek

A többszörös adóztatás ténye nem a költői fantázia terméke. Szabó Magda ragyogóan ábrázolta Debrecen példáján, amelynek remek ismerője, híres szülőtte volt, mennyire kiszolgáltatott helyzetben voltak a korabeli cívisok. Hogy a saját városuknak és egyházuknak adózzanak, az természetes volt. Ám rájuk támadtak a császári zsoldosok, és megsarcolták a várost. A magukkal vitt túszt ennek ellenére megölték. Támadott a török, hiszen nem túl messze volt, Erdélyben, ahonnan át tudott csapni magyar területekre. Mikor Bocskai fejedelem kért pénzt Debrecenről, nem tagadhatták meg tőle, hiszen az ő hitükért is harcolt. Ha a töröknek nem fizetnek, rájuk küldi a tatárokat, akik mindig a régi határok környékén álltak lesben, s ha hívták őket, jöttek is. Senkit, semmit nem kíméltek, sőt még fel is biztatták őket, hogy hol keressék a nekik való prédát. Hogy az így ollóba szorított Magyarország-Erdély ellen mikor ki szövetkezett, nem nehéz elgondolni. A reformáció egyaránt gyűlöletessé tett bennünket Róma és Bécs szemében, de a török se tűrte szó nélkül, hogy kiszakadtunk az ő császárságából, hogy aztán az intrikus osztrák fennhatóság alá tartozzunk. Ellenünk volt a pogány, ellenünk fordult bármikor az osztrákok megvetése, és nem késlekedtek ellenünk intrikálni Európa-szerte. Ez az átkos hagyomány sújtja Magyarországot a mai napig. A hamu

alatt mindig ott izzik a parázs, a gyűlölet parazsa: máig nem bocsátották meg nekünk, hogy a hunok rokonai vagyunk, Attila örökösei, akik nem idegen betolakodókként érkeztek ide, hanem legalább olyan ősi jogon tartózkodunk Közép-Európában, mint a hírneves felmenők.

S hogy az egykori Hun Birodalom méreteiről fogalmunk legyen, elegendő rátekinteni Európa V. századi térképére, amelyen jókora sötétzöld folt jelzi, mekkora területet és mennyi népet foglalt magában Attila birodalma. Ez nem legenda, nem képzelgés, nem költői fantázia, hanem olyan szikár tények, amelyeket józan ésszel nem lehetne elvitatni tőlünk. Igaz, ezt sokan megtették már a Kárpát-medencében létrehozott és megerősített Magyarország ellenében, de nincs rá más és jobb kifejezés, minthogy a gyűlölet és irigység megszállottjai voltak. Amit nem tudtak elpusztítani fizikai erővel, azt agyonszidalmazták, és bármely adódó alkalommal szadista módon kínozták. Az országot és a népet egyaránt. Ha tagadják, a lelkük rajta.

Európa 411-ben

S hogy kit mi hajtott valójában a népvándorlások idején, ahhoz szükséges még egy megjegyzést fűzni. Túl azon, hogy az egyik sztyeppei népnek útjában volt a másik, kellett a legelő a lótarató népeknek, illetve a Selyemút fölötti uralom gazdagsággal kecsegtető lehetősége, be kell vallani, hogy mindazon népek, amelyek különféle igénnyel léptek fel másokkal szemben, még nem voltak úgymond „felnőtt nemzetek”. Ki a gyermekkoránál tartott, ki a kamaszkoránál, de felnőtt, érett fejjel gondolkodó, akár századokkal előre tekinteni tudó etnikum egy se volt a láthatáron. Emiatt a sok kamaszos vagdalkozás, rivalizálás, erőfitogtatás. Mindenki be akarta bizonyítani, mert a korszellem akkor ezt kívánta tőlük, hogy melyikük az erősebb, bátrabb, önfeláldozóbb.

Ám hogy melyik században ki uralta igazán a terepet, vagy hogy ki tudott nagyobb, jelentősebb kultúrát felmutatni, ma már nem tudjuk, mert kevés bizonyítékot ismerünk rá. Részben mert az anyag romlandó, ami megőrizhette volna a számunkra a sok információt, másrészt ókori, s talán még az őskorból hozott szokás szerint a primitívebb támadó nemcsak a másik embercsoport fizikai létét akarta elpusztítani, hanem mindent, ami rá emlékeztette. Vagyis a kultúráját, amelyről később azt állíthatta, hogy jelentéktelenebb, alulfejlettebb, primitívebb volt az övéénél. Amit elpusztítottak, azt később már nem lehetett helyreállítani. Újkori analógiája ennek a spanyolok és portugálok kegyetlen vandálkodása az indián kultúrákkal szemben. Ősi indián arany leleteket hurcoltak el Európába, hogy beolvassák őket, majd a saját képükre formálják. Ma már nem tudhatjuk, milyen remek műalkotások kerültek az aranykohókba, hogy aztán a barokk művészet kulturális öndicséretét zengjék.

Mind a fent írottakat csupán tényfeltáró szándékkal jegyeztem le, indulatok nem fűtenek, hiszen értelmetlen volna utólag másokat, kései utódokat ostromozni az ókori, majd újkori felfogás és cselekedetek miatt. Az viszont végzetes hiba volna, ha nem említenénk meg mindazt, amit ismerünk, vagy ha segítenénk takargatni azoknak, akik máig közösséget vállalnak az akkori pusztító szándékokkal. És azokkal, akik ugyanúgy megtennék, amit korai kollégáik, felmenőik elkövettek embertársaik ellen. Olyan ez, mint közösséget vállalni tömeggyilkosságokkal és tömeggyilkosokkal. Az csak érthető, hogy mennyire falsul hangzik, s hogy mennyire elítélendő efféléekkel azonosulni, újabb változatban ugyanazt vallani, amit a tomboló dackorszakukat vagy kivagyí kamaszkorukat élő népek elvakult fanatikusai?!

A „háttérmunkákat”, azaz a korabeli intrikusokat se túl nehéz tetten érni. Elég belegondolni, kinek, vagy hogy ki mindenkinek állt érdekében mások ellen hergelni etnikumokat, mint ahogy abba is, hogy az egymás ellen fenekedő felek hogy nem borzadtak el saját maguktól, amikor hebehurgya módon „elvégezték a piszkos munkát”?! A történelem függőnye fellibben, és máris tisztán kivehető, kik rejtőzködtek mögötte. Még akkor is, ha legújabb kori kollégáikat pillantjuk meg, újabb és újabb háborúkat szítva és azok hasznát húzva.

Alán temető Észak-Oszétiában

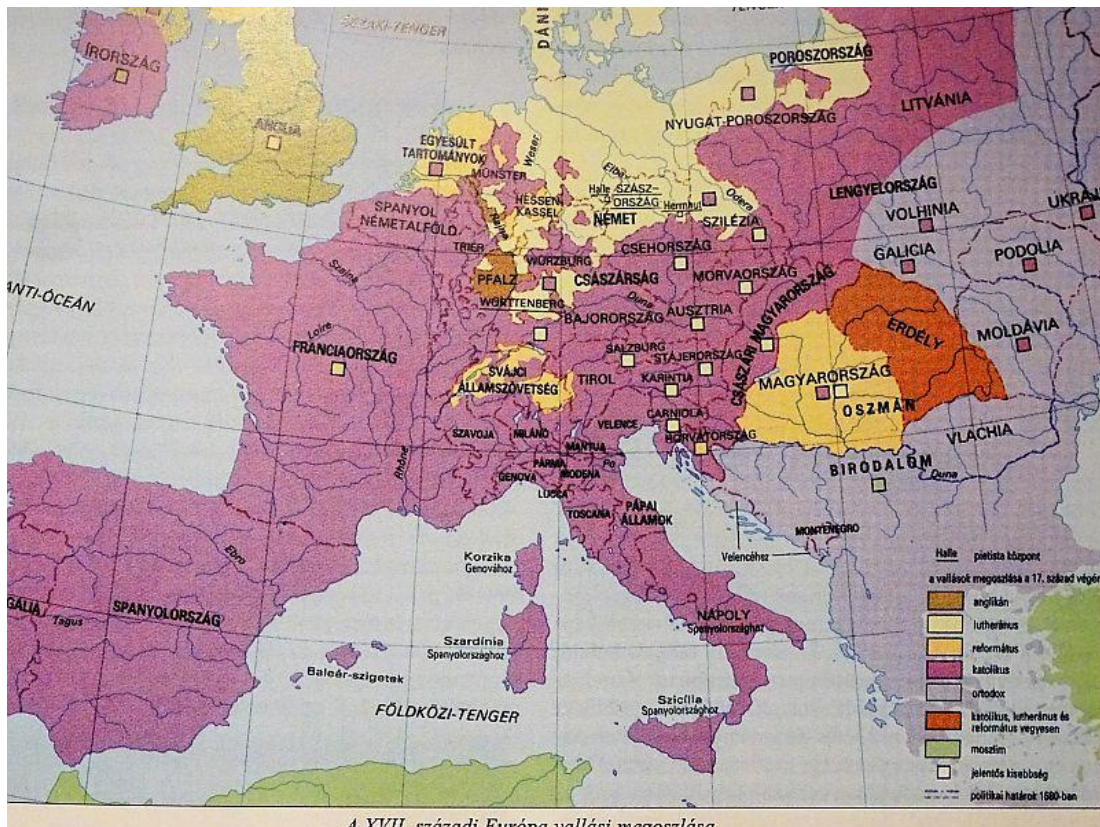
Hogy félreértés ne legyen, szükségesnek tartom megjegyezni, hogy a barokk művészet remekeit én azért kedvelem. Hogyan is lehetne elvetni azokat a nagy zeneszerző zseniket, akik a zeneirodalom nagyszerű alkotásaival ajándékozták meg az emberiséget?! Bach, Händel, Vivaldi, Monteverdi, Purcell, Lully... hogyan lehetne őket megtagadni, csak mert épp annak a korszaknak a művészei voltak, amelyhez annyi vér tapadt?!

Persze melyik korszak nem volt véres, amikor nem volt elég erőskezű uralkodó, aki féken tudta volna tartani rakoncátlankodó gyermek-népét? Ezt a kérdést épp manapság kell feltenni, amikor megint elszakadt a gát, és talán hollywoodi díszletek közül és forgatókönyv alapján, távirányítva, mindent fenekestül kifordítva és épp a leglényegesebb indítóókot eltítkolva történik mindaz a szörnyűség, amit soha nem lett volna szabad megtenniük azoknak, akik másokhoz képest mindig jóval magasabb rendűnek képzelik magukat.

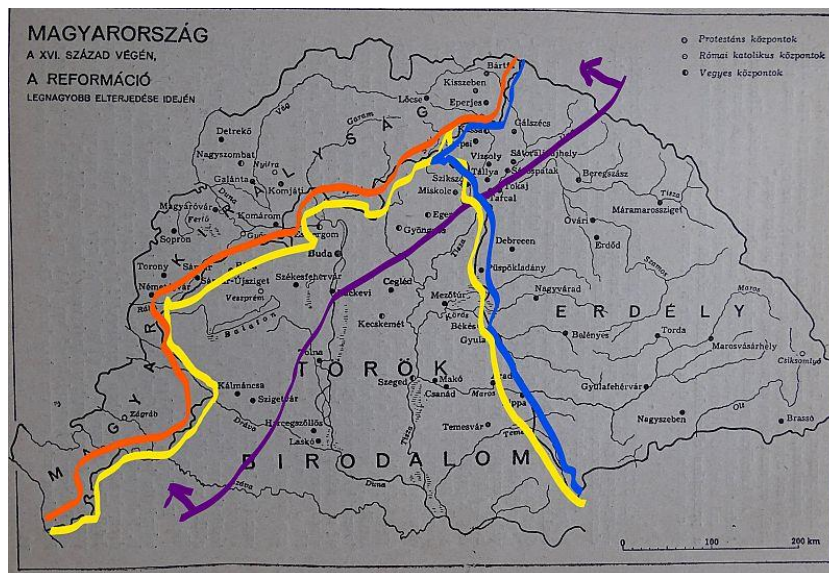

Bár sok vonásuk hasonlít, a két korszakot mégse volna szabad összehasonlítani egymással. A barokk zenét a motorikus aláfestő kíséret, a szinte folyamatos lüktetés jellemzi, míg a mai zenét az a rámenősség, amellyel ráerőltetik a kakofóniát a közönségre, amelynek sznobjai nem mernek tiltakozni ez ellen. Belenyugszanak, hogy nincs más, s hogy ez voltaképpen egy újfajta nyelv. Ha ezzé válnak az egykor pompás hangzású, büszke nyelvek, akkor az utókor magára vessen! Úgy tűnik, valahol a lelkek mélyén ismét fogalmazódik a klasszikus művészet iránti igény. A melódiát nem helyettesíti a szándékolt rossz hangzás. Az igény megszűli a maga kedves hangzásait, amelyek ismét a harmónia felé vezetnek az imént még egymással hadakozó feleket. A művészet majd akkor teljesíti be hivatását, amikor ez bekövetkezik.

2022. április 19-22.

Európa vallási térképe a XVII. században

A császári Magyarország, és a török hódoltság területei, ahonnan 1674-ben Pozsonyba idézett Szelepcsényi György érsek csaknem 400 ágostai és helvét vallást követő lelkész és iskolamestert.

Sárga vonal: Török hódoltság – Kék vonal: Erdélyi Fejedelemség – Piros vonal: Magyar Királyság – Lila vonal: A beidézések a szomszéd területekre is kiterjedtek

Nyugtalan korszakok

Vannak időszakok, amikor az emberiség mintha megbolondult volna. Valami váratlan vagy annak tűnő impulzus elindít egy kényszeres mozgássorozatot, ami egy ideig úgy működik, akár egy örökmozgó. A külső szemlélő úgy képzei, ez soha nem fog leállni, és ez az illúzió elkíséri egy darabig. Őt és környezetét, őt és népét, őt és családját, néha nem is tudni, hogyan és miért, de a gépezet csak megy és tarol a neki rendelt úton, hogy a végén lejárt lendkerékként leálljon, megint csak nem tudni, miért. „*Ha félelem s reménység/ Mindenik Kereket helyén maradni kényszerít...*”, írta Katona József, a cinikus Biberach szájába adva mondandóját, s egyúttal röviden vázolva a mozgatóókok mechanizmusát.

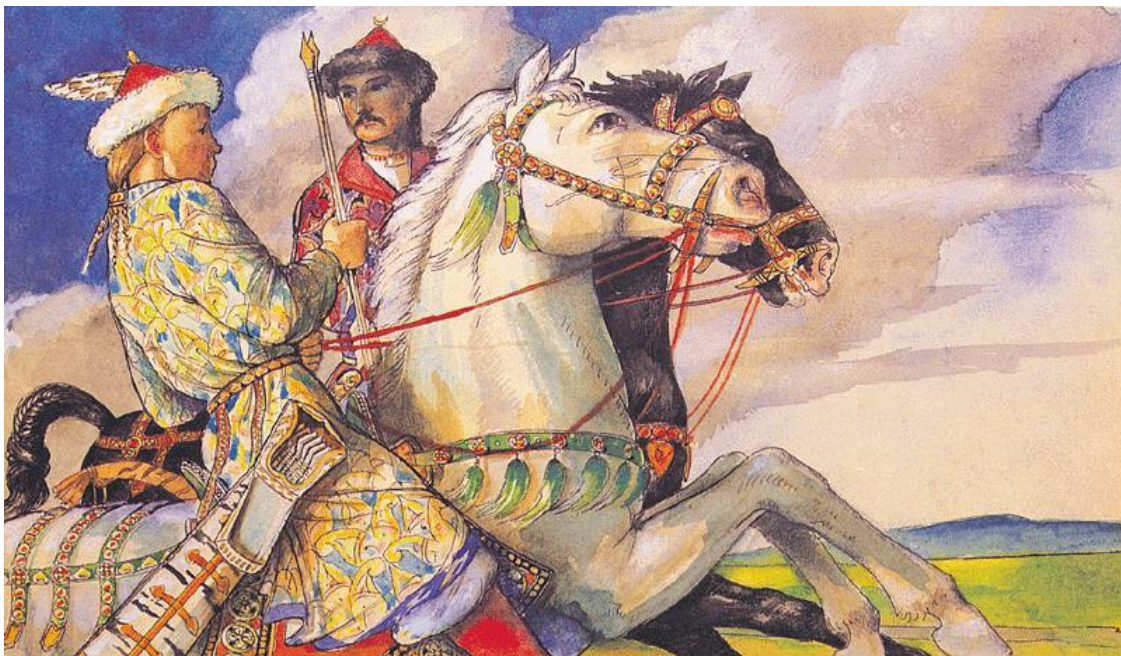
Nyugtalan volt a világ a népvándorlások idején, melyet elsőként és egyetlenként ismert az emberiség és annak történetírása. A mesterségesen mozgatott néptömegeket, azaz az illegális migránsok hadait látva viszont megint csak nem lehet jobb kifejezést találni rá, mint a népvándorlást. Egyúttal ráébredve arra az egyszerű tényre, hogy a történelem során mindig akadnak olyan cinikus és elvetemült alakok, akik az embereket csupán mozgatható tárgyakként tekintik, mozgásuk irányát és minőségét ezért ők maguk akarják meghatározni. Mindig, minden korban és mindenféle más szereplőkkel is. A történet viszont mindig ugyanaz. Szinte unalmasnak is mondható már, mivel a történetek kiköholői soha nem rendelkeznek azokkal a szellemi kvalitásokkal, amelyek segítségével saját elmés történeteket volnának képesek kiötni, hanem csak fellapozzák a történelemkönyvek megfelelő oldalait... és már koppintanak is...

A magyar történelmet valaha még lelkes tanárok tanították, akiket hagytak békében tanítani, hiszen senki nem feltételezte róluk, hogy egyébre oktatóknak a fiatalságot, mint nemes hazafiságra. Ma már ez sokak szájára cinikus félmosolyokat varázsol, de velük speciel nem kívánunk foglalkozni. Maradjanak ők, ahová valók, a hazaárulók táborában...

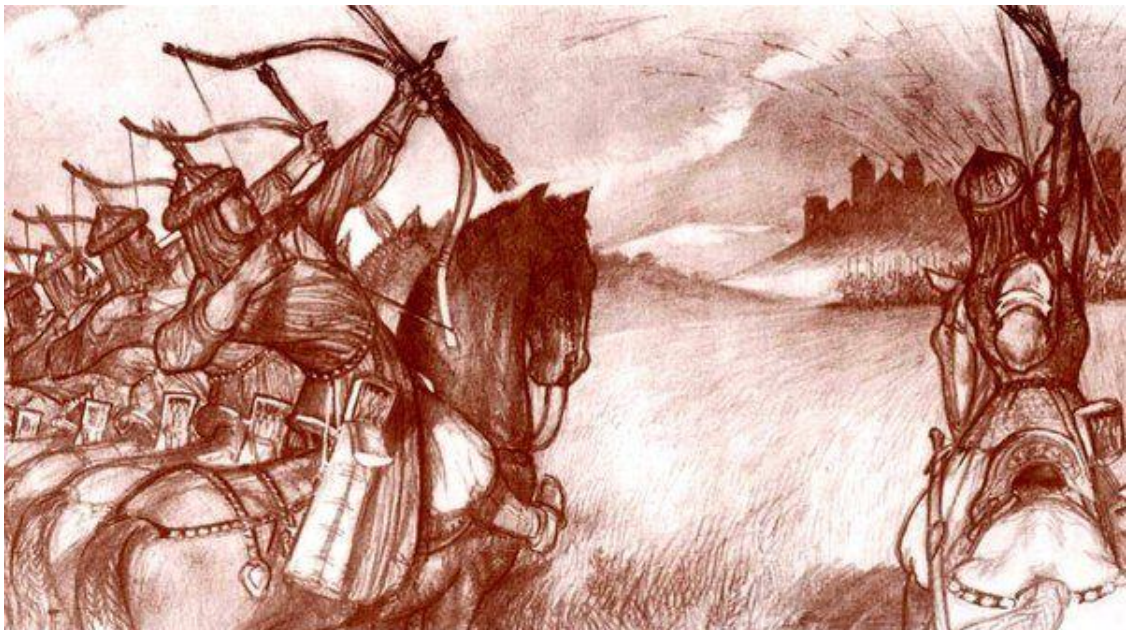
Szerencsés nemzedékem, amely nem sok tekintetben vélheti magát Fortuna istenasszony kegyeltjének, mégis abban a helyzetben volt kisiskolás korában, hogy László Gyula remek rajzaiból összeállított történelmi társasjátékkal játszhatott. Ez, ha jól tudom, nem a jeles régész-őskutatónak a népszerűsége miatt volt így, hanem mert éppen diszkrimináltak. Akkoriban illusztrációk készítésével kereste a szegényes betevő falatot. A mai ember természetesen tudhatja már, mekkora szellemóriásról van szó, de az 50-es években ennek nem volt meg a megfelelő PR-ja. Épp ellenkezőleg. Akkoriban éppen azokat szólták le a legalpáríbb modorban, akik eónokkal előtte jártak a koroknak. A korszak meg rendre beéri azzal, hogy majd utólag „megvilágosodik”, és nemcsak csatlakozhat a lehangosabban éljenzőkhöz, hanem egyenesen az élükre állhasson. Mert ez már csak így megyen hazaárulóéknál...

Hogy miért tesznek mindig így, amikor a dolgok úgymond élesben történnek, azt tőlük kellene megkérdezni. Két dolog biztos, ami az emberekre általában vonatkozik: 1) Mindig ahhoz ragaszkodnak a legjobban, ami leginkább tönkreteszi őket. 2) Emberi, szellemi nagyságot csak utólag szeretnek elismerni, amikor az illető személy már rég nem él. Ezt talán nem is rosszaságból teszik, hanem mert nem tanulnak normális értékrendet odahaza. Ha nekik maguknak kell pontosan megítélni Szerző és Mű értékét, mindig elbizonytalanodnak, és inkább választják a semleges kivárást vagy a félműveltek fanyalgását, mások a direkt agressziót, amellyel megpróbálnak fölébe helyezkedni másoknak. Az idő meg telik, és közben lekésik azt a történelmi pillanatot, amikor még az okosság látszatát kelthették volna önmagukkal kapcsolatosan.

László Gyula: Hunor és Magor

Hogy honnan tudta olyan bizonyossággal László Gyula, milyenek voltak, hogy néztek ki pontosan az őseink, annak megvan a maga alkotói titka. A művészet olyan titkos műhelyekben születik meg, ahová kíváncsi tekintetek nem nyernek bebocsátást. Sokan feszegetik manapság ezt a kérdést, de ez egyúttal felfedi mindazt a tudatlanságot, amely a szellemi értékek keletkezésére vonatkozóan él, és amit jobb lenne, ha inkább eltitkolnának. Mivel László Gyula számtalan ásatáson vett részt, a jó szakember szemét nem kerülhették el bizonyos vonások, és munkájához megkapta a megfelelő sugallatokat is. Művészi módon alkotta meg és tette közzé, milyenek lehettek őseink, milyen ruházatot viseltek, miféle fegyvereket használtak, hogyan voltak felékszerezve, sőt még a harcmódor sem maradt titokban. Igaz, ez utóbbi jelentős dokumentációt kapott a tőlünk rettegő külhoniak krónikáiban is. Sőt még imáikba is belefoglalták a magyarok nevét: „A magyarok nyilaitól ments meg, Uram, minket!”

A jó magyarok aztán tartottak rendes bemutatót nyugati látogatóik során, de ma már nem tudjuk, ki volt valójában akkor a kezdeményező fél. Érdekes módon a háborúk végén derül ki minden, de akkor is a győztesek görbe tükrén keresztül. „A tények makacs dolgok”, idézik sokat A tanú logopédusa nyomán, de hozzátehetjük, hogy az előítéletek még a tényeknél is makacsabbak tudnak lenni. Egészen addig, amíg sikeresen meg nem döntik őket. Ám addig íródnak a krónikák, mikor kinek, akár a szomszédban éppen folyó háború, megint unalmasan ugyanannak a nyugton maradni nem tudó félnek a megrendelésére, mely nem kíméli a pénzt (a mások pénzét) és a szorgos hergelést egyik féltől sem.

Ha csupán arra kellene keresni a választ, a politikai elit egyes képviselői vajon melyik ágból származnak, vagy hogy egyáltalán magyarok-e, többnyire senki nem tudja a választ. Történelmünk ősi idejét rég elmeszelték mások szempontjai és érdekei szerint, ám „A vér szava Isten szava”, az mindig megsúgja, kit hová sorolhatunk be. Ha az illető képtelen nemes

versengésben rivalizálni azzal, akit kihívott, hanem válogatott szitkokkal becsméri reggeltől estig, sőt még napnyugta után is ész nélkül, megállás nélkül, akkor egészen bizonyosan nem a fehér magyarok valamelyik törzséből jöttek az ősei, hanem annál jóval alacsonyabb szintről. A magyar nem bosszúálló nép. Beéri azzal, ha győzött, vagy ha nála az utolsó ász. A földön fekvő ellenfélbe nem rúg bele. Nem éli ki magát efféle alantas tettekben, hanem hagyja futni, akit már legyőzött. A fehér magyar nem verekszik és nem vetekszik nála gyengébbekkel, mert azt a legalávalóbb dolognak tartaná. Ha a fentiekben vázolt tulajdonságok valamelyikében hiányosnak mutatkozik valamelyik honfitársunk, az lehet, hogy itt született, de nem a megfelelő nevelést kapta. A megfelelő nevelést természetesen nem a hollywoodi filmipar termékeire értettük, hanem a régi magyar hagyományok ismeretére és nagy becsben tartására.

Hogy miért szakadt meg a kapcsolat a Kárpát-medencei magyarság és az őshazában maradtak között, holott a honfoglalás után még működött, annak okát feltehetőleg a népvándorláskori eseményekben kell keresni. Julianus barát és társai már nem a fent ábrázolt idilli állapotokat találták, hanem a magyarok nyomában nyomuló különféle népek által elpusztított településeket, ahonnan az eredeti lakosok másfelé vándoroltak el. Ki nyugatra, ki keletre, de legfőképp északra vagy délre, ahol nem taroltak az éppen bevadult harcosok, a Selyemút mindenkori fosztogatói.

A letelepedett magyarságnak épp elég gondja volt az első évszázadokban, semminthogy kelet felé tekintessen, mivel a római kereszttség felvétele sem történt zökkenőmentesen, a térítők nem bántak kesztyűs kézzel a néppel, a kalandozások kora is jókora embervesztéssel járt, és a különféle hercegi, királyi trónkövetelők, sőt maguk a jogos

trónörökösök sem éltek a legnagyobb nyugalomban és békeességben egymással. Nyugtalan korszak volt, s ki tudja, ki mindenkinek az érdekei szőtték-fonták egyre a szálakat, hogy aztán kibogozhatatlanná váljanak a nyugodtan szemlélődni akaró kései utód számára. Annyi bizonyos, hogy lovas nép voltunk, s hogy a lóval való kapcsolat sokáig megbonthatatlan volt, de elég újramezdeni a lovakkal való foglalatostkodást, hogy ez a tudás rögtön felszínre kerüljön és szinte reflexesen működjön. Az íjászat is reneszánszát éli, és sok keleti rokonnal sikerült újra felvenni a kapcsolatot. Ott senki nem irtotta ki a köznép tudatából, honnan származik, kik a rokonai, és azt se sugallta nekik senki, hogy emiatt szégyenkezniük kellene. Csak a mi idegenszívű történetíróink, akiknek a nyomdokaiba lépett politikai és zszurnalisztikai svihákjai ragaszzkodtak és ragaszkodnak máig ezekhez a tévképzetekhez.

Ha megint nem tudnánk eligazodni a sokféle információ és dezinformáció között, érdemes ismét a történelmi térképekhez folyamodnunk. Kinek-kinek más volt az érdeke, ami alapján megírta a történelmi események krónikáját, de az egyes népek és etnikumok földrajzi elhelyezkedésében nemigen vitáztak egymással. Legyőzőiket illethették válogatott jelzőkkel, ám azt, hogy honnan jöttek s hogy merre tartottak, azt nem vonta kétségbe senki.

A letelepedés után sok tekintetben változtunk, sok nyugati szokást felvettünk, de elsősorban az arisztokrácia sietett vele. Nekik voltak fontosak a dinasztikus kapcsolatok, és ennek hagyományát látjuk túlélni a mai szokásokban, vagyis a „kapcsolati tőkével” való kereskedelem, mely nem éppen szimpatikus szokás. Változások történtek a pusztai életmód után a földművelés átvételében, a jurták helyett a házakban való lakásban, majd a különféle betelepített etnikumok szokásaival való időnkénti ütközésben. Pl. a kunok többedik letelepedése után, amikor is történtek összetűzések. Ugyanez lehetett az úzok, besenyők, jászok, egyéb népcsoportok letelepedése során. Mindez nem volt konfliktusmentes, de végül békés megoldásra törekedtünk, és a befogadottak – akkor még – tiszteletben tartották a befogadó ország szokásait és hagyományait, miközben az övéik sem sérültek. Változtak a századok során a fegyverek, a könnyűlovasságról a nehézlovasságra való átállás, a

középkorban szokásos nehéz fegyverek és páncélok felvétele, amelyeket a kelet felől egyre vadabb támadások tettek szükségessé. Vagy mégse? Talán ez is német hatásra változott meg, egyúttal importálva a felsőbbrendűségi illúziót, annak minden nemtelen vonatkozásával. Ma már az egész emlék, történelmi hagyaték, ám egyik nép se mondhat le a saját hagyományairól csupán azért, mert erre találtak egy hangzatos, mai jelszót, t.i. hogy „sérti a mások érzéseit”. Ez formálisan jól is hangzik, de nem az idegen jövevény határozza meg, mi történjen egy másik országban, ahová őt senki nem hívta, hanem annak szokásjoga. Ha ez valóban sértené az érzéseit, akkor nem szükséges idejőnnie. Kereshet más országokat, ahová esetleg invitálják, sőt azonos szokásaik vannak, melyek nem sértik az ő érzéseit. Először is neki kell tudomásul vennie, hogy **ő nem sérthet másokat** a jelenlétével, rossz szokásaival, higiénés hiányosságaival, állandó szemetelésével és különféle betegségek szándékos vagy akaratlan behurcolásával. Nem veszélyeztetheti a mások testi épségét, és soha nem viselkedhet erőszakosan, ami már nemcsak sértő az általa „meglátogatott” ország népére nézve, hanem kifejezetten bűncselekménynek minősül.

A többek által visszakívánt középkorban mindez még rendben volt. A helytelenkedőket büntetés várta, s ha másra való tekintettel nem értette korában, mi a módi az új hazában, ettől megtanulta.

XIV. századi magyarok fegyverei

Az alábbi térképen már sokféle népmozgás kivehető. Ez még a Krisztus előtti IV. évszázadi állapotokat mutatja, de a kelet-nyugati irányú mozgás tagadhatatlan. Nagy Sándor uralja a terepet, Kínától északra türk-mongol törzseket jelölnek, ami tág fogalom. Alexandrosznak nyilván egyéb területek voltak fontosabbak hódításaihoz, de attól még ezek a népek ott voltak, s talán különféle időszakokban másként nevezték őket. Vagy ők magukat. Maga Kína is kialakulatlan még későbbi hatalmához képest. Vagy legalább is további átalakulások várnak még rá. Külön érdekessége a térképnek, hogy még csak pár birodalmat jelöl, a többieknek be

kell érniük a különféle „törzsek” megnevezéssel, mint pl. az ősi szibériai vadászó-gyűjtögető törzsek, finn törzsek, balti törzsek, arab törzsek, proto-tibeti törzsek, stb. Más népeket is említ, mint a szkíták, szarmaták, ugorok, besenyők, vagy a japánokat, akkor még mint ainukat. Igaz, pár évszázad választja el ezeket a népeket is a kialakulástól, szóval a szép kékben és zöldben pompázó, ígéretes vidékekről mindent el lehet mondani, csak azt nem, hogy nyugalmas helyek lettek volna. Harcok árán szerezték, majd más harcokban veszítették el őket, ám erre csak az orosz nyelv birtoklást kifejező igéjét lehet alkalmazni: „nála van”. Ami egyúttal azt is jelenti, hogy jelenleg nála van, de később másnál lehet, mert az elbirtokolhatja tőle...

Igazis. Ezen a térképen még nem láthatók a későbbi Rusz törzsei sem. Akkor még feltehetőleg Skandinávia valamely területe „volt náluk” normann vagy varég korokban, hogy aztán jóval délebbre keressenek maguknak új hazát.

A sok változást hozó i.e. IV. század

2022. április 23.

Utóregések

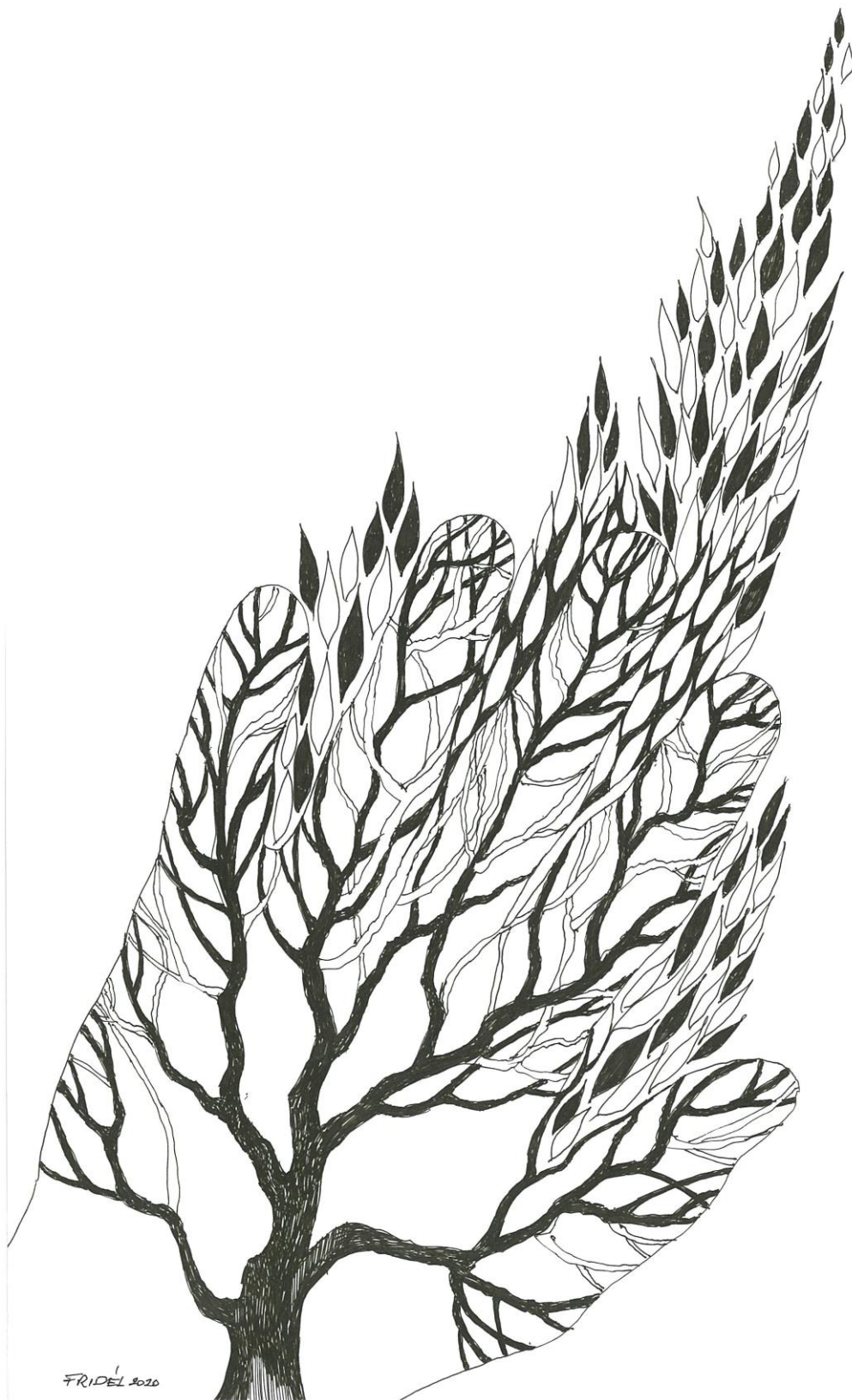
A 2022-es magyar választások eredménye földrengésszerű érzéseket keltett úgy a baloldalon, mint megbízóik, a hírhedt héják és európai bábjaik, az EU bürokratái körében. Nem értették, hogyan nem sikerült, amit elterveztek, és amihez voltaképpen semmi közük nincsen és nem is volt: miért így döntött a magyar nép a saját sorsáról? Úgy a baloldaltól összetákolts csapat, mint a saját tévedhetetlenségében rendületlenül bízó vezetők megnyúlt arccal álltak és meredtek a kamerákba. Ezúttal nem volt sztármosoly, még az újságírók előtt se moderálták magukat. Tévedtek, de azóta sem ismerik be. Nagyot tévedtek, amikor úgy vélték, hogy az egyre mélyebbre süllyedő sajtójuk majd képes lesz a legrosszabb irányba terelgetni az általuk csak lenézett népet. Tévedéseik abban állnak, hogy a saját egykori propagandájukat elhitték, és ezen a rögeszméjükön azóta se képesek változtatni.

A magyar nép jóval érettebb most már, mint ők azt képzelik. Két világháború után nem ugrik minden fütytyentésre, merthogy tud mérlegelni. A nyugati világban mindig önös érdekek alapján „csinálták a politikát”, és nem érthető, hogyan merészeljük mi is a saját érdekeinket előtérbe helyezni, ahelyett, hogy a baloldal mintáját követve csaholnánk, nagy farkcsóválva. Ez a minta, ez az előítélet, ennyit tudnak. Ezt tudják ismételni ész nélkül, fantázia nélkül. Erre a jelzésre tisztességes ember nem ugrik. Nincs több érzélgés, hűségeskük, bedőlés a mindenkori üres ígéretnek, nincs több érzelmi politizálás. Az mostanra áttevődött a túlsó téréfélre, szóval most már nyugaton értelegnek és döntenek érzelmi alapon – olyan komoly témákban, amelyekben nagy szükség van a józan észre. Olyan hideg fejre, amely eleve kizárja az efféle elavult fogalmakat, mint a mások iránti szolgálai alázat.

Mostanra, sőt már februárra világháborút terveztek ismét. A háború kikoholói ugyan nagyon is rabszolgatartó szándékokkal közelítenek a világ maradékának tartott többi kontinenshez, ezért van az, hogy most ugyan kompenzálni próbálják a több évszázados kegyetlenséget, amelyet a színes népek ellen elkövettek, ám üres formalitásról van szó, nem valós érzelmekről, megbánásról vagy valódi kárpótlásról. A hipokrizis üres belül, soha nem is volt benne semmi. Akiket most rabszolgákká kívánnak tenni, azokban nem él effajta lojalitás, és a kegyes leereszkedéstől nem vagyunk oda. Nem hatódunk meg, és nem kívánunk hasonló gesztusokat tenni.

A szomszédban zajló háborút kegyetlen alakok tervelték ki. Addig provokálták az oroszokat, amíg azok vissza nem vágtek. Nem a nemzetközi egyezmények betartása volt a cél, hanem az egyre közelebbre terjeszkedés, hogy aztán már körbe legyen véve az újabban kiszemelt jókora falat: Oroszország. Most ennek az erőpróbája folyik az esztelenül handabandázó szenvedélybetegek által vezetett Ukrajnában. A mézesmadzag neve: hazafias érzelmek, jobbra-balra vicsorgó nacionalizmus, aminek pontos neve sovinizmus. Formálisan szépet-jót hirdet, a gyakorlatban mindennek az ellenkezőjét teszi. Az eredmény: milliók veszítették el otthonukat, munkájukat, biztos megélhetésüket. Milliók menekülnek, ki merre lát. Felelős miniszterelnök nem buzdítaná a saját honfitársait, hogy menjenek, amerre látnak, hanem

mindent elkövetne, hogy megvédje őket. Háborútól, támadástól, népiirtástól, megyébtől, ami fenyegeti őket. A mai háborúkat pedig tárgyalóasztal mellett illene eldönteni.

Zelenszkij elnöknek van két árulkodó kézmozdulata, amikor a nyugati tárgyalópartnerekkel beszél. Önkéntelen, és a testbeszéd nem-ismeretére vall mindkettő. Az egyik a kézdörzsölés, amellyel további milliárdokat kíván bezsebelni, a másik a 'capcarap' mozdulat, amit az ifjabb olvasóknak meg kell magyarázni. Ez egy orosz kifejezés, ami a gátlástalan lenyúlást jelenti. Aki nem hiszi, nézze vissza a videókat.

A baloldal utóregései azzal indultak, hogy egymás torkának estek. Ilyenkor mindig a legfőbb vezető a felelős mindenért. Normális esetben. De egy szenvedélybeteg, lelkileg erősen sérült ember soha nem fogja belátni, hogy valamiben is vétkes volna. Ment hát az egymásra ujjal mutogatás. Akár az óvodásgyerekek. Nagyjából ott is tartanak lelkileg. Erősen meglett korú emberek nem vállalják a felelősséget a saját tetteikért. Ennyiből jól látható, hogy bármely kritikus helyzetben ugyanezt tennék. Leráznák magukról a felelősséget, mint kutya a vizet. Hogyan lehetne akkor rájuk bízni egy egész nemzet sorsát?

S hogy a nemzetről mi a véleményük, azt hallottuk eleget a választási (piszkos) kampány során. Csupán a megvetésüket, lenézésüket és lekicsinylésüket lehetett hallani éjjel-nappal, de csak akár egy jó szót is, azt soha. Az ország 80 %-a vidéken él, mégis a hangoskodó fővárosi 20 % akarja megmondani, sőt „leugatni” (elvtársi kifejezés) azokat, akikből voltaképpen él. Ha holnaptól a főváros a GDP-ből is csak 20 %-ot kapna, a vidék meg 80 %-ot, akkor se lehetne kifogásuk ellene, hiszen az efféle egyenlősítést épp ők tanulták ki és adták tovább közel fél évszázadon, majd 3 cikluson keresztül, a néhai Kádár János malaclopója alatt meghúzódva. Amúgy meg tartsa ki őket a Soros és tsai. cég, ha éppen nincs jobb dolga.

A parlamenti helyeket kiharcolták, jobban mondva kiszemtelenkedték, éhezni már nem fognak. De a mindörökre éhes proletárnak megmaradtak hamar elpengetik azt, amiért effektív munkát nem szoktak végezni. Ők az apanázsokhoz vannak szokva, meg az állami vagyon megcsapolásához. Ahhoz profi módon értenek. Igaz, ahhoz se ész kell, hanem jó nagy arcátlanság. Nos, miután megkapták, amire áhítoztak, kezdhetik a szokásos beharcaikat. A felelősök keresése tovább folyik, ám azt nem tudják letagadni, hogy mindnyájan sárosak ebben a népakarat fölött összefogni kívánt koalíciónak a kudarcában, merthogy egyhangúlag fújták a háborús propagandát. Már akkor is, amikor a háború még el se kezdődött. Elszólták magukat, és nagy ravaszul hallgattak a választások előtti pár hónapban. Mert nekik „meg lett mondva” és „meg lett ígérve”. Csak éppen a magyar népnek nem, amelyikre leginkább tartozik.

Isten nem ver bottal. A saját csapdájukba gyalogoltak bele, jól megérdemelten. A mindennek lehordott nép egy összegben fizetett nekik. Így jár, aki fennhézajzik. Most ismét az ifjúságot biztatják az emigrációra. Akár a Gyurcsány-kormányok idején. Nem lehetett úgy kinyitni egy internetes oldalt, hogy ne ígérgettek volna mindenféle jól fizető külföldi állást. Most ismét ezzel kísérleteznek. Épp most, amikor a fiatalok jelentős állami támogatásokban részesülnek. A lelke rajta, aki rájuk hallgat. Ők mindenkit a szakadék felé vezényelnének, miközben ők félreállnának. Ámbár jól betépvé, alaposan beszszelve nem biztos, hogy lesz elegendő önkontrolljuk hozzá, hogy megtegyék. Csak egy kis dülöngélés kérdése az egész.

2022. április 26.

Ezt is elhallgatták

Alsó-Ausztriában, a Duna melletti Tulln városában, Béctől 25 km-re található ez a 2005-ben felavatott Attila szoborcsoport, a **Niebelung-emlékmű**, amelyen Attila hun fejedelem fogadja a Passauból hajón érkező Krimhildet (Ildikó), menyasszonyát, aki germán gót fejedelmi családból származott, és Attila harmadik felesége, majd egyes történészek szerint gyilkosa lett. Mérget csepegtetett a fülébe (Forrás: Niebelung-ének). Krimhildát Rüdiger von Bechelaren, Osterland őrgrófja és az énekben említett két másik lovas kíséri. Jobbról, Hunnia felől érkezik Attila, mögötte testvére, Buda látható, mögöttük a hun udvarban száműzetésben élő Dietrich von Bern és Gibich hercegek láthatók. A sor végén Attila fia, a kis Aladár (Ellák) áll.

A magyar sajtó nem adott hírt róla, az osztrákok számára valamiért fontos eseményről, melynek ilyen grandiózus emlékművet szántak. Sem a műalkotás, sem a hun-magyar rokonság nem volt érdekes a hazai újságírók számára. Habár a hun-magyar rokonság egyértelmű, máig őrzi a népemlékezet, Magyarországon mégis ehhez hasonló köztéri képzőművészeti alkotás. Attila-szobrok többfelé is láthatók, de ilyen nagy szoborcsoport nincs. Pedig nem is az osztrákok rokona volt a híres és Európa-szerte rettegett hun vezér, mégis mintha számukra fontosabb volna Attila személye és a jegyesek híres találkozója, mint a magyar képzőművészeknek.

Az alábbiakban látható a műemlék főalakjainak felnagyított képe. Ildikó alakja kecses, tartása szép, az őt kísérő lovagok tartása a behódoltaké, rettegve közelednek a hun fejedelemhez, mintha félnének tőle. Valószínűleg barbárnak tartották, hatalma előtt mégis meghajolnak. Attila fejedelmi pózban várja jegyesét, bal keze a kardján. A germánok számára fontos volt ez a dinasztikus házasság. Ezzel megerősíthették pozícióikat, ami jóval előnyösebb volt számukra, mintha simán leverte volna őket Attila és szolganéppé teszi.

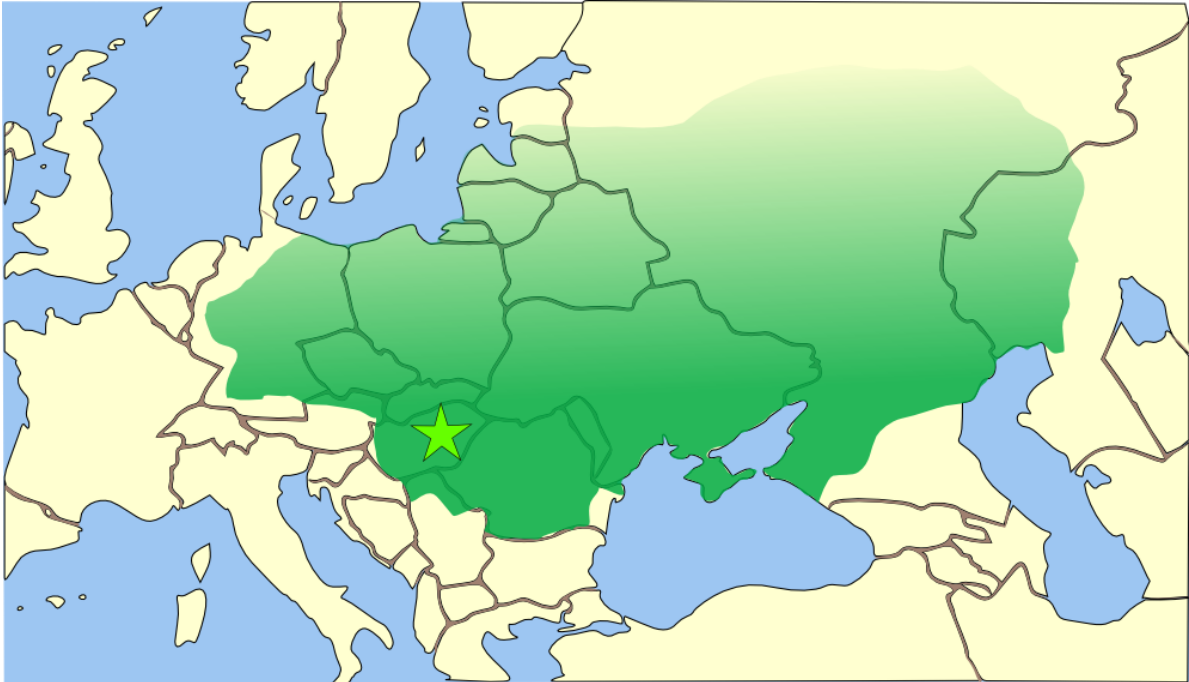

Attila alakja erőt és magabiztosságot sugároz. Jóval fiatalosabbnak látszik, mint amit kora alapján feltételezhetnénk. Akkor már ötvenes éveiben járt a fejedelem.

Éric Deschodt kortárs francia szerző a következőket írja róla:

„Atilla, a kor legnagyobb egyénisége volt, sok tekintetben az élete azonban a mai napig misztérium maradt. A IV. század végén, Ázsiából Európába érkező lovaskultúrájú nép uralkodójaként, az Uráltól a Dunáig terjedő hatalmas birodalmat alapított és térdre kényszerítette a dicső Római Birodalom örököseit, a kor két nagyhatalmát, Konstantinápolyt és Rómát. Ötvennyolc éves korában váratlanul meghalt, mielőtt elindította volna végső hadjáratát Nyugat ellen. Sikerei és tettei ismertek, az igazi személyisége azonban kevésbé. Korabeli hiteles források szerint beszélt latinul és görögül, nyitott és kíváncsi volt mindenre. Pontosan az ellentéte egy primitív és brutális embernek. Kíméletlen és kegyetlen is tudott lenni, de kíméletlenségben és kegyetlenségben a római császárok magasan felülmúlták, anélkül, hogy megközelítették volna bravúros tetteit és zsenialitását. Tudjuk, hogy sok embert megöletett, de senkit sem üldözött a hite miatt, minden vallást tiszteletben tartott.

Nagy politikus volt? Ez nem megfelelő kifejezés kivételes személyiségére. Elbűvölő, ellenállhatatlan tárgyalófél volt. Ugyanakkor képes volt egyesíteni, megszervezni, irányítani több ezer kilométeres távolságú területeken élő, függetlenségre szomjazó népeket, és Ázsiától Európáig győzelmes hadjáratokra vezetni a kor nagyhatalmai ellen. Ezt a teljesítményt későbbiekben, soha senki más nem volt képes túlszárnyalni.”

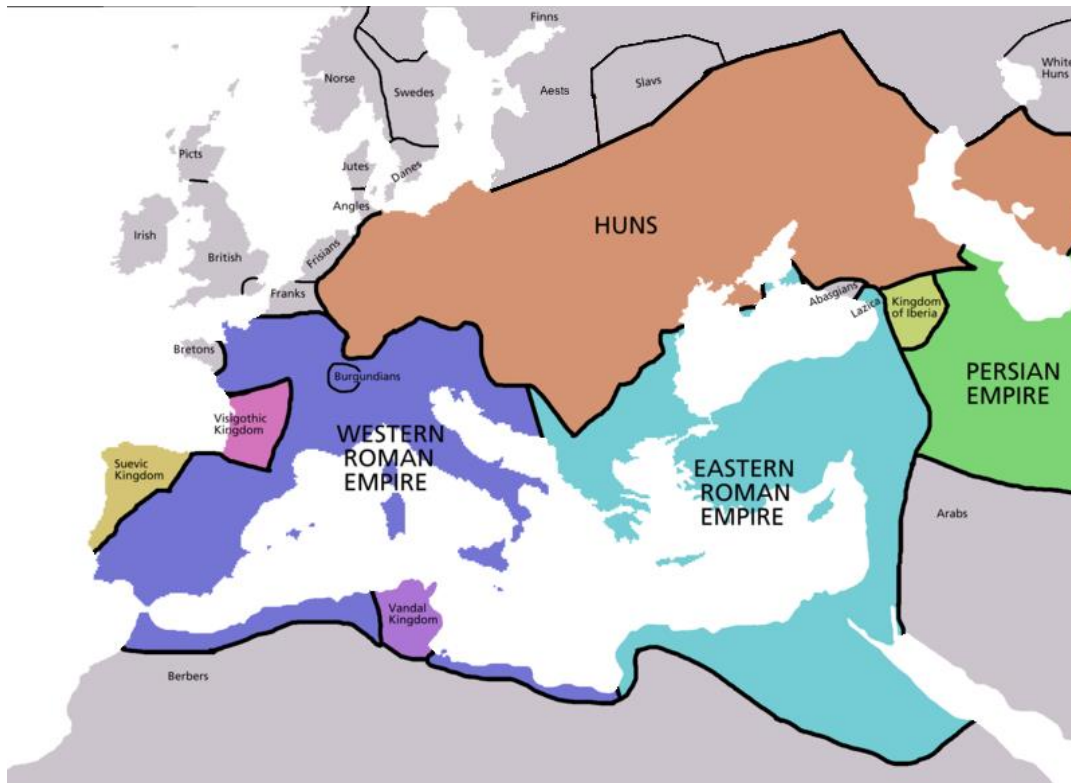

A Hun Birodalom egyes feltételezések szerint Közép-Ázsia sztyeppéitől a mai Németországig, a Fekete-tengertől a Balti-tengerig terjedt

A következő térkép is ezt az állítást igazolja. Európa ekkor szinte még csak a Római Birodalom két rivális részéből áll, meg persze a Hun Birodalomból, csupán a mai Franciaország területén élnek viszonylag kis területen a britonok, frankok és frízek, valamint a vízigótok, akik aztán jelentős uralomra tettek szert az Ibériai-félszigeten is. Ugyanekkor még ereje teljében áll a Szváb királyság is, az ibérek viszont ugyanekkor egy kisebb királyságban a Fekete-tengertől keletre éltek. Már jelzi a térkép a későbbi skandináv népeket is, a norvégokat, svédekét és finneket. A szlávok jelen vannak Észak-Európában, és külön egységben látható a fehér hunok országa. A mai Anglia területén még külön területen élnek a britek, írek és a skótok ősei, az angolok viszont a mai Dánia területén éltek. A dánok is elég sokat csatáoztak hódító háborúik során. Mikor Angliába törnek be, mikor Grönlandot foglalják el, majd Izlandot fenyegetik, és Skandinávia déli részein is harciaskodnak az északi népekkel, melyeket összefoglaló néven normannoknak vagy vikingeknek neveztek.

Hogy a sok helyezkedésnek a túlzott népszaporulat volt az oka, vagy más országok gazdagsága utáni sóvárgás indította el, annak prioritását ki tudná már megmondani ennyi évszázad távolából? A háborúskodások nyomán tarolt a halál, s nemcsak a katonák közt. A

középkor tipikus betegségei, a pestis és a kolera itt is, ott is felütöttek fejüket, hogy intő jelként mutassanak rá, miben tévedtek akkorát az egymás ellen fenekedő népek. Isten büntetése? Vagy csak az emberi butaság és kapzsiság méltó jutalma? Erre sincs egyértelmű válasz, habár mindenki sejti, hogy nem véletlenszerűen következett be a sok csapás, hanem éppenséggel törvényszerűen. Igaz, az emberiség annyi idő óta mégse tanult eleget belőle.

Európa 450-ben

A rengeteg változás, amelyen Európa (és Ázsia) átment, még csupán előjel. A térképek folyamatosan változnak, mivel a különböző népcsoportok valósággal tolják maguk előtt, majd kiszorítják akkori lakóhelyükről a náluk gyengébbnek találtatott népeket.

A különböző műalkotások, bár mindegyik értelmezni akarta a maga módján a barbárnak beállított hunok és a „művelt Európa” viszonyát, valamit mégis mindig torzít rajta. Vagy teljesen elfogult a szerző és befeketíti Attila alakját és személyiségét, vagy elnagyolja, vázlatossá teszi, amelyben elsikkadnak a valódi jellemvonások, holott ezek dominálnak. Ettől volt olyan karizmatikus Attila alakja, ezért nem tudják megmagyarázni a hatását, akik a mások előítéleteire hagyatkoznak. Ahogyan a mai háborús helyzetről sincs pontos képe talán senkinek, mivel ebben is a szekértáborok véleményének egyoldalúsága érezhető. A világsajtó ezen felül szűri is az információkat, csak olyasmit enged át, ami az ő pozícióját erősítheti, vagy legalább is ő ezt akarja elérni vele.

Az Attiláról alkotott barbár és vad kinézetet (imázst) követték az alkotók is, talán a korabeli leírások alapján. Egy ötvenes férfi akkor jócskán öregnek számított. Ettől még nem kellett, hogy erre rá is erősítsenek, hiszen tudható, hogy 58 évesen halt meg. A leírások ellentmondásosak. A korabeli előítélet szerint féktelenül ivott Attila, mások szerint mindenben mértékletes volt, szerényebb körülményeket akart magának, mint vendégeinek, akiket gazdag fogadtatásban részesített. Lényeg a lényeg: rendkívüli egyéniség volt, nem mindennapi személyiség, aki nemhogy barbár nem volt, hanem több nyelvet beszélt és ezeken bravúrosan tárgyalt. Birodalmát és annak népét naggyá tette, jelentős hagyatékán utódai aztán összevesztek (nyilván volt, aki egymás ellen ugrassza őket, régi jó európai szokás szerint). A birodalom a nagy birodalmak sorsára jutott: ha nincs olyan erős nagy vezéregyéniség, aki képes egységesnek megtartani, összetartani a hatalmas területeket felölelő országot, akkor az nem is marad egyben.

Than Mór: Attila lakomája (1870)

A romantikus festészet, melynek virágzása egybeesik a magyar nemzeti öntudat éledésével, azaz a reformkorral és az azt követő szerencsétlen korszakkal, idealizálja Attila alakját is. Ezen nincs mit csodálkozni. Más népek előítéletei alapján ítelt felőlünk a művelt nyugat is, ahogy azóta is, változatlanul. Erre egyetlen méltó felelet van: a felemelt fej, a felbillent egyensúly helyreállítása. Emiatt voltak olyan erősek a nemzeti mozgalmak, amelyekből egyetlen európai nép se maradt ki. Természetes és elfogadható formája ez annak a nemzeti emancipációnak, amely törvényszerűen következik be minden elnyomói rendszer

féktelensége és kontrollálatlansága után. Nem a nemzeti büszkeséget kell kárhoztatni, hanem a mások sovinizmusát, amely ezt az attitűdöt kiprovokálta. Egy nemzet önállósága, azaz szuverenitása nem a mások gyanakvása alapján alakul ki, csupán ez mozdíthatja elő azokat az igényeket, amelyek hozzá vezetnek.

A hálás utókor tovább őrzi Attila emlékét. Egyre több műalkotáson jelenik meg az alakja. Habár a mára köztársaságpárti magyarság nem hisz a királyságban, a legnagyobb uralkodóit, akik nagyot alkottak, mégis megőrzi jó emlékezetében és hálával gondol vissza úgy rájuk, mint utódaikra, akik az ő nyomdokaikon haladtak tovább.

Attila szobra a pilisszántói Csillagösvényen

2022. április 26-27.

Torzképek és ezek balsikerű hagyatékai

Európa megint „elkúrja”

Mindig azok fújják a lehangosabban a harci riadót és csörtetnek legelő, akiknek a legkisebb józan ítélőképessége sincsen a saját helyzetük felmérésére. Igaz, a másokéra nézve sem. Hogy mi viszi őket mégis előre a nagy lendületen kívül, azt senki nem tudná megmondani. Ha magyarok volnának, idézhetnénk nekik Weöres Sándort: *„Fénylő tajték után fut a magyar. /Jaj, mindig azt a nemzetet csodálja, / amelyik veszteg lenni nem akar / s a bolhatáncot legvadabbul járja.”* (Magyar tanulság I.) De hát most nem magyarokról van szó.

Igaz, aki ennyire elvakult, annak hiába beszélnek. Csak rohan előre a legnagyobb lendülettel, amíg a szakadék szélére el nem érkezik. A legképtelenebb ötletekkel állnak elő az EU politikusai, és az ujjuk soha nem másra, nem magukra és haverjaikra, hanem mindig csak a népre mutat. Mindig a nép fizessen az ő őrült ötleteikért, destruktív tevékenységükért, de amikor a számlát benyújtják, ők bravúros ügyességgel bújnak ki minden alól és egy pillanat alatt válnak köddé, politikai értelemben anyagilag felelősségre vonhatatlanná.

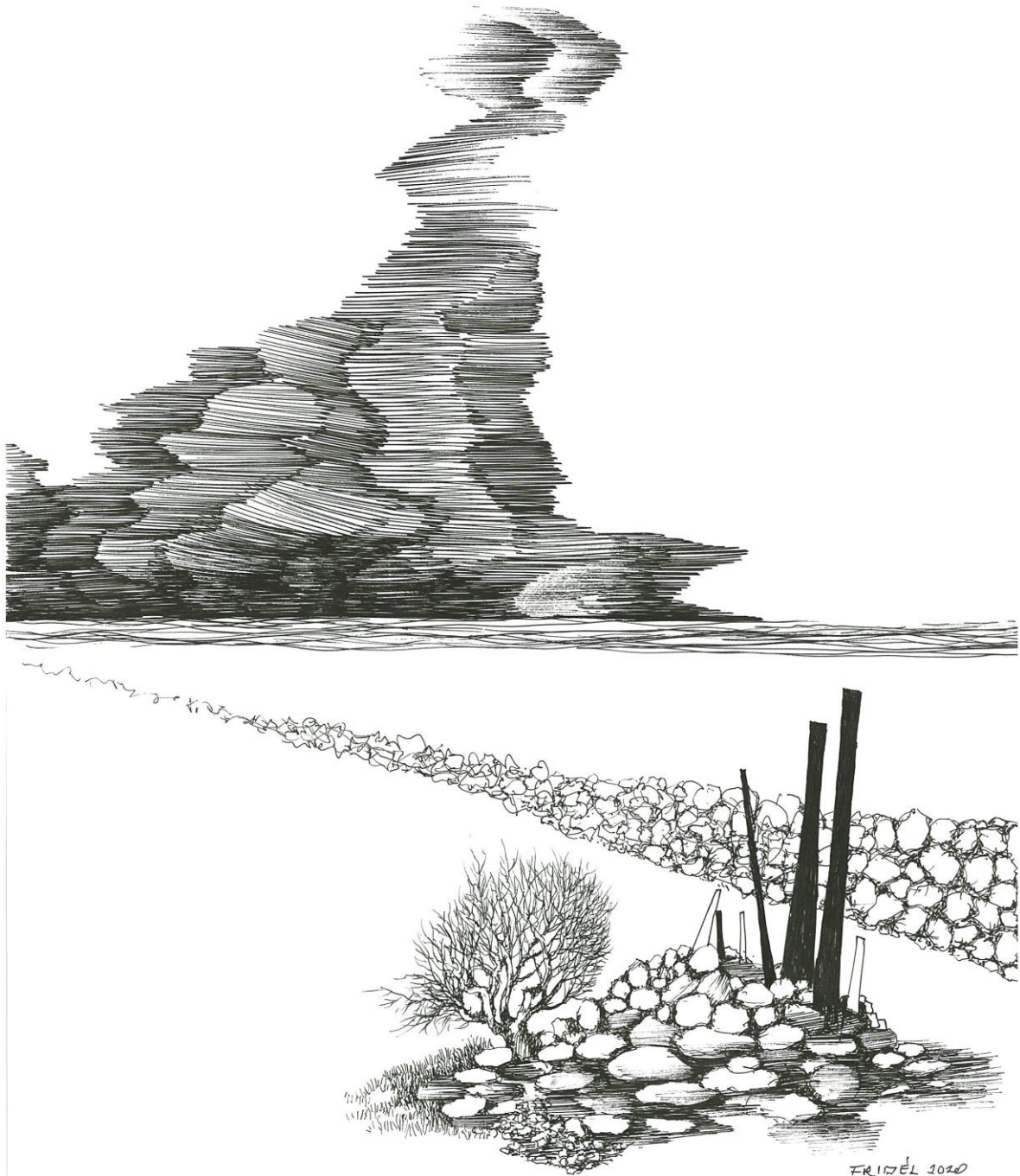
Igaz, én nem mondanám ezt ügyességnek. A ravaszság, dörzsöltség nem más, mint az intelligencia pótszere. Aki az utóbbival rendelkezik, az nem kényszerül rá efféle alantas eszközök bevetésére. Annak helyén az esze, és az adok-kapok időszakát is derekasan állja.

Az április 3-i választások óta egyébbel se foglalkoznak, mint a baloldal veszteségének az ügyével. Ahelyett, hogy rájuk hagynák, birkózzanak ők meg a saját balgaságuk történetével és annak következményeivel, még régi jobboldali közszereplők is azt állítják, hogy Gyurcsány Ferenc rendkívül intelligens, merthogy elgründolta magának a teljes baloldalt és a törpepártok szavazóit is. Nos, lódítottak ennél már nagyobbakat is, de nemcsak a csekély értelmű medvebocok, hanem náluk okosabb emberek is. De legalább mi ne túlozzunk!

Az igazság az, hogy nem a főnök volt ügyes, hanem azok a külföldiek, akik ezt a kampányt a számukra megszervezték. IQ tekintetében a baloldal igen gyengén áll. Mindig is így volt ez. Káderpolitikájuk a szellemi törpék szerencsétlenkedése volt. Mivel történetük kezdetén a legtöbbjük tanulatlan volt, féltékenyen őrizték kutya nagy szerencsével elnyert magas állásaikat. Az utánuk jövőket gáncsolták, a fiatalabbakat nemigen hagyták érvényesülni, mivel féltették tőlük a pozícióikat. Mire az ifjabb kommunisták a nyomukba értek, az öregek már rendelkeztek annyi politikai tapasztalattal, hogy el tudták hitetni velük, az ő tudásuk jóval többet ér az ifjabbakénál. Így görgették előre a nagy szocialista galacsint a rendszerváltozásig, amikor már csak tenni kellett valamit.

A hajó addigra elsüllyedt, igaz, csak az ország hajója, mert a saját privát sajkáikon elmenekültek az elvtársak. Egy darabig lapítottak, hallgattak, ám a privatizációnak csúfolt nagy össznépi lerablás idejére sorra előszivárogtak rejtékhelyeikről. Aztán privatizáltak. Fabatkákért, hogy csúnyábbat ne mondjunk. Ám aki erre azt mondja, hogy ügyesek voltak, az

iratkozzon be újból valahová. A pimaszság és gátlástalanság se nem ügyesség, se nem intelligencia. Az utóbbi mindig felmutat valami eredményt, míg a pofátlanság mindig lenyúl valamit. Nem is kicsit. Nagyon.

Most megy az egymásra mutogatás. Már-már megszánják az emberek a buli után jól elpáholt Márki-Zay Pétert, aki azért nem éppen ártatlan elsőáldozó ebben az ügyben. Külföldön kiképzett ügynök, akivel az Amerikában rég bevált módszert kürtöltették világgá, azaz mocskolódott és háborús propagandát harsogott. Aztán amikor megbukott, gyorsan az ellenkezőjére váltott, mivel azt képzelte, hogy riválisa is ugyanolyan formán gondolkodik, ahogy ő. Féltetni kezdte a magyar fiatalokat, a saját gyermekeit, hogy majd háborúba küldik őket ágyútöltelékeknek. Ezt nem magától képzelte el, hanem a nála jóval dörzsöltebb főnöke, Gyurcsány súgta neki fülbe. Mivel ők egyfolytában bosszút lihegtek és hirdettek, úgy gondolják, hogy Orbán Viktor majd bosszút áll rajtuk. Innen is látszik, hogy nagyon hiányzik az intelligencia és a normális ítélőképesség, a józan paraszti ész.

Még mindig nem érti, sem ők, sem külföldi megbízói, hogy Orbán Viktor tud valamit, amit ők nem. Senki nem érti a receptjét, mert hiszen nincsen is receptje. Orbán Vikornak küldetése van, és annak jegyében teljesít olyan kitűnően, hogy a nép szereti. Legalább annyira, mint amennyire Gyurcsányt és a hozzá hasonlókat megveti. Ám akit a gyűlölet hajt és azt teszi meg választási programnak, az mindjárt a választások másnapjának hajnalán ott fog állni üres kézzel és válaszképtelen hozzáállásával.

Gyurcsány és megbízói tudtak valamit, ami nem vált be. Nagyon erőltették, és minél jobban erőlködtek, annál messzebbre kerültek a vágyott céljuktól. A gyűlölet ugyanis olyan erő, amely egyre messzebbre rúgja el magát a medence falától, miközben a tőle szenvedő csak éppen bele akart rúgni valaki másba.

A magyarság viszont a békés fejlődésben hisz. Sem a háború ígérete, sem a nagy valamikkel való kecsegtetés nem tántorítja el tőle. Nem kapkod felbőszült kiskutyaként a nagy kutyák nyakához. Amúgy meg nem is kutyatermészetű. Azt meghagyja a mindenkori főnökök után futkosó „ebeknek”, akik még főnököt se tudnak jól választani.

Választások után most néznek üres tekintettel egymásra. A vezér körül még megmaradt farka most részben vicsorog, részben farkat csóvál. Ki milyen kaliberű. Aztán úgymint marni fogják megint egymást. Pedig megtanulhatnák végre: Gyurcsány Ferenc neve szitokszóvá vált Ószöd után, majd 2006-ban az elmebeteg parancsai után, amellyel a magyar népet sújtotta a saját frusztráltsága és örült zsarnoki hajlamai miatt. Legalább olyan megvetett kifejezéssé lett, mint amilyen Haynau neve, Ferenc Józsefé, Bokros Lajosé, Rákosi Mátyásé volt, hogy a sorból ki ne hagyjuk Kádár Jánost, Apró Antalt és családját, meg Biszku Bélát sem. Vannak dolgok, amelyeket a népelemlekezet soha nem felejt el. Sem a vele tett jót, sem az ellene elkövetett aljasságokat. Nem tudjuk, hol rejtőzködik most Horn Gábor, hogy ismét a nagyot bukott főnök fülébe súgja: „Nem azt akarták mondani az emberek, Feri...” A folytatást inkább nem idézzük, úgymint emlékszik rá mindenki.

És az EU ismét „elkúrja”, direktben a Gyurcsány-Dobrev recept szerint. Mert mindig egyoldalúan azokra a baloldali hangokra hallgatnak, amelyek törvénytelenül viszik be őket a málnásba. Még mindig hisznek abban, hogy ők tévedhetetlenek, csak valakik nagyon elkúrták. Ahogy a kommunizmusról tanították anno, hogy az tökéletes, ám vannak olyanok, akik nem jól csinálták meg. Még mindig hisznek abban a paprikajancsiban, akinek nagyon üres a feje, csak az alsó része olyan nehéz, hogy mindig talpra áll. Igaz, e recept alapján már

félíg levetkőztették fél Európát. Európa már ismerkedik a fázás és az éhezés kényszerűen bevezetendő „intézményével”. A kisember spóroljon a vízen, az ételmen és az energián (még min nem?), miközben a nagyfőnökök két kézzel szórják a nép által megkeresett adóeurókat egy olyan proxy háborúba, amelyet ők maguk provokáltak ki. Csak mert úgy képzelték, hogy ők az erősebbek, az ellenfél meg ostoba és kicsinálható. A másik feneketlen bugyor meg az illegális bevándorlók oldalán fityeg. Rájuk semmi pénzt nem sajnálnak, amit a rendesen dolgozó emberektől vonnak el.

Akik ezt az életteret a számára megteremtették, azok még nem tudják, hogy maguk alatt vágják a fát. A vízen azért kell annyit spórolni, mivel azt a méregdrágán kitermelhető palagázra és palaolajra pocsékolják el, nem melleleg az egyszemélyes magán-úszómedencékre. Nekik szabad. Kalifornia már szomjazik, és időnként lángra kap. Aztán követni fogja egész Észak-Amerika, ami végül szigetekre esik szét, ha túl sokat furkálnak alatta a magukkal bírni nem tudó multimilliárdosok. Azok tanácsolnak a kisembernek, akiből élnek, akkora badarságokat, akik a saját kapzsiságuktól hajtva és a rossz természetüknek parancsolni nem tudva féktelen luxusban élnek. A spórolást rajtuk kellene kezdeni. Ők ne pazaroljanak, ők ne mosakodjanak és ők ne egyenek, mert az ő étvágyuk olyan, hogy az már bélpoklosságnak nevezhető. Spóroljanak a privát szigeteiken, ahol orgiákat rendeznek, kokaint fogyasztanak mértéktelenül és kiskorú gyermekeket tesznek tönkre. Ezekre a luxusokra keresik a legtöbbet a földlakók, csak nincs mindenki tisztában vele. Ha őket kiiktatná a rendszer, minden rendbe jöhetne még.

Ám addig Európa még jó darabig követi őket – a pokolra vezető úton. Számára még mindig Magyarország a bűnbak, ezért akar büntetni bennünket mértéktelenül és ész nélkül. Mintha társadalmi fejlődésében és eszme-ideáljaiban már egészen a Rákosi-korszak módszereihez fejlődött volna vissza. Csak nehogy a végén a nácizmusnál kössön ki megint...

Hősök tere, 1947. május 1-i ünnepség. A tribünön elöl balról Rákosi Mátyás, Szakasits Árpád, Rajk László, Marosán György

2022. április 28.

Az igazi vallási türelem

A történelem, amelyet főleg csaták és egymás országainak elfoglalása fémjeleznek, nem volt híres a más országok népének és vallásának tiszteletben tartásáról. Még a sznobok által csak szuperlatívuszokban emlegetett Európa és Amerika sem. Amiről valójában szó volt, az a kiszemelt ország természeti kincseinek lerablása, eltulajdonítása, ugyanakkor az így háborúba belesodort nép semmibe vétele, szolgasorba süllyesztése, még gyakrabban rabszolgává tétele.

Ne gondoljunk csak a távoli történelmi köd által állítólag borított időkre! Nem kell ahhoz olyan messzire menni, hogy észrevegyük, miben mesterkednek a bunkerekben rejtőzködők és megbízóik, a sunyi bankárok, nagytőkések, akik önmagukról mindig azt hirdetik, mennyire toleránsak és filantrópok. Úgy mások nemzetisége, faji hovatartozása, mint vallása tekintetében. Csak azt felejtik el hozzáfűzni, hogy Orwell halhatatlan kifejezésével élve „egyes állatok még egyenlőbbek”. Szóval, hogy nekik mindig szükségük van valakire, akit ugyanakkor kirekeszhetnek, megbélyegezhetnek és jól idomított sajtójuk segítségével rendre bűnösnek kiálthatnak ki.

Ha a dolgok mélyére nézünk, végül mindig az derül ki, hogy az egész csak lózung, híg duma, ahogy Pesten szokás mondani. Valós tartalma ezeknek a nagy szavaknak nincsen, azaz olyanok, mint a gátlástalanul túlnyomtatott zöldhasú bankók... értékevesztett, ám nagy hangzavar mögé rejtett bankcsőd előhírnökei. Kripto valuta, ami mögött nincsen termelés, azaz megtermelt érték, csupán a virtuális térben ér még valamit, a valóságban viszont olyan, mint az egymilliárd milpengő. Rég elinflálódott, két darab tojást talán még adnak érte, de egy óra múlva már az se biztos.

Akinek ennyit ér a szava, annak hogyan lehetne elhinni, hogy mindenben ő az első?! Mindenkinél különb, okosabb, tehetősebb, erősebb, akihez mérten mindenki más csak alacsonyrendű, kis senki. Amikor ez az óvodás szintű beszéd elkezdődik és csak terjed a térben, nem sok hiányzik hozzá, hogy kipukkadjon a lufi. Hiába hangoztatja, mennyire toleráns is ő, a saját haverjai talán még beveszik ezt tőle, de a nép, a lenézett, ám mégis sokkal okosabb, gyanakodni kezd. Mert neki mindez valahonnan ismerős. Mert a nép sok mindent megért már hosszú élete során, és többé nem verhető át. Nem hisz abban, hogy csak bizonyos formában és keretek között lehet toleránsnak lenni, és amit a Nagy Tesó nem enged meg másoknak, az egyszerűen tabu.

Amikor ennyire lebontogatták a falakat és mögöttük átlátszik a valódi kép, mindkét fél pőrén láthatja a másikat, tettetések nélkül, megjátások nélkül. Akkor kiderül, ki türelmes vallási kérdésekben és etnikai, valamint emberi jogok tekintetében. És az ellenkezője is, ha úgy áll a helyzet.

Mindig bennünket, magyarokat leckéztetnek. Folyton büntetéseket akarnak kiszabni ránk, mintha valamit elkövettünk volna. Nekünk viszont van egy komoly ellenérvünk azok számára, akik soha nem látnak a szemüktől, mégis ők küldenének bennünket a szemorvoshoz. 1568-ban a tordai zsinat mondta ki először a lelkiismereti és vallásszabadságot, jócskán megelőzve

korát, amely akkor még az inkvizíció féktelen kegyetlenkedéseinek adta át magát. Még a „toleráns” Habsburg II. József sem engedélyezte protestáns templomok építését (saját költségen sem) Magyarországon, sőt még Jókai Mór korában is megesett, ami akkor szinte természetes volt, hogy a császárság által nem tolerált vallási közösségek nem rendelkezhetek saját imaházzal, nemhogy templommal. Ennek folytatásaként az akkor még császárhű klérus Egerben se tűrte el a más felekezetűeket. A reformátusok temploma 1930-ban épült – egy akkor rosszhírű utcában.

Korábban utaltunk már a VI. században kitört vallási összecsapásokra a Selyemút mentén. Ezt követte a Kazár Birodalom széthullása, majd a több évszázadon át tartó vallási háborúk. Hogy akkor is ki kezdte?... Ki tudná azt már megmondani? Az egymás iránt teljességgel türelmetlen vallásúak aztán különféle címek vagy ürügyek alatt estek egymásnak, és a korszak hatása olyan romboló volt, hogy máig tudnak belőle csemegézni, akik sose bírnak magukkal.

De elég csak pár címszót említeni: ellenreformáció, Reconquista, mindegyik vehemensen intoleráns és kéjelegve kegyetlenkedő. Pogromok Európa-szerte, hogy aztán elérkezzünk a holocaustig, mely máig hamu alatt izzó parázként él tovább világszerte. De az önmagukat legtoleránsabbnak tartó amerikaiak másokéhoz képest igen rövid történelme során is akad jó pár intoleráns időszak. Az indián őslakosság majdnem teljes kiirtása, amit követően úgymond „kénytelenek” behurcolni az afrikai rabszolgákat, hogy valakit dolgoztathassanak. Majd az íreket, akik úgyszólván testvérnép, mégis rabszolgaként adják-veszik őket. Nagy toleránsan, tegyük hozzá. Antiszemitizmus, még a II. világháború után is, hogy aztán az ellenkezőjébe

forduljon át minden. Ha innen nézzük a dolgot, van is mit eltüntetni a cancel culture örvé alatt. Ha a fiatalok megtudják, miért rajonganak olyan kritikátlanul, talán visszaborzadnának ennyi „tolerancia” láttán... Pedig amit letagadnak, azért még létezik a népemlékezetben. És akkor talán egy Hemingway-novella címével kérdeznék majd vissza: „Pont te pofázol?”

Németország nem szereti, ha felemlegetik neki Hitlert és a náciizmust. Ám amikor ránk mutogatnak ujjal, mégis csak vissza kell kérdezni: ugyan honnan veszik maguknak a bátorságot, hogy mások fölött ítélkezzenek? Nem ők hozták Európára a két világháborút? A franciákkal folytatott örökös rivalizálásukkal...? És mindez hová vezetett? Ugyanoda, ahová most törekszenek Ukrajnában. Romok, romok és romok... halottak, tönkretett életek számolatlanul, mert akik ezt kikoholták és kiprovokálták, azoknak mindez csak statisztika, és az is marad. Szó nincs róla, hogy ennek a felelősségét másokra lehetne áterhelni. Azt mindenki maga vállalja és viszi a továbbiakban. Az arcátlanság csimborasszója, hogy éppen velünk akarjanak megfizettetni bármit is, amitől konzekvensen távol akarunk maradni. Azé a felelősség, aki nem mérte fel a saját erejét hozzá képest jóval potensebb ellenfelével szemben.

Körösfi Kriesh Aladár festménye

Csekély vigasz számunkra, hogy ismét példát mutatunk vallási türelemből és etnikai tekintetben. Már így is túl sokat terhelt ránk a felelőtlen ukrán vezetés, amelynek át kellett volna látnia a helyzetét, és ehelyett a kamikáze akció helyett inkább Görgey Artúr bölcsességéből kellett volna tanulnia. Nem kellene leöntetni az ukrán hazafiasság mázával azt a tényt, hogy a palagázmezőkről van szó valójában, s hogy ő épp azokat árusította ki a legkapzsibb nyugati óriásoknak. Mielőtt bennünket mocskol és fenyeget, gondoljon Tordára

és a valóban toleráns magyarokra, akik, ha nem is kérkednek vele, de megteszik azt, ami tőlük telik.

2022. május 2.

Amerika és Amerika

Hajdanvolt zsenge ifjúságom idején, a 60-as években létezett egyfajta Amerika-álom. Nemcsak nemzedékemben, és annak se minden tagjában, hanem az idősebb nemzedékekben is, az apákéban, nagyszülőkében. Ismétlem: nem mindenki.

Voltak, akiket csomagokkal segítettek az Amerikába szakadt rokonok, és ezeknek a csomagoknak a tartalma valahogyan ismertté vált. Különleges ruhaneműkben, cipőkben, háztartási eszközökben, rágógumiban, levesporokban és Nestlé kakaóporban, jobb minőségű nylonharisnyákban, miegyébben, jobb helyeken IKKA-csomagokban és pénzsegélyben is. Az így támogatottakban furcsa nosztalgia támadt az után a föld után, ahonnan ezek a jobb minőségű holmik származtak, amikkel a hazai hiánygazdaság és elmaradott konfekcióipar nem tudott versenyre kelni. Igaz, nem is akart. Még az Üdvhadseregtől vagy garázsok mellé kitett dobozok tartalmából összeszedett, odaát levetett ruhanemű is vonzóbb volt sokak szemében, mint amihez idehaza hozzájutott. Ez a nosztalgia ragadt rá aztán a fiatalokra, így vált nemzedéki problémává, merthogy ráébresztette a szemes ifjakat, hogy van azért ennél szebb is, jobb is, mint amit nekünk az elvtársak szántak.

Mindez már boldog békeidőnek tűnik, ha visszagondolunk rá, s talán annyi utánérzésünk támad vele kapcsolatban, hogy ma hasonló események ismétlődnek, amikor az Ukrajnából menekülő embereket segítjük. Onnan is jönnek valóban rászorulóknak, akiket a házukból bombáztak ki, de érkeznek egészen jólöltözöttek is, akik más igénnyel indultak útnak, egy részük talán a tengerentúlra.

Putyin elnök május 9-i bejelentése, hogy ő most a NATO-val és Amerikával vívja a harcát, már feltűnést se keltett. Úgyis tudta mindenki, legfeljebb nem illett leírni, kimondani. Proxy-háború, ez a neve a tőlünk mintegy 1500 kilométerre zajló harci eseményeknek, és ebben sajnos az USA a valódi kezdeményező, bár folyton hangoztatja, hogy ő semmiben nem vesz részt. Az általa felhasznált egyes számú báb az ukrán elnök, akinek nem esik meg a szíve a saját népén (ha ugyan a sajátjának tekinti, hiszen ő maga orosz), sőt egyre jobban hergeli a katonákat, hogy csak ontsanak minél több vért. És a katonák ezrével esnek el a jelenkor legvéresebb háborújában, amelyet meglehetősen gyéren ismertetnek a médiumok. Azt ugyanis nem szokás a kirakatba tenni, hogy miféle gyilkos szándékok hajtják ezeknek a harcoknak a kezdeményezőit, ráadásul az arcukat se látni, csak a jelenlétük biztos, hogy ott rejtőznek a kulisszák mögött.

Nos, van a nagypolitika, amelybe a kissebbernek nincsen beleszólása. A nagyok, akiket nevezhetnek héjáknak vagy másoknak a hátuk mögött, mindig úgy intézik a dolgot, hogy ha valaha ki is derülhetne a személyazonosságuk, addigra biztonságos rejtekhelyeikre vonulhassanak el. Jelenleg, úgy tűnik, hogy kísérleti telepnek tekintik Európának a keleti részét, ahol akár újabb, még kipróbálatlan fegyvereket is bevetnek. Ezeknek utóhatása ismeretlen, ne is feszegesse senki, mert megharagszanak érte.

Másrészt van a rendes emberek világa, az átlagosaké, akik annyit tudnak a távoli háborúkról, amennyit a sajtó velük közöl. Mivel Amerikában nem kötelező tantárgy a földrajz, jószerivel a

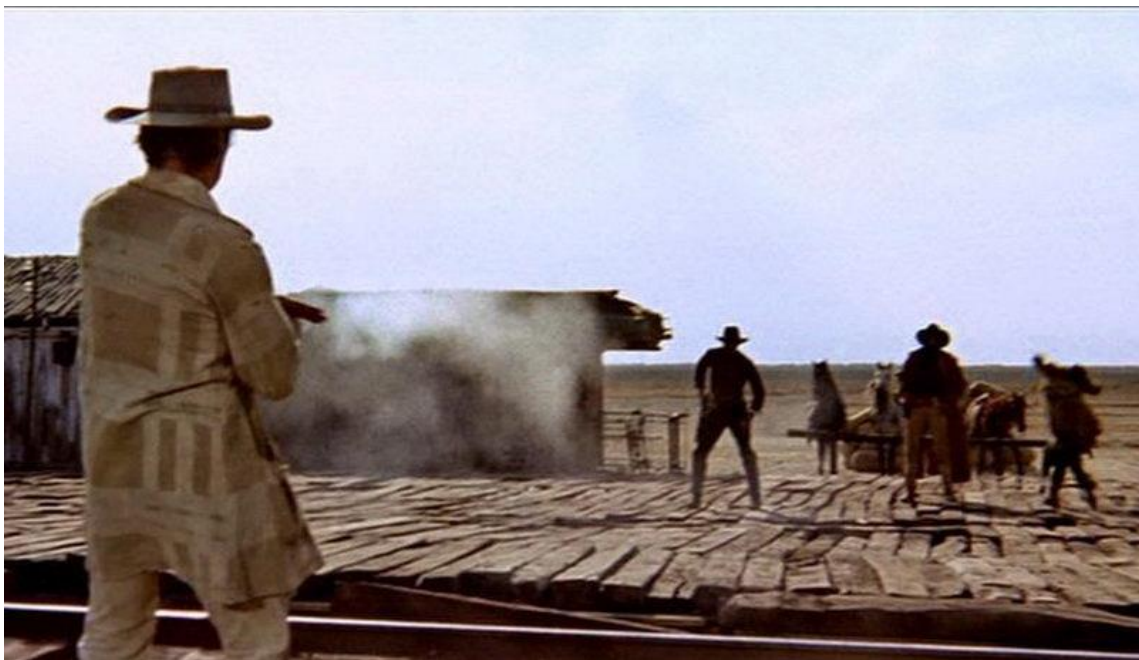
helyszín se ismert a számukra. A minap Biden elnök még Magyarországot is összekeverte Ukrajnával, majd Lengyelországgal. Akkor mit tudjon róla a kisember, aki még annyi iskolát se járt, mint az őt a világban képviselő elnöke? A népnek megadatott a korlátlan elhízás, tévzés, sörözés lehetősége, s ha ezzel elfoglalja magát, nem is fogja beleártani magát a politikába. Régen legalább így volt. Kissé távol került már Amerika a régi cowboyok világától, amikor egy nemtetsző szemvillanásért is elsült a colt. Nem akar ő már rosszat senkinek, legfeljebb akkor támad lövöldözés, ha valaki túlságosan betépett és ebben éli ki magát.

A mostani Amerika-imázs egyszerűen elborzasztja az európai embert. Ugyan mit vétettünk, hogy ilyen förtelmes háborút szántak nekünk, kérdi magában. Lehetne úgy is élni, hogy mindenki békében hagyja a szomszédait, és fegyverek helyett boldog gyarapodásra költené az általa szorgalmas munkával megkeresett pénzt. De a kilógó lóláb azt mutatja, hogy a tengerentúli túlköltekezésnek velünk akarják megfizettetni az árát. Anglia egyszer már komoly válságba került, mert minden termelését szinte külföldre helyezte, és a gyarmati élelmiszereket fogyasztotta. Most mintha ugyanez ismétlődne. A környezetszennyezéstől való irtózás miatt, meg a profitmaximalizálás érdekében az olcsó munkaerő kihasználásával Amerika most oda jutott, mint Anglia a 20-as években, vagyis nagyjából egy évszázaddal ezelőtt. Feltehetőleg túltermelés volt viszont dollárból, azaz a hiányokat már jó ideje bankjegynyomtatással próbálják kompenzálni, ám ez törvénytörően inflációhoz vezet. Mellette ott van még a nagy svindli, a kriptovaluta, amit feltehetőleg a piramisjáték helyett koholtak ki, és eléggé sújthatja azokat az államokat, amelyek részt vesznek benne.

Úgy vélték, hogy a fegyvereladási láz majd megoldja a válságos helyzetet, amit ezen felül sújt a migráció is. Ismeretlen tömegek özönlenek számukra ismeretlen helyekre, amelyekről csak annyi ismeretük van, hogy ott nagy a jólét. Európáról pedig mára elmondhatjuk, hogy mindez múlt idő, azaz a becsempészett tanulatlan embertömegek nemhogy munkaerővel javítottak volna helyzetén, hanem tovább rontották. Már nem nagy a jólét, sőt egy süllyedő

hajón érezheti magát, aki itt él. Ám a háborúcsinálókknak még ez sem elég, csak tovább hergelik a feleket, és még le is nyilatkozzák, hogy akár évekig is eltarthat a háború. Akár csodálkozhatnánk is rajta, hogy kinek jó ez, és mire, de nem tesszük. Nyilvánvaló, hogy végletesen egoista szerzetek irányítják az eseményeket, akiknek semmi ár nem drága. Belőlük mindenki más fejlődése, haladása csak irigységet és gyűlölködést vált ki. Ők semmin nem osztozkodnak senkivel. Keresniük, haladniuk csak nekik lehet, és aki fejlődni mer, azt durván támadják. Még csak viszont-gyűlölni se lehet őket, mert olyan szerencsétlenek, hogy még a saját nemükkel sincsenek tisztában. A fél világot belevitték már ebbe a dilemmába, amelyből látható, hogy nincs belőle kiút. Aki a saját valójával (nemével, nemzetiségével, családjával, származásával, hazájával) sincsen tisztában, hogyan foghatná fel a másokét?

Módszere egyelőre az eltiprás. Az EU-ban talált hozzá hasonló futóbolondot eleget, aki csatlakozott ezekhez az őrült eszmékhez. Most Európa úgymond lábon lövi magát, és ugyanezt követeli meg Magyarországtól. De hát kinek jó ez? A mások pusztulásában csak egy őrült gyönyörködhet. Azt az elgondolást semmi nem indokolja, hogy a környezetpusztító módon kitermelt palagázt a tengerentúlról kellene vásárolnunk, méregdrágán, tisztítatlanul, a szállítás költségeiről nem is beszélve, aminek az árát csak tippelni lehet, biztosra tudni azonban nem. A háború persze rövid úton lezárható volna. Az orosz gázzal és olajjal eddig semmi más bajuk nem derült ki, minthogy orosz termékek. Minden embargós politika kétélű fegyver. Aki ütlegelni kezdi a másik embert, az hamarosan jókora fekete monoklit fog viselni a szeme alatt. Amerikáról, mármint a nagypolitika Amerikájáról már mindenki tudja, hogy őrült cowboyként viselkedik, pedig ezt senki nem várja el tőle. Azon az áron is erőlteti a háborút, hogy a fél világ éhezhet emiatt. Ukrajna egyáltalán hol fogja megtermelni az idej gabonáját? Az elaknásított mezőkön? Hogy Zelenszkij elnök ezt nem tudja, az egy dolog. Ő színész, nem való politikusnak, nem diplomata és kompromisszumképtelen. Nem tárgyalt a nála jóval erősebb Oroszországgal, ehelyett folyamatosan provokálta. Őrült, eltorzult arccal

követel és fenyegetőzik. A fogolycserével visszaadott orosz katonákat megcsonkítva adja át, kasztrálva, levágott ujjakkal. Ez olyan mértékben abnormális, hogy szavak sincsenek rá. A süllyedő hajón álló, boldog Európa mégis neki tapsol. Odarohan vizitálni több európai miniszterelnök, sőt még az amerikai First Lady is, meg Justin Trudeau, hogy Kanada se maradjon ki a szimpátialátogatásokból. Velük nem olyan udvariatlan Zelenszkij, mint Magyarországgal és miniszterelnökével. Már milliárdokra rúg az Ukrajnának nyújtott segély, amit folyamatosan szállítunk, mégse köszönte meg egyetlen szóval sem. Csak követel. Többek közt azt, hogy mi építsük újra mindazt, amit az ő örültsége miatt bombáztak szét.

A megoldás? Azonnali békekötés, és a gazdasági kérdések gazdasági síkon történő rendezése, onnan mindenféle ideológia kizárása. A folyton csak keleti blokknak csúfolt volt szocialista országoknak van éppen elég tapasztalata, milyenek a diktatúrák, és milyen érzés volt azokban élni. Az EU vezetői most ugyanazokat a módszereket gyakorolják ellenünk, mint egykor az elvtársak. Már nemcsak sejteni, hanem tudni is lehet, kik a tanácsadók, pl. Magyarország részéről a Gyurcsány házaspár, és a hozzájuk hasonló jómadarak. A magyar nép idén is leszavazta őket, még hozzá elsőprő fölényel. Még csak orbánistának se kellett lenni hozzá. Akinek fontos, hogy legyen munkája, s hogy egy stabil gazdaságban éljen, annak számára nem volt kérdés, kire szavazzon. Ha Amerika nem szeretné elveszíteni egykori népszerűségét, sürgősen ki kell szállnia ebből az általa gerjesztett konfliktusból. Örültek kezébe nem szabad fegyvert adni. Sem nukleárisakat, sem kezdetlegeseket. A bevadult verekedőket minden kocsmában le szokták szerelni az erre alkalmazott kidobólegények.

Amerika problémáját még a túlzott fegyvereladás se fogja megoldani. Ennek bevételei ugyanis csak pár tucat zsebet fognak duzzasztani. A nép attól ugyanolyan elhanyagolt marad. A nagy világversenyben az első világhatalom lemaradt, mert nem azzal foglalkozott, amivel kötelessége lett volna. Sokkal fontosabb volt számára a különféle eltévelyedések reklámozása, szatírként kiskorúakra erőltetése, mint a gazdaság rendben tartása, észszerűsítése. Nem mellesleg a környezetvédelem mielőbbi rendezése a fél világ elszennyezése helyett. Ha maradt volna még képessége a logikus gondolkodásra, azt is át kellene látnia, hogy a háborúk szennyeznek a legerősebben a levegőt, a vizeket, a talajt, és persze az emberi lelkeket.

A pszichésen teljesen tönkrement ukrán elnököt jobb lenne, ha visszavinnék Amerikába, ahonnan rászabadították Ukrajnára. Az ottani vagyonából biztosan megél. Ennyi vendégszereplése elég volt Európának. Az oroszoknak van egy sajátos tulajdonsága: vesztes helyzetből is talpra tudnak állni. Titka az orosz lélekben rejlik. Sportversenyeken számtalanszor láttuk, mire képesek. Ezt sem Zelenszkijnek, sem a megbízóinak nem érdemes figyelmen kívül hagyniuk. Magyarországnak pedig a stabil orosz gazdasági kapcsolatait nem kellene feladnia semmilyen embargó kedvéért. Azok még működnek. Az EU viszont mintha már agonizálna...

2020. május 10.

Utóhang és Perazim

A mai háborús helyzethez néhai költőtársam, Apor Elemér verse illik a legjobban. Akár ma is írhatta volna, az ukrajnai háború hatására. A klasszikus értékek mindig értékek maradnak. Nem fog rajtuk az idő, más korokra is érvényes a mondandójuk. Annyiban különbözik, méghozzá nagyban, más háborús versektől, hogy míg mások fájdalmasan, tragikusan, panaszosan írtak a háború réméről, addig Elemér bácsi az irónia vagy önironia hangján örökíti meg az utókor számára. Merthogy az emberiség soha nem tanul korábbi hibáiból.

Apor Elemér kétszeresen is megszenvedte a háborúkat. 1907-ben született Rimaszombaton, családja Trianon után került át az anyaországba. Jogot végzett, majd fiatal gyakornokként a második nagy háború idején az Egri Újság szerkesztője volt. Egy nyilas kikezdte, mivel ő és Farkas András kollégája megtagadták a nyilas rettenetes cikkének lehozatalát, a főnöküknél hosszas fenyegetőzés után mégis kiverekedte magának, hogy a kis egri lapban megjelenjen az irománya. A háború után ezért büntetés járt. Bár a SAS-behívóval azonnal besorozott, majd orosz fogságba esett Farkas Andrást tették meg távollétében bűnbaknak, Apor Elemér se úszta meg a „háborús kalandot”. A volt nyilasból aztán nagy kommunista lett, és mindketten találkoztak vele, meg olthatatlan bosszúszomjával. Egyikük se csinált nagy költői karriert, megmaradtak vidéki literátusoknak. A volt nyilas, majd hithű kommunista meg hitvány alaknak.

1956 se hozta meg a rég várt szabadságot Apor Elemér számára. Híres beszédet mondott Egerben, amiért letartóztatták, meghurcolták. Miután szabadult, sehol nem kapott munkát. Egy maszek fényképész vette védelmébe, aki csekély juttatásért könyvelőként alkalmazta. Később az egri várba került, és levéltári kutatásokat végzett. Az általa feltárt egri és Heves megyei vonatkozású történeteket színes prózai formában örökítette meg az olvasók számára. *Kisváros a felhők felett* címmel jelent meg szerény kiadásban, majd később az Új Hevesi Napló elevenítette fel Apor Elemér írásait, hogy az ifjabb nemzedékek is hozzájuthassanak. Igen sikeres író, költő lehetett volna, de köznapjait a kis fizetésért végzett robot kötötte le (a poros, svábbogaras archívumok nem tartoztak a kitüntetett munkahelyek közé, ahová minden tehetséges ember vágyik...).

Bánffy György pártfogása alatt, Fridél Lajos kezdeményezésére jelent meg kis kötete *Mindenütt téged kerestelek* címmel a 70-es években, majd egy másik igen szerény kiadású kötete, a *Pont a semmi falán*. Dobó-regénye, a *Feje fölött a pallas árnyéka* lenyűgöző stílusban örökíti meg az utókor számára Dobó István egri várkapitány alakját zsenge gyermekkorától fogva az érett férfikorig.

Apor Elemér fennmaradt írásai ékes bizonyítékai annak, hogy nem feltétlenül kell hatalmas életművel ismertté válnia a költőnek, írónak, hiszen a poéta nem lesz, hanem annak születik. A legrosszabb körülmények között élve is, a szellem fénye messzire sziporkázik, és az értő fülek befogadják, rezonálnak rá. Már csak az a fránya PR hiányzott hozzá. Az meg a jelenkorának bűne, hogy élete végéig nem került a hozzá méltó helyre, még a rendszerváltás után sem. Pár városi kitüntetés, olcsó hátbaveregetések, de attól még maradt a

mélyszegénység, ami mellett úgy haladt el hipokrita módon mindig félrefordítva a fejét a kedves kortárs, ahogyan a Perazim hegyéről letekintő Úr fintorította el az orrát a bűzös emberi égő testeket észlelvén.

Mindezek ellenére Apor Elemérnek még tellett annyira, hogy felfedezte a jelenkor és az utókor számára az akkor szintén rossz kádernek számító Kálnoky Lászlót, aki vele ellentétben, csinált kötői karriert. Igaz, ahhoz el kellett távoznia Egerből, és a fővárosban élve jutott mesterénél jóval többre. Apor Elemér maradt, és bár egriként halt meg, mégis megmaradt outsidernek az általa választott városban. Talán daliás termetét, remek színészi és előadói készségét irigyelték tőle. Vagy lenyűgöző úriemberi modorát, amellyel még öregen is elbűvölte a hölgyközönséget. Weöres Sándortól tudjuk, hogy a sorsát viszont senki nem cserélné el a másik emberrel, Apor Elemérral különösen nem, aki öregek otthonában halt meg. Attól még költői tehetsége valóban irigylésreméltó. Mármost azok szemében, akik hajlamosak az irigykedésre. Mi egyszerűen csak csodáljuk a tehetségét, és szívesen ajánljuk mások figyelmébe.

Apor Elemér: Perazim hegyéről...

Újabb jegyzetek Ésaías könyvének margójára.

Perazim hegyén fölkel az Úr
mivel látta
egyik galaxisban
tűztől és vértől forró
egy horpadt kis gömb.
Néhány millió nyomorult
kúszott, mászott
a pattogó rakéták közt
míg más milliók az
atombombák tüzében égtek.
Közelebb hajolván az Úr
elfintorítá orrát
mivel bűzös az égett emberi hús.
Összeparancsolta angyalait és mondá
szedjétek halomba az emberek fegyvereit
s a garmada hegyébe
ültessétek a világhódítókat
és fegyvergyárosokat.
Mikor pedig mindez megtörtént
elsújtá villámait
és porrá égett a garmada.
Gondolá az Úr:
sikerült elpusztítanom
az emberek gonosz indulatait.
És amint ezt gondolta volna

megjelentek előtte az emberek
meztelen karjaikat nyújtogatván
mintha diszkóban volnának
és kiáltozták:
adj nekünk fegyvert!
Az Úr pedig haragra gerjedt:
mi az istennyilának kell az néktek
Ők pedig mondák:
attól félünk, hogy megtámadnak minket
Ő pedig megcsóválta ősz fejét
és imígyen szólott
Ismerlek benneteket farkasok
mindig azért támadtok
mivel féltetek, hogy a bárányok
megtámadnak titeket.
Ám legyen, de jól figyeljete
amit kaptok, eszetekhez mértem
ez való hozzátok semmi egyéb.
És odutta vala nékik
az fegyvert
minek neve
bunkó.

Még egyszer az alánokról

A népvándorlás során és után volt pár nép, amely hol feltűnt, hol eltűnt. Egy idő után felbukkant máshol, egészen távoli tájakon és térségeken, hogy aztán keresztezze az utunkat, vagy a másokét. Sorsa azon múlt, mikor kivel kötötte össze az életét, s hogy melyik néppel vállalt testvéri közösséget.

Nekünk, magyaroknak is efféle sors jutott, de aztán az állandó haza és a végleges letelepedés mellett döntöttünk, így lettünk örökös szálka a körülöttünk élő népek szemében. Igaz, azelőtt senki nem tette olyan otthonossá és földjét termővé, mint az itt hazára lelt magyarok. Azelőtt senki nem maradt meg véglegesen és nem hagyott olyan maradandó nyomokat – tájban és lélekben egyaránt.

Az alánok is az időszakosan felbukkanó népek közé tartoztak. Mivel lovas nép voltak, akár mi, magyarok, az állatok érdekében nomád életmódot voltak kénytelenek folytatni. Az állatok számára legelők kellettek, azok minősége sok mindentől függött. Éghajlat, klímaváltozás, másokkal való kénytelen osztozkodás egy-egy területen, háborúk és azok elkerülése, nyersanyagok fellelése, amire a mívés lószerszámok, fegyverek és emberi ékszerek elkészítéséhez volt szükség, valamint az állandó műhelyek, ahol mindezt előállították. Mint pl. a később Kijev néven ismertté vált város, amely mindezeknek a központja volt. Álmos öregapja idején is. Aztán mindez hátramaradt, mikor a magyarok bevonultak a Kárpát-medencébe a László Gyula által III. honfoglalásnak nevezett eseménysor alatt.

A népek vándorlása a végtelennek tűnő ázsiai pusztákon át egyfajta rend szerint zajlott. Már a IV. század során is meglehetősen aktivitás mutatkozott azon a területen, amelyet később Terra Cumanorumnak neveztek, és amely végig a Selyemút eredeti vonalán húzódott. Az alánok már ekkor megjelentek ezen a területen, és több néppel is kötöttek baráti vagy rokoni kapcsolatot. A nevük is változott, rokonságaik közül a perzsákkal való szál maradt fenn legtovább és legerősebben a köztudatban, amikor még ásziknak hívták őket. Ennek egyik alakja maradt fenn a 'jász' megnevezésben, amely Magyarországon való végleges letelepedésük után rajtuk maradt. Türk vagy perzsa eredetűeknek mondják őket, ám a fent vázolt hányatott vagy kalandos életútjuk során mindez jóval bonyolultabb, hogy ennyiben maradjon. Esetükben is az archeogenetika adhat rá végleges választ. Az avarokat megelőzően felbukkantak a Kárpát-medencében is (i.sz. I. század), egyes törzseik letelepedtek a Kaukázusban, majd a magyarság honfoglalása után délkeleti határainkon túl éltek jókora területen, amelybe a Havasalföld és Bulgária is belefért.

Valamiért az a terület a hadak útját jelentette és az olykor bevehető, máskor bevehetetlen országokat, attól függően, hogy mikor melyik szilaj sztyepei nép járt a sarkukban. Más törzseik az Ibériai-félszigeten is éltek. Az egy honfoglalás előtti korszak volt még az ókorban, amikor a vizigótok és kelták se veszték még ki onnan. Amikor arról olvasunk, hogy őseink a kalandozások korában eljutottak egészen az ibériai területekre, ami lóháton se kis teljesítmény, felmerül a gondolat: talán azokat a rokonokat keresték fel, akikkel még az ázsiai sztyepeken éltek közös szomszédságban vagy rokonságban, talán a Kazár birodalmon belül,

amely úgyszintén képlékeny állapotokat mutatott a népvándorlás idején, amikor is vallási összeférhetetlenség támadt az ott élő néptörzsek között.

Az alánok akkor már a bizánci kereszténység hívei voltak és minden bizonnyal a mi őseink is, legalább az arisztokrácia jelentős része. Ott, a Bizánci Birodalom közvetlen szomszédságában, a magyarság egy részének kaukázusi léte során jelentős kapocs támadt a két nép között. Talán a közös vallás, amely még fennállt Szent István korában, ami miatt ellentét támadt Géza fejedelem és apósa, Gyula között. Éppen a római vallás felvétele kapcsán.

Gyermekek jázsági népviseletben

Az alánok vagy immáron jászok jól beilleszkedtek a magyarságba. Mint másik lovas nép, ahogyan a kunok, ők is kedvelt hazára letek, befogadásuk megtörtént, mint annyi más etnikum esetében. A középkori szokásrend szerint az itt letelepedett népcsoportok a nekik juttatott földterületek fejében kötelesek voltak katonai szolgálattal hozzájárulni a haza védelméhez. Ők maguk állítottak ki bandériumokat és velünk vállvetve harcoltak. Ugyanerre kötelezték a kunokat, az úzokat és besenyőket is, akik elsősorban a keleti végeken vették fel a küzdelmet az onnan rendszeresen betörő mongolokkal és egyéb sarcolni, harácsolni próbáló népcsoportokkal.

Innentől fogva közös a történetünk. A fekete-fehér viselet talán német hatásra vált általánossá, amikor a németeknek is ez a színvilág volt a kötelező. Az eredeti színpompás öltözékek azért sokat őriznek a keleti származás történetéből.

Egy jelentős ága az alánoknak az a törzs volt, amelyet a mongolok elfogtak és Kínába hurcoltak, mondván, hogy az ő szökött rabszolgáik. Kínában aztán testőri szerepet töltöttek be, ami katonai erényeiket és felkészültségüket idézi. A rabszolgaságra való hivatkozás nem volt ritkaság akkoriban, és az alánok esetében is legfeljebb csak ürügy lehetett, hiszen büszke, szabad szellemű népről van szó, amelytől távol áll a szolgai módon való behódolás. A Kazár Birodalmon belüli társadalmi változásokban is jelentős szerepet vihetett az a tény, hogy az alánok egymás fölérendeltségét sem ismerték el, hanem mindenki úr volt a maga területén. Erősen emlékeztet ez a magyar földművesség szemléletére is, amely jócskán velük maradt még azután is, hogy évszázadokon keresztül megalázták és semmibe vették őket.

A X-XII. században még egységes országgépet mutat a térkép. Egyes szomszédaik ma is ott élnek, a Kaukázus vidékén, és úgy tűnik, hogy a harcias szellem azóta se veszett ki belőlük. Vagy csak a nagypolitika diktálja, meg az ott található természeti kincsek, amelyeken időnként osztúznak a ma már jóval kisebb népességű államok a nagyok felbuztatására.

Kaukázusi Alánia – fővárosa Magas – a 10–12. században

A korábban egységes alán államot a nyugat felé folyamatosan terjeszkedő mongolok verték szét. Az alán férfiak egy részét magukkal hurcolták és feltehetőleg ők telepítették le őket Észak-Kínában, amely tény jelentős részt játszott a népvándorlás felbolydításában.

A Jász Múzeumban rekonstruált női viselet még a lovasnépként élt alánok életmódjára utal. A keleti asszonyok praktikus okokból viselték a kaftánszerű öltözéket, hiszen állandóan lovagoltak, férfiak, nők, gyermekek egyaránt. A későbbi sokszoknyás népviselet már a letelepült nép asszonyainak ünnepi öltözeteként volt, a férfiak által viselt bőgatya pedig a pásztorkodás évszázadaira utal.

A török hódoltság után szinte kiürült és elnéptelenedett Jászság és Kunság a Habsburgok adományaként került a német lovagrend kezére, amely egyébként Európa-szerte úgymond „megérte a pénzét” erőszakos térítései és meglehetősen összeférhetlensége miatt, amellyel mások iránt viselkedett. A Szent István-i elvekkel ellentétes módon éppenséggel homogén társadalmi rendet és felfogást követeltek meg, az ettől eltérőket nagy kegyetlenséggel megtorolták. Egy legújabb kori utánérzés: mintha az EU mostani vezetői is ilyen nevelést

kaptak volna, hogy ők meg bennünket akarnak folyton megrendszabályozni és minden ok és jogalap nélkül megbüntetni...

Jász női viselet (13-14. század)

Jász család hagyományos viseletben

Megfelelési kényszer

A szocialista emlőkön nevelkedett sajtó és az a pártelit, amely működtette, kikényszerített szinte minden közéleti szereplőből egy elemien taszító szokást: a megfelelési kényszert és a mániákus elhatárolódást. Mikor mi volt éppen soron, abban a témában. Azt azért ne higgyük, hogy mindig az volt a legaktuálisabb téma, amiről a sajtó hangoskodott. Ők megrendelésre kotkodácsolnak akármennyit, akármikor, fő, hogy elég nagy legyen a hangzavar. Azt sem szórakozásból teszik, csak mert éppen el kell terelni valamiről a köz figyelmét. Ez rendszerint sikerül is, mivel a mai ember (de még a tegnapi is) hozzá van szokva az ilyen „szellemi sorvezetőkhöz”. Meghallgatja, aztán eltémázik rajta ő is, ahelyett, hogy gyanakodni kezdene, már megint miről akarják elterelni a közfigyelmet?

A legutóbbi gumicsont, amit odavetettek a bulváron nevelkedett közönségnek, amely nem rendelkezik kellő szellemi önvédelemmel, a jobbkios szexbotrány, melynek témáját nem volna szabad csak így ráereszteni a közfigyelemre, hiszen olyannyira vulgáris, hogy még hallani is rossz. Nemzedékeket rég megtanították olvasni a sorok között, ezért nem lehet könnyen félrevezetni. Ha jön a gyanús kotkodácsolás, máris működni kezdenek a régi reflexek, és keressük annak forrását, amiről a hírharangok szerint nem kellene tudomást szereznünk. Legalább is egy időre nem.

Közvetlenül a választások után, ahogy elkezdtek mesterkedni, hányfelé osszák szét magukat a parlamentbe visszaszemtelenkedett kommunisták, azaz az ellenzék zöme, előbb a baloldali sajtó kezdte el agyba-főbe dicsérni Gyurcsány Ferencet, majd a jobboldali orgánusok is átvették ezt a blablát, és újonnan abba a hibába estek, hogy ezen témáztak, vitatkoztak heteken át. Mindez arra volt jó, hogy eltereljék az emberek figyelmét arról a tényről, mekkorát buktázott a baloldal, amely csak így, a politikai élet szemetjét egybesöpörve volt képes erre az attrakcióra. Valamint arról is, hogy Orbán Viktor és a Fidesz mekkorát nyertek április 3-án. Tehát Gyurcsány a szolgasajtó segítségével máris a saját győzelmét hirdettette, ahelyett, hogy elvonult volna valami csendesebb helyre elelmélkedni, vajon mi az Isten csudáját keres ő még a közéletben. Merthogy az istenadta nép, az általa és csapata által lenézett és leszólt nép nem felejt el neki azt a rengeteg destrukciót, amit véghez vitt Magyarország lejáratása és tönkretétele, illetve saját zsebei megtömése érdekében.

A korábban általuk meghirdetett megfelelési kényszer, amely szinte vitustáncként tör ki rajtuk, ha valamilyen nyugati érdekszférába botlik bele a kajla lábuk, most se maradt el. Végig az egész kampány alatt, amelynek legfőbb témája az Orbán-gyűlölet volt, mellette magaslott, azaz meredt az egekbe a sok felkínálkozás, különösen Márki-Zay részéről, amit kényszeresen ismételtetett, azaz mantrázott az egész pártmaradványokból összetákolt szövetség, szóval soha nem feledkeztek meg erről a kényszerről sem. „Mindent, amit a NATO parancsol, akár katonákat és fegyvereket is”, hangoztatta a szerencsétlen pártbalek, akit használt rongyként hajított el aztán a nagyfőnököt játszó és Kádár János hanghordozását kényszeresen utánozó Gyurcsány, mindenki Fletója, aki úgy hiszi, hogy ezzel a csellel most valami nagyot hozott össze. A balekoknak aztán rá kellett jönniük, mindjárt a választások

éjszakáján, hogy őket megvezették, és ebből a koalícióból csak a hírhedt házaspár jöhet ki nyertesén, tehát mégis nyert, csak hogy nem a jobboldallal szemben, hanem a vele szövetséges ellenpártocskák ellenében.

Lett is nagy civakodás, de a figyelmet ismét a balos sajtó terelte el sikeresen, a fent említett, alantas botrányal. Most azt a gumicsontot rágja mindenki éjjel-nappal, holott nem igazán sajtótéma, hanem büntetőjogi. Mindamellett, hogy minősíthetetlenül aljas dolog egy nővel erőszakoskodni, pláne kollektív összejátszással, több kérdés is felmerül. Ha a barátját kizárták a mulatságból, az élettársának miért kellett feltétlenül odamennie, ahol, nyilván ismerve a párttársak nevetlen szokásait, sok jóra nem számíthatott? Miért hagyta, hogy cselédnek használják, mai szóval élve csicskázassák, fogdossák, s ha a férfiak már túlságosan felöntöttek a garatra, miért nem hagyta ott őket? Még akkor is, ha egy lakott területtől távol eső helyen zajlott a muri. Ugyan mi olyan vonzó egy disznótorban, hogy feltétlenül ott kell lenni a pártfőnök vagy más kedvéért? Felmerült a kérdés, hogy talán funkciókra számított a pár, amitől a történetek után mindenképpen elestek. És épp egy olyan pártban, mint a Jobbik, amely már sokszorosan lejáratta magát. Karlendítései, vulgáris megnyilvánulásai, török terrorista párttal (Szürke Farkasok) való szövetséggel, főnökeik különféle botrányaival, hogy attól már a nem túl finnyás egri polgármester is elhatárolódott.

A legfontosabb dolog, amire most nem kellene odafigyelnie sem a párttagoknak, sem a közfigyelemnek, az a tény, hogy Gyurcsány Ferenc csupán felhasználta és „megvezette” a még nálánál is butább jobbikos vezetőket és „talpasokat”. Fletó csak fel- és kihasználta őket, neki ez a színlelt pártszövetség, vagyis annak látszata volt a fontos. Miután elérte, amit akart, a maradék jobbikos szavazók révén visszakapaszkodott a parlamenti küszöb fölé, a státusza és a fizetése megvan, most már szabadulni akar a nácioknak lehordott „szövetségeseitől”. A többit már tudja, úgy csúri és csavarja a dolgokat, hogy a lényegre, azaz az ő machinációira ne figyeljenek, csak mindig a látszatra. Akár Rodolfo, aki – vele ellentétben – mindig közölte, hogy mostan csalni fog. De hát mit is vártak tőle a történetek után? 2006 után? Annyi hazudozás után, hogy még az EU-ból is repült? Talán emlékeznek még rá, mi előzte meg Balatonőszödöt és az ottani triviális beszédet. Törleszkedés Merkel asszonyhoz, aztán a csúfos távozás, sajtóértekezlet nélkül, szélesebben elhajtván a helyszínről Brüsszelben?

Nos, talán arra is emlékeznek még sokan, milyen alázatos megfelelési kényszer hajtotta nyilatkozatok, hajlongások, gabszólások előzték meg azt a sok – hazafelé tett – közleményt, mármint hogy nincs mit tenni, mert Brüsszel ezt akarja, meg azt akarja. Meg hogy nekünk nincs más választásunk, mint eleget tenni a nagy magas elvárásoknak. Aztán voltak is teljesített elvárások, hogy összeroppant tőle a magyar ipar, majd az egész gazdaság, Fletó és társai meg kikötöttek az IMF ölelő karjaiban, akik úgy szerették őt, mint Harangláb a kukoricagöldönt. Akár Fletó a Jobbikot. Vagy mondjuk mint Kodály a kommunistákat.

Ha valamiből fel kell sürgősen ébredni, az a megfelelési kényszer mániákus ismételtetése. A bukott szamarak biflázási technikája, amiből, ha rajtuk múlik, ugyanúgy technológiát faragnak, akár a műszaki tudományokból vagy az előadóművészetek kifinomult technikájából... Legelőször is nézzük meg, kihez akarnak olyan hévvel igazodni? Hogy azok

valóban különbek nálunk, vagy csak megjátsszák magukat? Rázzák kicsit a rongyot, mert Európa szerencsésebb (és valljuk be: hitványabb és számítóbb) felébe találtak leszületni.

Akiknek túlélési technikájához (ismételjük: nem technológiájához) mindössze annyi ügyesség fűződik, hogy elébb kivárják, hátha valamelyik bátrabb társuk lép először, s ha nincs nagy baja belőle, majd ők is követik, azaz hozzá igazodnak. Vagy elsőnek esik el a harcban, ők meg tovább haladhatnak, rajta átlépve, és megúszhatják az egész bulit.

Hát az érzékeny magyar gyomor ezért nem veszi be a fentieket. Akik berzenkednek az Unió ellen, ezért is teszik. Nem kell őket elítélni nagyon. Aki finnyás, az nem bírja a mindennapi viszolygást és émelygést, ami ezzel jár. Akkor már szívesebben él ennél egyszerűbb környezetben. Akár az elvtársak által lenézett vidéken is, amely hozzájuk képest romlatlanabb és jóval elviselhetőbb. Nem mellesleg az ország 80 %-a itt él (Márki-Zay is). A türelmes vidék még a kényszeres káromkodóknak, szitkozódóknak és földön fetrengőknek is megtermeli a kenyerét. Sőt annyit is, hogy a szintén kényszeresen követelőző és bennünket szemtelenül leszóló Zelenszkij népét is ellátja ennivalóval és különféle segélyekkel.

Lehetne szebb is, derűsebb is az életünk, nem a mások örületének árnyékában kellene telnie. Az Ukrajnából érkező gyermekek arca hirtelen megöregedett. Ezt is kötelessége lett volna elkerülnie és megelőznie a száj- és bunkerhős botcsinálta politikusnak, aki a hozzá lojális neonáci harcos csapatát is sorsára hagyta. Ugyanúgy, ahogy Gyurcsány a Jobbikot. A harc végeztével Zelenszkij is bizonyára fog találni alkalmat, hogy elhatárolódjék tőlük. Mert a kényszeres elhatárolódók szokásrendje már csak ez.

2022. május 14.

A világ és annak testrészei

Testvérnépek harca dúl a földön. Akik most olyan ádázul küzdenek, azok mind a vikingek leszármazottai. Mielőtt megalapították volna a később nagyra lett Ruszt, sztyepei őshazájukat, előbb az ősi Skandiáviát boldogították, valamint a tengerparti népeket, amelyek azért nem voltak felhőtlenül boldogok ezektől az időnkénti vizitektől. Az oroszok, akik előbb a normann vagy varég nevet viselték, majd ruszként váltak ismertté, ebben a formájukban és nevük alatt is sok bosszúságot okoztak a finnyás Európának. Belőlük váltak ki az ukránok, akik afféle gyeplő-harcosok lettek, védelmezve a végeket.

A normannok másik ága nyugat felé vándorolt, vagy mondjuk kalandozott. Belőlük lettek az akkor még harcias dánok, akik a későbbi angolokkal vívtak kegyetlen csatákat. El is foglalták egymás földjét és irtották egymást, de ez a mai civilizált lemenők idején már jócskán lecsendesült. Mondhatnánk úgy is, hogy hanyatló, azaz dekadens ágba hajlott a történetük és genetikai jövőjük, ám az is meglehet, hogy az egykor meghódított népek vágnak most vissza nekik annyi évszázad után. Az angolok egy része Amerikába vándorolt, ott folytatja azt a hagyományt, amelyet jobb lett volna inkább a jótékony feledésre hagynia, de érdekes módon a viking vérvonal időnként fellobban bennük, és aztán még nézni is rossz, milyen eredményt hoz.

Mondhatnánk úgy is, hogy ez a három testvérnép harciaskodik most egymással, de a nagy csetepaté láttán fellobbant valami a svédekben, a lengyelekben és a finnekben is, így már egyéb, viking hagyományokat követő népek is beszállnának a küzdelembe, vagy rég benne is vannak. Ahogy korábban is, az évezredek során, a háborúkat nem maguk a küzdő felek indítják, hanem a harmadik, markába nevető fél, akinek sikerült egymás ellen hergelnie az egyébként békekességben élni akaró népeket.

Nagyjából ez a receptje a háborúknak, ám a kényszeres ismételtetésnek nem mi vagyunk az okai, hanem azok, akik szeretik mindig a bajkeverő szerepét játszani. Unalmasak és fantáziátlanok, örökké csak ócska könyvekből szedett történeteket ismételtetnek, csupán a szereplők neve és személye változik.

Az élővilág legérzékletlenebb alakja az ember, aki a teremtés koronájának hiszi magát. Minden más élőlény harmóniára törekszik a világgal, és ezt nem kényszer hatása alatt teszi, hanem a benne élő lélek munkálkodása révén. Alapvetően szereti a világot, jól érzi magát benne, nem vágyik örökké valami másra, újszerűre, s végül a világrendből fenekestül kiforgatott mű-valóságra, ami életellenes. Perverz, de ez is csak az ember sajátja. Minden más lény kerüli az efféléket, megmarad a Teremtés rendje szerint valónak.

Az ember is jobban tenné, ha tartaná magát a természetes világrendhez. Akkor talán felfogná, hogy a földi életre teremtettek olyanok, mint egy emberi test egyes szervei, s hogy együttesen képeznek teljes egészet. Egymásra nem támadnak, mert hiszen szükségük van az összes többire is, akik nélkül hiányozni fog valami a gépezetből. Gondoljuk el, mi történne, ha a szervezet felfuvalkodna és azt gondolná, hogy kiveti magából a tüdőt, mert ki nem

állhatja őket, aztán beérné onnantól fogva a bőrlégzéssel, mert az mennyivel magasabb rendű, mint lebenyes társa munkája?! Vagy meg akarna szabadulni a veséitől, mert unja a sok fölösleges szaladgálást a legkisebb helyiség irányába. Ugyanazt akarná tenni a beleivel, amelyek még ennél is több bosszúságot szereznek neki a kellemetlen ürítéssel. Ugyan melyik élő szervezet képzelegne ilyesmit, hogy aztán természetes módon rohanna a vesztébe?

Azt már el se merjük gondolni, mi lenne, ha az egész szervezetet irányító, felügyelő és alaposan megszervező aggyal gyűlne meg a baja. Habár nem éppen élettől elrugaszkodott maga a gondolat, ha azt látjuk, hogy azok, akikkel úgymond egy hajóban evezünk (mit evezünk, régóta csak evickélünk!), valami európeér rögeszmétől vezérelve épp a legokosabb politikusukat támadják naponta, sőt a napnak minden órájában! Már-már ott tartunk, hogy nekik minden rossz, amit nem ők gondoltak ki, és mindenki elvetendő, aki merészel értelmesebben, logikusabban gondolkodni náluk. Most úgy tűnik, hogy egyenesen a szakadékba vezénylik bele minden társukat, mert valami szubjektív idealista szemlélettől hajtva úgy vélik, amit ők nem látnak, az nincs is.

Volt már ilyen. Európa készségesen, sőt boldogan rohant Hitler, Sztálin és a hozzájuk hasonló őrültek után, de a konzekvenciákat csak akkor voltak hajlandóak levonni, amikor már – egy nagy kocsmai verekedéshez hasonlóan – mindenki összeverte egymást és kénytelen volt a saját felépülésével foglalkozni. Most mégis arra kell kérnünk őket, minden résztvevőjét ennek a legújabb és legőrültebb háborúnak, hogy hagyják abba végre, mert minden résztvevő belepusztulhat az ő értelmetlen verekedésükbe! Az emberi testhez hasonló felépítésű földi életnek szüksége van minden testrészére. Nemcsak a veséjére, a tüdejére vagy a gyomrára, hanem az utolsó hajszálára is a feje tetején. Fölsleges egymást pocskondiázni, támadni és tönkrevetni, mert minden kiirtott teremtetett élőlény után hiányérzet marad. Az egész test meg fogja szenvedni.

Kéretik a fentieket komolyan venni. Az embargó kényszeres ismételtetésével azt érték el, hogy már mindenkinek az agyára mennek vele. Kiközösítik azt az országot és annak vezetőjét, aki békésen üzletelt velük, és ez a mai napig ugyanúgy folytatódna, ha nem provokálják ki a mindenkori háborúcsinálók ezt a most a szomszédunkban zajló borzalmat. Az ukrán elnök olyan messzire ment el követelőzéseivel, hogy olcsó színészi fogásai csak ellenszenvet váltanak ki iránta. Ha okos ember volna, soha nem ment volna bele ebbe az értelmetlen harcba, amelyben nem ő az erősebb fél. Az orosz olajra és gázra márpedig mindenkinek szüksége van. Zelenszkij nem fogja tudni eljátszani Prométheusz szerepét, amikor az emberek fázni fognak ezek nélkül. Az ukrán nép természetesen nem azonos vele, botcsinálta vezetőjével. A szenvedőkkel együttérzünk, egy emberként léptünk, amikor segíteni kellett. Soha egyetlen szóval nem tettük szavá, hogy nekünk az ő harci kedve már így is súlyos milliárdokba került. Azt se olvastuk a fejére, hogy ha eleget teszünk az ő őrült követeléseinek, Magyarország működése rég leállt volna, és akkor nem tudnánk gondoskodni az általa hontalanná tett ukrán menekültekről. Akiknek békés életéről ő mint államelnök, köteles lett volna gondoskodni. De azt nem garantálhatjuk neki, hogy amikor eljön a végső elszámolás, a Mindenható se fogja ezt mind a fejére olvasni.

2022. május 25.

Mazochista Európa

Európa szenved, mégse képes parancsolni magának, hogy most már aztán állítsa le magát. Úgy véli, hogy ezen az áron (mindenáron) kénytelen részt venni ebben a kollektív szenvedéstörténetben, amelyet esztelenül ő hagyott kiprovokálni. Még mindig vissza lehet térni a normális útra, de ahhoz először is elő kellene vennie a józan esztét. Ha ugyan még birtokában van... Az is meglehet persze, hogy ott tart már, ahol az amerikai elnök, Joe Biden, aki akár még a Fehér Házban, saját rezidenciájában is képes eltévedni, vagy máskor azt se tudja, kivel beszél, kivel akar kezet fogni.

Mindez nem zseniális a partnereknek. Meg se mosolyogják, amint az elnök az elnöki repülőgép lépcsőjén fetrengve közlekedik. Egyetlen pszichiáter nem akad, aki figyelmeztetné őt és környezetét arra, hogy ideje volna gyógykezeleni az ennyire súlyos tüneteket mutató államfőt. A kór előrehaladott stádiumát tekintve jobb lenne, ha mihamarabb visszavonulna a közélettől.

Amerika hová tette a szemét? Európa hová tette a maradék esztét, ha már egy alapvető üzleti kalkulációt se képes elvégezni: megéri-e sanyargatni próbálni azt, aki nálunk jóval erősebb? Akinél ott van a vágyott portéka, mégis úgy teszünk, mintha az bennünket nem érdekelne, sőt mi akarjuk szabni a feltételeket... Csak azért se vesszük meg azt az árut, ami nélkül összerogy a gazdaságunk, csakhogy példát statuálhassunk... Lesi Európa a hatást, ugyanezt kukkolja Soros György, és valóban hisznek abban, hogy a feltételeket még mindig ők diktálják...

Olyan ez, mint dolgozatírás közben szándékosan lekapcsolni a villanyt, hogy csak azért is kitaláljunk a tanárral. Pedig mi kapunk szekundát, sőt végül igazgatói intőt is érte. Ahogy az iskolában rendnek kell lennie, és nem a diákok diktálják a feltételeket, úgy az életben is be kell tartani a szabályokat, amelyek nélkül anarchia lenne úrrá mindenben, bennünket pedig kicsapnának minden létező helyről.

Európában élelmiszerhiány van. Talán hihető volna, hogy az EU-hoz később csatlakozott, tehát nem olyan módos országok sínylenék meg jobban, de már Németországban is üresek a polcok. Lehet, hogy csak ijedtében vásárolt be mindenki, de a polcokat nem töltik fel újra. Több alapvető élelmiszer hiánycikké vált. Európa pedig még mindig kekeckedik Oroszországgal, és nem érti, hogy az ukrán kikötőkből ki kellene engedni a gabonával megrakott hajókat. Ha nem teszik, fél Afrika ránk szabadul. Pedig sokan itt vannak máris, az olasz, spanyol, görög kikötők túlzsúfoltak, a szociális ellátó rendszerek pedig elsőként fognak összeomlani. Az illegális migránsok csöbörből vödörbe kerülnek, mert nemcsak odahaza nem volt mit enniük, de itt se lesz.

Ugyan hol van Európa híres esze? Hogy nem látja át a helyzetet, hogy most sürgősen lépnie kell? Putyint megmattolni nem tudja, sőt ő lesz kénytelen kapitulálni, ha enni akar, fűteni és főzni akar, s a végén örüljön, ha egyáltalán lesz mit, vagy min megmelegíteni a maradék békebeli konzerveit. Tudjuk, nem saját döntés ez, amibe beleverte magát az EU-s elit, a

klubtagság, aminek képzelet magát, hanem a háttérben kezét dörzsölő, elvetemült vénember röhög a markába. Egyre hangosabban. De a vén Európa még mindig nem hallja. Nem látja az összefüggéseket, mert alattvalóként gondolkodik. Jóságosnak képzelet a rosszindulatú vénembert, és ahelyett, hogy lerázná magáról, még tovább hízeleg neki. És mintha meggárgyult volna, nem lehet felrázni ebből a rémálomból. Egyszer álszent képpel sajnálkozik a szegény Ukrajna fölött, amelynek vezetője ugyanolyan értelmi képességekkel bír, vagy még olyanokkal se, mint ők, a fő-fő klubtagok...

Putyin jó helyen keresgélte a bajok gyökerét, amikor a nácizmust emlegette. De a náci brigádok nemcsak Ukrajnában harcoltak vállvetve, hanem az EU-ban is, igaz, a világ színpadán csak verbálisan, kedvesen mosolyogva, ám a színpad mögött dühösen vicssorogva és mindenért bennünket, magyarokat okolva.

Ha a fél világ, vagy az egész is beveszi ezt az ócska színjátékot, nekünk akkor se szabad bedőlni neki. Örökös magyar hiba volt történelmünk során, hogy olcsó ígéretekkel intéztek el bennünket. Vezetőink sorra bedőltek ezeknek, azt gondolván, hogy ha ők úriember módjára viselkednek, mások ugyanazt fogják viszonzni, pedig soha nem volt így. A lelkében primitív ösztönöktől és örökös szerzésvágytól hajtott másik fél egyszerűen ostobának, baleknak nézi azt, aki nem akar vele szemben ököljogot gyakorolni. Ezért nem viszonzják soha a kedves gesztusainkat, hanem annál nagyobbakat akarnak belénk rúgni, ha mi kíméljük őket. Velük csak kemény feltételeket szabva lehet és kell alkut kötni. Üres ígéretekkel tele a padlás, mondták régen, és ma is ezzel kellene válaszolni azoknak, akik velünk szemben a bizánci tárgyalási modort akarják alkalmazni. Különösen figyelembe veendő ez azokkal szemben, akik soha nem tartják be a megegyezéseiket, hanem már másnap cáfolnak mindent, akárha a „nemzetközi helyzet fokozódására” való hivatkozással teszik is ezt.

Ma éjjel vettük a hírt, hogy megszületett a megállapodás Brüsszelben, bennünket nem érint az olajembargó. De vajon mekkora árat kellett fizetni érte? Érdemes-e hátat fordítani hosszútávon az orosz üzleti partnerünknek csupán azért, mert Európa elvesztette a józan eszét? Akivel szemben állunk, az nem pusztán Oroszország, hanem Oroszország + Kína. Vajon mindez benne volt a mérleg serpenyőjében? Bármivel vádoljanak is bennünket buta

újságírók, nekünk attól még nem kell félni. Az a kutya hangoskodik, amelyik fél. A sajtó őrütyái sincsenek ezzel másként.

Könnyen meglehet, hogy ennek a megegyezésnek holnap már semmi értelme nem lesz, mert Putyin fogja térdre kényszeríteni Európát, nem pedig az EU őt. Onnantól fogva már nem az EU diktál, és nem is az amerikai héják. Bár a globális sajtó az ellenkezőjét kommunikálja, Amerika már rég lemaradt ebben a konkurenciaharcban. Európa abbahagyhatná már ezt a mazochista játékot. A népek, amelyek fölött uralkodni vélnek, egyáltalán nem élvezik ezt a perverz dolgot. Soha nem volna szabad megfélemezni az „Élni és élni hagyni” elvérő! Aki ilyen alapvető dolgot nem tud, az ne igen tülekedjen a hatalom tájékán! A politikában csak a józan ész, a megfontoltság hozhat jó döntéseket. Aki kapkod és bedől a szélsőséges eszméknek, azt mindig ki fogja vágni a szélre a belülről kifelé erősen ható centrifugális erő.

Nem szükséges lelkes nyilatkozatokat tenni Ukrajna mellett, amikor onnan csak vádaskodásokat és rágalmakat kapunk, köszönetet és jóindulatot soha. Tudjuk a nép nem azonos Zelenszkijjal, de amíg ő vezeti őket, addig ez az irány marad.

Egy nappal később már meg is érkezett az orosz válasz az EU-szankciókra: Oroszország elfogadta a kihívást (hadüzenetet) a NATO-tól a 3. világháborúra. Ezzel az újabb szankciós csomaggal az EU nem csupán lekevert egy pofont az orosz elnöknek, hanem egyúttal bemutatta, immáron sokadik variációban, hogyan lehet újabb tánc lépésekkel kecsesen lejtve jól farba rúgnia saját magát...

2022. május 30-31.

Világbéke?

Világbéke? Világ szégyene, álszent papírfélébe burkolva és leöntve valami gejl sziruppal, amit szolidaritásnak csúfolnak, de voltaképpen burkolt agresszió.

Ki ellen? Az egész világ ellen, kivéve pár havert, akik éppolyan rémségesek, akár a homo politicus eltorzult változatai. Ők ülnek a világ tetején, ők halámoznak be mindent, ami jó, szép, érdekes – volt eredetileg. Mert amit az ő kezük illet, az olyanná válik, mint Wilhelm Hauff pókujjú öreg tündérének műve, aki a széparcú fiúcskát végül nyomorék törpévé silányítja.

Egyszerű recept, és eddig mindig működött. Ám minden mesében van egy pillanat, amikor megtörik a varázs, és aki addig hatalmaskodni tudott a kiszemelt áldozat fölött, annak csak az eltűnés lesz az egyetlen sansza. Onnantól fogva nincs választási lehetősége, mert minden kártyáját kijátszotta, és őt magát már mindenki kiismerte.

Álszent mosollyal az arcukon játszanak jóságos bácsikát, nénikét, de nézd csak meg alaposan a tekintetüket! A szemük úgylis elárulja őket. Amihez csak hozzáérnek, azonnal romlani, rothadni kezd, akár a fertőző gombák hatására. Tekintetük a dögevőké. Olyanok is.

Világbéke? Hogyan? Fegyverekkel? Nem is akármilyenekkel, hanem világpusztító szörnyűségekkel. Tömeggyilkos tákolmányokkal, melyek össze akarják rontani Isten teremtményeit. Fiatal fiúkat, akik még szinte nem is éltek. Fiatal családapákat, akik őket féltő feleségeket, síró gyerekeket hagytak otthon a visszatérés lehetőségét is kockáztatva. Aztán középkorúakat vagy öregeket is, mikor melyik korosztály kerül sorra.

A Papa nekünk úgy tanította, hogy a politikusok olyanok, mint az utcalányok. Egyik nap jól kijönnek egymással, egy gyékényen árulnak, de másnap összevesznek valamin, majd mindennek lehordják és leköpdösik egymást. A harmadik napon ismét kibékülnek és összecsókolják egymás arcát, amelyet az előző nap még leköptek. És ez így megy tovább, a tiszteletreméltóság egyetlen morzsája nélkül. Minek is az? Értékük forintban, dollárban vagy egyéb pénznemben kifejezhető, de valódi emberi érték nélkül.

Ezek nem tévesztendőek össze a nagy államférfiakkal, akikről korszakokat neveznek el és akik nagyszerű életművet hagynak maguk után. Ők a nemzetükért élnek, és a nemzetük a szívébe zárja őket. Nevük századok múltán is fennmarad, még akkor is, ha vannak elvetemült alakok, akik folyton rágalmazzák és még életük múltán is be akarják feketíteni őket. Az igazi név fényes, mint az arany, de még inkább, mint a tisztaság. Ezeken nem fog semmi. Marad a hírnév, míg a nagy károgozókat félresöprik a történelmi szelek. Így lesz belőlük ismét söpredék, akármivé konvertálták is magukat földi pályafutásuk során.

A ripacs politikus ágál, hörög, morog, követelőzik, fenyegetőzik. A bölcs politikus tárgyal, mert tudja, hogy nem viheti csak úgy vásárra a mások bőrét. Neki érvei vannak, szeretett és tisztelt hazája, a másoknak meg csak ára.

Világbéke? Vajon hányan dolgoznak rajta manapság? Azok, akik túl sokat koptatják a nevet, bizonyosan nem. Azok gyártják az áltörténelmet. Nekik az is való. Vannak, akiknek csak a műanyagvilág kell. Hát abban is élnek.

Most nem tudni, hányan vannak, akik meg tudják mondani, hogyan fog kilábalni az emberiség ebből a zűrzavarból, amit az anarchia felkent papjai teremtettek maguk körül. Nagy a bizonytalanság. Az óvatlan európai embert behúzta a csőbe egy gerontokrata cég, amely arra tette fel (maradék) életét, hogy másokat tönkretesz. Nosza hát bankok, jótékonyági szervezetnek álcázott gittegyletek, nem-kormányzati szervek, válogatott szerény képességű strómanok, meg aki kellőképpen zsarolható alak csak akad széles e világban! Csörög a baksis, vessétek csak utána magatokat, hadd mulasson rajtatok a vén perverz alak! Aztán ebből minden lesz, csak világbéke nem...

Így szól az ördögi terv. Eladó az egész világ, bömböli tele az étert Mefisztó, és amiről dalol, az mind rátok vonatkozik. Akárha árcédulát viselne mindegyik a hátán vagy a ruhaujján. Alkudhatsz rájuk, majd adhatod-veheted őket, ők bármire kaphatók. Még meg is köszönik neked, hogy használod őket borzalmas céljaidra.

Aztán leszáll az este és ők magukra maradnak saját démonjaikkal. Amikor már nem bírják elviselni őket, jöhetnek a pótcselekvések meg a pótszerek. Drogok bármelyik neme, amelyek elleplezik előlük valódi lényüket. Partik, kokozások, orgiák, válogatott perverziók, ami után a (köz)szereplők csak úgy nagy fölényesen összekacsintanak: igen, tudom, te is benne vagy! Mi vagyunk a nagy csapat! Mindennek az eleje, akik minden tejszínt maguknak fölöznek le a világon.

A nagy ébredés idején nagy kapkodások kezdődnek. De akkor már ugyanúgy nem fér bele semmi a kicsiny utazótáskába, ahogyan Manon Lescaut csomagjába sem. A földi szerzeményeket nem bírja el Kháron ladikja. Onnantól a Siralom Völgyébe vezet az út.

Világbéke? Ezekkel? Ezeknek a közreműködésével?

Sürgősen meg kell keresni a kiutat és a töredelmes úthoz az elszánt útítársakat. Az árcédulás csapatot meg minél messzebb hagyni magunk mögött. Talán még nem késő.

2022. szeptember 29.

Őszöd előtt, Őszöd után

Hiába a sok erőlködés, a már többszörösen bukott Gyurcsánynak csak nem sikerült elérnie, amit maga elé kitűzött. A sok hangoskodás, amit naponta csap, legfeljebb egy tyúkudvar belső rangsorvitáját idézi, de még akkor se kaphat jelentős helyet a világsajtóban, ha éppen az angol királynő temetésének világraszóló eseményét igyekszik elhomályosítani. Mindez már az egyre súlyosbodó pszichés problémákra hívja fel a figyelmet, amiknek orvoslása volna fontosabb, nem pedig a politika Himalája-csúcsainak döntési kísérlete.

Bármennyire fel is fújta a sajtó az ellenzék Führerének a magyar parlamentbe való visszazemtelenkedését, azért akkora jelentősége nincsen. Egyszerű matematika, ami alapján ezt mondhatjuk. Mikor az MSZP népszerűsége a történelmi 10% alá csúszott, már kongatni kezdték a vészharangokat. Most a DK 5%-a, amely épphogy eléri a parlamentbe jutási küszöböt, már úgy szerepel a médiumokban, mint valami nagy győzelem. Értjük? A FIDESZ-KDNP kétharmados eredményeivel szemben. Már megint a menyevikek állítják azt magukról, hogy bolsevikok, azaz többségiek, és máris kormányváltásról, kormánydöntésről fantáziálnak. Hogyan? Egy törpepárt, még ha úgy fel is fújja magát, akár egy gólem, akkor se válik vezető párttá, ha megszakad az erőlködéstől. Annak csak kidurranás lesz a vége. (Egyébként a legerősebb ellenzéki pártnak a Mi Hazánk Mozgalom bizonyult, amely viszont nem hajlandó összefogni Gyurcsányékkal).

A választópolgárok márpedig akkor se veszik be ezt a maszlagot, ha ál-tüntetések, kamu videókat nyomnak az orruk alá és naponta teleharsogják a fülüket az elvtársak az eszmeromhalmazaikkal. Pár tucat prolongált dackorszakát szenvedő egyetemista bértüntető, valamint az elaggott kádárista kis csapat még összejön. Fel lehet hergelni a pedagógusok balos maradványait, aztán nagyjából ennyi. Ugyanakkor a baloldal fellegvárának mondott Budapesten már mindenki besokallt a rém tehetségtelen Karácsony Gergely intézkedéseitől. Sorra veszítik el támogatóikat, még az erősen balosnak mondott Zuglóban is, az önkormányzati pótválasztásokon. A végén még megérjük, hogy a főváros is többségi narancssárga kerületekkel dicsekedhet...

Gyurcsány hazudott Balatonőszöd előtt is, meg utána is, erre van egy tuti tippünk. Ha másért nem, hát azért, mert ő maga vallotta be azon a kiszivárogtatott hangfelvételen 2006-ban. Mikor rákérdeznek, mégis hogyan remélheti, hogy ezek után, az egész ország lekurvázása után még van sansza, arra egyetlen adekvát válasz van: mert nincs önkritikája. Továbbá nincsen erkölcsi érzéke, mivel a fölöttes énjét rég kiiktatta ebből az egyszerűen, de ragyogóan működő rendszerből. Normális embereknél ez már csak így működik.

Ehelyett furkálódnak „reggel, éjjel meg este”, nagy, ukrán színekbe öltözött show-t (újbeszél divatbemutatót) produkálva, hogy a színeffektus se maradjon el a hatásvadászat eszközei közül, és a strassbourgi „prekonceptiós perükre” meginvitálják az ukrán elnök feleségét is. Úgy hajlonganak előtte, mintha ő és férje volnának a feletteseik, nem pedig ők az Európai Unió vezetői, akik óriási pénzek fölött diszponálnak. Jut is abból a boldogtalan Ukrajna vezetőinek, de a szenvedő ukrán nép csak fegyvereket kap, abból is többnyire a

leselejtezendőket, meg pár kipróbálandót. Szóval a boldogtalan Ukrajna a legújabb kísérleti telep kísérleti nyuszija a proxy háború nevű „harci játékhoz”.

A Gyurcsány házaspár meg most ehhez asszisztál. Azt hiszik, hogy ha elég fényesre nyalják az EU-s tányért, akkor majd őket is hagyják ismét szóhoz jutni, azaz visszaszemtelenkedni a hatalomba Magyarországon. Mindössze 5%-os támogatottsággal, amit egyetlen országban se jegyeznek. Még Liliputban sem. A demokrácia nálunk még azt jelenti, hogy csak a nép által megválasztott politikus kerülhet az ország élére, önjelölt diktátorpalánták, szemkilövetők nem. Nálunk még mindig az a diktátor, aki erőszakosan bánik az emberekkel, nem pedig az, aki mindig a javukat nézi. Még ebben a nehéz háborús helyzetben is.

Nos, mit szólunk még hozzá? Hazudtak már az elvtársak ennél nagyobbat is. Gyurcsány maga ismerte be az elhíresült őszödi beszédében, amit inkább őszödi szitkozódásnak vagy profi káromkodásnak szokás nevezni, és ami szociéknál mindig is divatban volt. Egykor ezzel fedték el alacsony származásukat és tanulatlanságukat, így jöhetett divatba a 60-as évektől kezdve a „kommunista újbeszél”, a trágár beszéd.

Gyurcsány kinyilatkoztatásainak egyetlen látványos hatása szokott lenni: a baloldal (vagy aminek éppen hazudják magukat) minden levitézlett kádere azonnal talpra ugrik, és elkezd rohanni a vélt vagy valós húsostál felé. Akár a malacok a kukoricacsörgetésre. Hruscsov elvtárs bizonyára gyönyörködne bennük, ha látná... Az emberek viszont reflexesen emlékezni kezdenek mindarra, amit velük kapcsolatban tapasztaltak.

A színválasztáshoz, amelyben újabban tündökölni vélnek az asszonyok, akiről nem tudni, mert erről nem nyilatkoztak, hogy 1-es vagy 2-es sorszámot viselnek a családjukban, csupán egy megjegyzést kell még fűznünk: a rikító sárga szín az agresszív emberek kedvelt árnyalata. Nem mellékesen Júdás színe, akiről tudjuk, hogy nem a hűség és lojalitás mintapéldánya volt. Jelképezi még az irigységet, aztán a gyűlölet kiváltotta epeömlést, hogy egyébre ne asszociáljunk. Hogy az ajándékba adott sárga virágot már ne is említsük, mekkora sértés volt minden rendes helyen... Ma pedig éppen ez dívik megint Na, vajon kiért? miért?

Az internetes kommentek rájuk zúdították mindazt, amit méltán megérdemel minden hungarofób elem, aki ráadásul nemzeti érzelműnek kiáltja ki magát (hogy a csöngői csillagos ég nem szakad rájuk, Weöres Sándorral szólva...) Érdekes, vagy nem érdekes, a legtöbbjük az árnyékszékét javasolta nekik, azt még megszavazza nekik az általuk csak lenézett nemzet. Őszöd előtt is, Őszöd után is, meg hogy tűnjenek már abba az Árnyékországba, amelyik nagy árnyékát már megint Magyarország fölé szeretné vetni. Mondhattunk volna K...országot is, ahol, no, ki is lenne a legnagyobb k...? Hát aki a többi fölött trónol, a főnökük... A nekik megszavazott árnyékszéken... Nos, hát ez a népítélet a nagy bejelentésre. Aki nem hiszi, olvasson utána...

A királynő temetése napján Gyurcsányné megtartotta árnyékszékfoglalóját. Részünkről no comment. Ezzel a stílustalansággal és ezzel a csapattal önmagukat minősítik.

2022. szeptember 18.

Trianon után

No, hát a magyar történelemnek ezt a fejezetét jócskán átírták, aztán ismét újraírták. Generációim, amely ma már erősen elaggott iskolás éveikhez képest, soha nem hallott az iskolában igaz szót ezzel kapcsolatban. Minden csak a tanácsköztársasággal összefüggésben létezett, és ez „természetesen” csupa szuper jelzővel ellátott valami volt, amihez fogható az elvtársak még életükben nem hallottak, át nem éltek. Volt úgy, hogy veterán harcost invitáltak az iskolánkba, aki mesélt nekünk az ő hősiességéről, amihez fogható ember elképzelni nem tud. Osztályfőnöki irányítással, csendes elfogódottsággal hallgattuk, mert hát úgyse tudtunk volna hozzászólni semmit. De ugyanez a csendes fogadtatás járt ki Gárdonyi Géza egyik unokájának, akinek a fenti „hősi időkhöz” nem volt semmi köze.

Mindazt elfelejtették elmesélni nekünk, mármint a történelemtanáraink meg a tankönyveink, hogy a bolsevistának kikiáltott forradalom akkor se volt egyéb, mint egy törpe kisebbség (voltaképpen menyevikek) hatalomvágytól túlfűtött akcióorozata, amelyhez a egy züllött arisztokrata, Károlyi Mihály és az őt körülvevő ügynöksereg segítette hozzá őket. A Lenin-fiúkat Moszkvában képezték ki, jelképesen persze, belesulykolva az agyukba egy csomó kommunista szlogent, majd feltupírozták az egójukat azzal a nagy ígérettel, hogy ők mostantól a világforradalmat képviselik, amelynek meg kell hódítania az egész világot.

Mindaz jól hangzott, de az eredeti szándék nem ez volt. Akik az események előterében szerepeltek és feltűnősködtek, azok voltaképpen „az ügy” talpasai voltak, míg a valódi felbujtók soha nem mutatkoztak be a nagyvilágnak. Ők szeretik az árnyékosat, a jól védett bunkereket, az atombiztos helyeket, ahonnan távirányíthatják az ő szitájukon keresztül át nem látó ügynökeiket.

Nekünk senki nem beszélt arról, milyen kétségbeejtő helyzetbe került Magyarország a hatalmas területveszteséggel és honfitársaink valóságos börtönbe zárásával, azaz a trianoni határok mögé rekedt állapotával. Ez tabutéma volt. De éreztük a felnőttek suttozó hangjából, a nagyapánk kézzorításából, hogy valami megbújik a látszat mögött, és amiről majd csak idő múltán fogunk hallani. Olyan volt ez, mint egy feladvány, egy furcsa rejtvény, amely megfejtésre várt, ha előbb nem, majd a nyiladozó értelmű ifjúkor hajnalán.

A történelemkönyvek szerzői nem ejtettek, mert nem ejthettek szót arról a zűrzavarról, ami a határok lezárása előtt támadt, és ami valahogyan mégse zavarta a bennünket szigorú szemekkel figyelő Antantot és a Népszövetséget. Mindenkiben a bosszúvágy forrongott, és úgy vélték, joguk van megleckéztetni Magyarországot. Úgy, ahogy napjainkban az ellenünk jól felhergelt nyugati politikusok és bérsajtójuk. Azok, akik megint csak úgy képzelik, hogy nálunk mindent jobban tudnak, és ezért jogokat vélnek formálni ahhoz is, hogy bennünket mindenről kioktassanak. Pedig az ő logikájuk mentén nincs az az értelmes ember, aki helyesen eligazodik a mai világban. Az ő vezérfonaluk a csak-azért-is világa, amelynek alaphangját mindig tőlünk, a konzervatívnak mondott népektől várják. Mindegy, hogy mi az, bármilyen témában azonnal felcsattan a harsány NEM. Akár a régen hírhedt szovjet tárgyalóbizottságok, amelyeknek legelső szava mindenre, bármire ez volt: NYET!

Hát ez elég egyszerű képlet. Mondhatnánk: primitív. Az örök ellenkezés nem vezet sehova. Legfeljebb mindennek az ellenkezőjébe. Az meg hol van? Egy mozgalomnak van egy vezérelve, egy elit klubnak meg alapszabályzata. No, de hát ki nem köp arra? Ám a következmények igen súlyosak. Épp a napokban kellett rájönnie mindenkinek, aki még képes logikusan gondolkodni, milyen az, amikor egy népnek, jelen esetben: népeknek ilyen elvakult, fanatikus vezetői vannak. Azzal a kézivezérléssel, amellyel Európát most kicsinálták, egyre mélyebbre gázolunk bele a válságba. Aki tovább menetel, az egyenesen a szakadék mélyén fog kikötni. Aztán mindenkinek fel kell tennie magának a kérdést: merre tovább?

Nekünk ezeréves tanulságunk, amit mégis minden vezetőnk mellőzött tudatosítani magában: akit nyugaton lesajnálnak, annak keleten vannak a szövetségesei. Egykor a térítő papok, ma

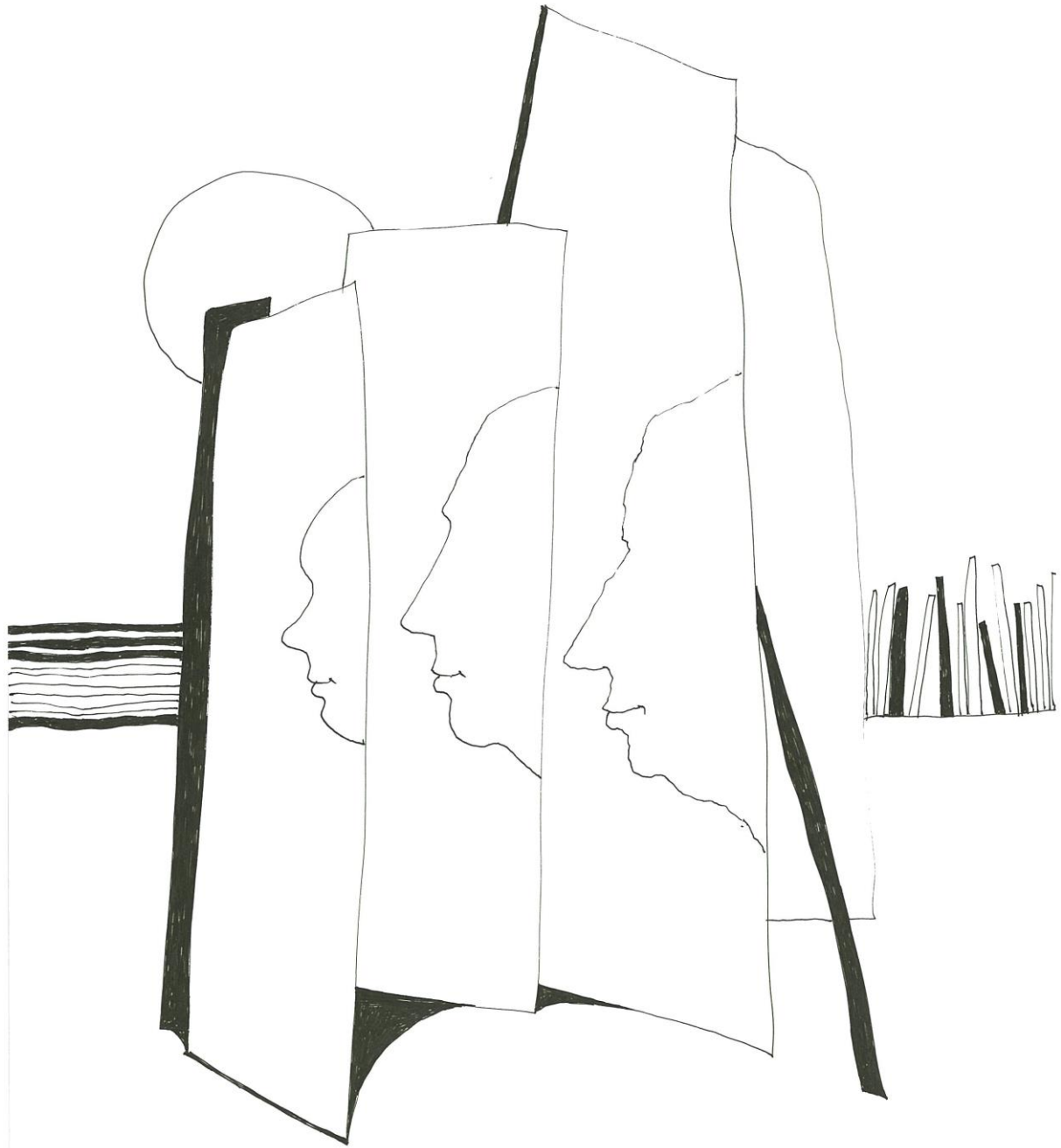
a fanatikus nyugati politikusok sulykolták bele ennek ellenkezőjét a hozzájuk idomulni akarók fejébe, de attól még semmi nem lett jobb. Nekünk legalább nem. De hol van a nyugvópont? Nyilván középen. A centrum mindig a legvédelettebb hely. Akit folyton gypűnek, felvonulási terepnek akarnak használni, az a semlegességre törekszik. Lehetne éppen Svájc is a mintakép ebben, de sajnos tudjuk, hogy Svájcban található Bazel is, ahol az emberiséget megrontó eszmék javát ki szokták eszelni. És ott található a furcsa működési elveket valló bankok is, amelyek minden pénzt el tudnak nyelni, csak legyen, aki vissza tudja követelni tőlük.

Minden népnek van saját sorsvonala, amely mentén az életét megnyugtatóan rendezni tudja. Ha mindig más a minta, az örökös modell, az a közösség úgy fog járni, mint Szutyjev libája, amely folyton mások tollával akart ékeskedni, és a végén úgy nézett ki, akár egy összetákolt rémség, amelyet ráadásul még a róka is el tudott kapni. Ide vezet a mások majmolása, az örökös igazodási kényszer. Lengyel barátaink már belátták, hogy az az út járhatatlan. Más lesz a járható út, de hogyan lehet egy utat járni barátainkkal, akiket még mindig a vad oroszgyűlölet hajt? Láthatják, hová vezet Zelenszkij útja is végül. Amerika, miután megkapta, amit akart, szép lassan ki fog hátrálni mögüle. Amerika sose fejezi be azt, amibe belekezdett. Csupa félbeszakított háborút hagyott maga mögött. Az emberiségnek meg el kell fogadnia végre az egyetlen isteni parancsot, amely mindnyájunk számára kötelező: „Éljetek a szeretet törvénye szerint!” Ha erre se vagyunk képesek keresztény létünkre, akkor minek is vagyunk?

De térjünk vissza Trianonhoz! Ahhoz az örök témához, mi mindent nem mondtak el nekünk. A nagyszüleink, mert féltettek bennünket a nemzeti és családi tragédia terhétől, a tanáraink, mert egyetlen napot sem maradhattak volna tovább az iskolában, sőt semmilyen tanintézményben, a könyvek szerzői, mert soha nem adták volna ki őket, hogy aztán ott maradjanak a sor végén, ami földi viszonylatban az elejét jelenti: a főparancsnokok, akiknek utasításaira azt a sok blablát összehordták nekünk, ami az értelmesebbjének úgyis rögtön gyanús volt.

Nem mondták el a tehervagonokban évekig sínylődő erdélyi, felvidéki, délvidéki családok történetét, a kitelepített svábok, „deklasszált elemek”, azaz kulákok, arisztokraták, értelmiségiek tragédiáját, akiknek egyetlen bűne az volt, hogy nem voltak kompatibilisek a kommunisták rögeszmetárával. Hát mit is mondjunk?... A társadalom java nem volt az. Nem tudhattuk, mi történt Wass Alberttel, Benedek Elekkel, nem ismerhettük meg József Attila: Nem, nem, soha! c. versét és az egész magyar művész társadalom feljajdulását. Azt a viviszekciót, amely fájdalmasan járta át az egész nemzet testét. Akkor még. Mert az újabb kiprovokált világháború után már kitermelődött az az értelmiségi és politikusi réteg, amely idegen testként képes létezni a nemzet testén belül, hogy onnan folytassa romboló tevékenységét, akár egy malignus vírus. Nem, nem, nem tudhattuk soha, és amikor megtudtuk, még utána se mondhattuk el szabadon, mert ez a kitenyésztett nemzetellenes réteg folyton ránk vetette magát és igyekezett akkora lármát csapni, hogy soha ne hallhassák meg a mi szavunkat. Akkor már értettük, mit jelent Trianon.

2022. szeptember 28.

FRIDEL 2020

Analógiák

Akárha egymás tükörképei volnának, egymással szembenéz és olykor egymást éljenzi Brüsszel és Kijev. Az ukrán kormánytagokat leleplezi a saját nevük és eredeti foglalkozásuk, amint azt az interneten olvashattuk. Ezek szerint:

Az elnöki palota kabinetfőnöke Andre Yemark vígjáték-producer. Az elnöki adminisztráció vezetője Andre Bodin szórakoztatóipari ügyvéd. Az elnök fő politikai tanácsadója Szergej Sheffey vígjáték-író. Az Ukrán Legfelsőbb Hírszerző Szolgálat elnökhelyettese Ivan Bakanov egy vígjátékfilmeket készítő cég főnöke. Az Ukrán Nemzetvédelmi Bizottság vezető tanácsadója Szergej Sivoko humorista és Zelenszkij színészpartnere. A pénzügyminiszter amerikai, az egészségügyi miniszter grúz, a gazdasági miniszter litván, Grúzia korábbi elnöke Ogyessza kormányzója volt. S hogy még sikamlósabb legyen a dolog, az utolsó elnök, Petro Porosenko állítólag a CIA informátora volt. A vezető kormányzati tisztviselők 80%-a amerikai, és a tekintélyes vagyonuk és bizalmasaik 90%-a Londonban vagy Svájcban van. A vezető tisztviselők 80%-a amerikai állampolgár is. Az elnök meg egy videófelvétel szerint időnként beszszelve a micsodájával veri a zongorát. Talán olyan is akad, akit ez szórakoztat. Szerintünk meg, aki nem tiszteli a hangszer, az nem művész, hanem még ripacsnak is utolsó. A hangszernek ugyanis lelke van, és ezt egy művésznak nem szükséges elmagyarázni.

Ahogy szembenéznek egymással és talán gyönyörködnek is egymásban, az a hátsó gondolat sejlik fel az emberben: jó volna megtudakolni, az EU vezetői közül vajon hányan rendelkeznek hasonló adottságokkal és kvalitásokkal? Nem véletlen a nagy egyetértés. Mindnyájan gazdag emberek, tehát nincsenek rászorulva, hogy épp Ukrajnában ripacskodjanak, amikor megtehették ezt Amerikában is. De hogy honnan a vagyonuk, az nem következik szórakoztatóipari tevékenységükből. Zelenszkij épp nemrégiben bukott meg azzal, hogy toszkánai luxusvilláját napi 50 ezer euróért adja bérbe, s vajon kinek? Orosz turistáknak. No, lett hát nagy futkosás, rendezkedés, az elnök semmiről nem tudott semmit (ahogyan Gyurcsány se akar tudni a választások után az USA-ból nekik átpergetett milliárdokról. Ártatlan ő, mint az izé, mondhatjuk Szemérmetes Erzsókkal), az oroszok mentek, Zelenszkij meg maradt. Az erkölcsöre meg a látszatra oly sokat adó Európa úgy elfordította a tekintetét erről a botránnyról is, mint a szlovén bíró és két partjelzője a német-magyar meccsen, amikor Nagy Ádámot leütötték...

Értjük mi, kérem, hogy a biznisz az biznisz, de akkor ne tessék nekünk erkölcsökről meg boldog, együgyű nélkülözésekről, télen mécses mellett melegedő nénikékről papolni, mert egész Európa be talál gurulni, és akkor tetszenek majd méltóztatni reszketni, de nagyon... A jeleit már látjuk, bármennyire titkolja is a mainstream média. Készül a jobboldali fordulat, és az emberek már nem az ostoba szlogeneket akarják ismételtetni szolgai módon, hanem vigyázó szemeiket mostan Budapestre meg Orbán Viktorra óhajtják vetni. Istenem, ha ezt Batsányi megérhette volna!

Attól még mennek a nagy boldog összeborulások és összevont szemöldökű fenyegetőzések, amúgy von der Leyen-módra, akár egy porosz anyuka, kedvesen mosolyogva, szordínózott hanggal, hogy a szomszéd ne hallja meg: „Gyere, drágám, budiba!” Mármint hogy a

megfegyelmzendő gyerkőc menjen oda, és ő majd leoltja rá a villanyt, hadd bömböljön odabent magában a sötétben a bűdös kölyök, akit emígyen akar megfegyelmezni az egyébként tökéletes pedigréjú anyuka...

Mi is ezt az álnok mosolyt kapjuk rendre, amikor nekünk volna követelni valónk. No, majd, ha szépen pitiztek a lengyelekkel együtt, akkor esetleg kegyeskedünk kegyeskedni. A gyakran magában odahaza szitkozódó állampolgár meg azt várna a még mindig alkalmazkodni próbáló főnökeiktől, hogy pontosan úgy bánjanak az efféle hipokrita hazudozókkal, ahogy megérdemlik. Amikor nekik lesz elégük a téli reszketésből, csak akkor szóba állni velük, ha azonnal minden feltétel nélkül kifizetik minden tartozásukat nekünk, és lehetőleg kamatostul. Nem Zelenskijnek két kézzel szórva (még mindig a miénket), hanem csakis nekünk, mert „különben dühbe jövünk”. Szóval aki úgy alkudozik, mint a lányok és a fiúk az utcasarkon, azzal úgy is kell bánni. Fizetni mindig előre, mert utólag mindig el méltóztatnak felejteni, mit ígértek tegnapelőtt. A hitelfelvételként álcázott machinációkat meg nem bevenni! Pár éve ugyanezt a trükköt alkalmazták ellenünk a kartellként (vulgárisabban szólva: maffiaként) viselkedő bankok, amelyek eljátszották nekünk a vergődő hattyú jelenetét, amit bármelyik latin futballista is profi módon tud, mintha valóban csődben volnának. A háború költségeit fizessék azok, akik kiprovokálták, és máig a háttérben settenkednek (mintha semmi közük nem volna hozzá).

A két, egymással szembenező fél háttérpolitikája ekként kezd derengeni a most még csak eszmélkedő Európa szemei előtt, hová bűvészkedték el a pénzt, és nem mellesleg a jövőjét. Szóval nem húszfilléres alapon ultiztak itt az unatkozó elvtársak, hanem a lehető legnagyobb tételekkel pókeriztek, és ez nagy különbség.

A sakálkapitalizmusnak ezt a változatát, amely ráadásul még definiálhatatlan valamivé dolgozta át magát, el kell végre vetni. Nincs itt már szabadverseny, a piacok önszabályozó mechanizmusai és egyéb közgázos blabla, hanem egy globális piramisjátékba húzták be a bölcs, öreg Európát, ahol még mindig élnek olyanok, akik hisznek a lovagiasságban, az udvariasságban, nőtiszteletben, meg a művészet, a kultúra teremtő erejében. A jelenkor

vízválasztó lesz az emberiség történetében. A zagy váljon külön a tiszta víztől és ülepedjen le, ahová kell neki! Ahová nem mellékesen embermilliók kívánják évezredek óta. Nem szükséges olyanoknak ülni a csúcson, akik előre megfontolt szándékkal húztak be a csőbe másokat, feléjük jószándékkal közeledő népeket. Unalmas a sok kecsgetetés, ám soha semmit adni nem akarás, amit olcsó hazugságokkal, körmönfont taktikázással fednek el.

Európa besokallt. Már rég nem Zelenszkij és von der Leyen kézfogója van műsoron, hanem azoknak az embereknek a mindennapi megélhetése, amelyet felelőtlenül el tetszettek pókerezni, avagy piramisjátékozni. A végén a vesztesnek kell fizetnie a számlát, és mostan nagyon el tetszettek veszteni ezt a játékot, kedves EU, EP és még ki tudja, hányféle gittegyletként működő globalista alapszervezet! Ne tessék nekünk háborút csinálni, mert mi a kezdettől fogva nem akartuk! Csalókkal, hazudozókkal nem alkudozunk többet. Ennyi volt, rien, ne vas plus!

2022. szeptember 29.

Tüntető kollégák

Gyurcsány már megint röhög a markába. Sikerült felkavarnia a zavarost a fővárosban, ahol még mindig akad elegendő szélsőséges elem és kormánygyűlölő alak, akik mindenre kaphatók. Már szinte a választások másnapján elkezdett forradalmat, erőszakos megmozdulásokat vizionálni, ahogy az egri kofák is világgá harsogták: „Na, most aztán olyan drágaság lesz, hogy csak na!” Hogy a többszörösen bukott ember honnét tudta vagy sejtette áprilisban, mi a B-terv, még csak van rá tippünk, de hogy a hírhedten Fidesz-gyűlölő zöldségárusok miként használhatták ugyanazt a hírforrást, vele pontos összhangban, abban van némi misztikum...

Mindkettőről tudjuk, hogy megérik a maguk pénzét, de azért mégis... Legalább ne ilyen durván és ne ilyen direkt módon, világ csúfjára, hangoztatva a bennfentes információk minden nemét és a hírforrást sejtetve...

Legelső kérdésem a pesti kollégákhoz: **Milyen tanár az, aki ilyen példát mutat a tanítványainak?** Trágár transzparenszeket magasba emelve, hangosan szitkozódva, majd végül a sajtó fiatal munkatársát fizikailag bántalmazva. Egy segítő kéz nyúlt csupán a földre rántott Móna Márk felé, mások közönyösen fordultak el tőle, és még csak nem is szégyellte magát senki. A lökdösődő, sunyi emberre senki nem szólt rá, pedig állítólag a rájuk bízott lelkeket mindig lelkiismeretesen gondozó kollégáknak ez mindennapi rutinja kell hogy legyen.

Második kérdés. **Mit kerestek ott a baloldali politikusok és miért hangoskodtak annyit, mintha ők szervezték volna az akciót?** Vagy volt valami közük hozzá, netán ismét Gyurcsány a sugalmazó, aki ugyanolyan sunyin húzódik meg a háttérben, mint az a már nem fiatal férfi(nak látszó) valaki, aki gyorsan kerekelt oldott tette színhelyéről?

Harmadik kérdés. **Ha jól megnézték a középük elegyedett aktivistákat, politikusokat, miért nem tették fel nekik ezt a kérdést: nekik is olyan alacsony a jövedelmük, hogy kénytelenek a pedagógusokkal együtt még több pénzért hangoskodni?** Akik őket látszólag képviselték abban a balhéban, további zavargásokra felbujtva őket, miért keresik folyton az alkalmat, hogy gyűlöletet keltsenek másokban? Miközben luxusjárműveken járnak, és valósággal kilógnak a dollárkötegek a zsebükből... Vagyis olyanok ők, mint a fizetett színházi tapsolók vagy füttyögetők, azaz klakkerek.

Negyedik kérdés, és ezt külön tesszük fel a két szélsőjobbos pártnak, a Jobbiknak és a Mi Hazánknek: **Végiggondolták, mi lenne a következménye annak, ha sikeresen folytathatnák ezt a műbalhét és vérmes reményeik szerint kormányt buktatnának, hogyan tovább?** Tudjuk, persze, mindenki kormányképesnek képzei magát, de a választási eredmények nem ezt jelzik. Attól, hogy ők most alkalmat találtak maguknak a frusztrációik levezetésére, az energiakérdés, aminek a megoldásán a kormány folyamatosan dolgozik, nem oldódna meg. Mindezt azért kell megkérdezni tőlük, mivel elsőként ugrottak rá a témára, akár sünike a súrolókefére...

Ötödik kérdés, megint csak a kollégákhoz: **Hol voltak ők akkor, amikor a baloldali kormányok idején (Horn, Gyurcsány, Medgyesy, Bajnai) leépítették őket, mindig valami észszerűsítésre hivatkozva, holott a legeszementebb kormányok épp azok voltak, amelyek alatt ráadásul aránytalanul felemelték az óraszámukat is?** Akkor miért nem szisszentek fel legalább? S vajon ki védte meg őket az előbbieik kormányzása alatt (vagy amit annak imitáltak) elszaporodott tanárverésektől? Ki rendelte el az iskolarendészek jelenlétét a leginkább érintett iskolákban? Emlékeim szerint az Orbán-kormány volt az. Akkor most miért támadnak rá ész nélkül és épp a legalkalmatlanabb pillanatban? Közben épp azokhoz lojálisak, akik a legmélyebbre süllyesztették az életszínvonalukat. Vajon miféle logika mentén?

Hatodik kérdés: **Miért nem kezdeményeztek tárgyalásokat előbb, ahelyett, hogy felbolygatják a diákság indulatait és megzavarják a közlekedés rendjét?** Ilyen példát kell mutatni az ifjúságnak? Ami nem túl felemelő a kedves kollégákra nézve, és amin Gyurcsány most a markába röhög, hogy összemosták a pedagógustüntetések a kukások sztrájkjával, mintha azonos szinten volnának a szemétszállítókkal. Jó érzés ez a tanároknak, akiknek példaképeknek kellene lenniük a fiatalság előtt? Mindenki munkáját becsüljük, a becsületesen dolgozókat tiszteljük, de Fletó ezt másként látja.

A magukat mindenféle politikai párt és szervezet tagjainak valló, politikailag aktív személyek, akik nem mellesleg nagyon szeretnének magasabbra avanzsálni a politikai életben, többnyire azért gyűlölik a tanárokat, mert annak idején velük sok baj volt. Sokan még csak helyesen írni se tanultak meg, ami általános iskola alsó tagozatos tananyag. Az ő vezetésükkel képzelik el a jövőjüket? Velük társulnak? Hiszen ők nem szokták megtartani az ígéreteiket.

Végül egy megjegyzés. A nyugdíjasok zöme a tanári fizetéseknek töredékét kapja egy dolgozó élet munkája után, mégse lázong és nem követeli, hogy ő legyen a legelső a sorban. Nem azért, mert szolgálékú, hanem mert megérti, hogy igen sokan várnak még a sorukra a méltányosság reményében.

A kormány csődközeli helyzetben vette át a vezetést és országszervezést 2010-ben. Már nem emlékeznek rá? Legelőször is ki kellett akolbólítani a parazita bankokat és bankárokat. Meg kellett szabadítani az embereket a devizahiteleiktől, majd fejlődési vonalra állítani a gazdaságot. Megteremtteni azt az egymillió munkahelyet, amelynek segítségével talpra álltunk. Az előző kormányok miért nem tették? Mert a hatalom bitorlása nekik csak az államkassza totális kifosztási alkalmát jelenti, azon túl nem értenek semmihez. Olcsón eladnak (mit eladnak? elzálogosítanak!) mindent, ami csak mozgatható, majd széttárják a karjukat, ahogyan Bajnai Gordon a libás botrány után: „Nem értettünk hozzá”. Igen, ezt az egyet nagyon jól tudjuk róluk, még hozzá úgy, hogy soha nem feledhetjük, akár Mikes Zágont.

Én senkitől nem kérem, hogy menjen haza és nyugodjon le, mert tudom, hogy mindenkit aggaszt a jövő abban az Európában, ahová a legtöbb magyar annyira vágyott. Csupán annyit, hogy a fentieket gondolják át, és emlékezzenek: a háborút nem Orbán Viktor csinálta. Ellenkezőleg. Ő az első pillanattól fogva azt hangoztatta, hogy a béke pártján áll. Mi is ugyanezt mondjuk. **Fejlődés csak békében van.** A háborúban csak értelmetlen pusztulás,

rombolás, amit a visszafejlődés előz meg. Nézzék meg a jelenlegi Németországot! Hová lett tegnapi fénye? Hol az általa képviselt jólét? Polgárai szenvednek és aggódnak a jövőjükért. Már ők is kezdik megismerni azt az állapotot, amelyben mi, magyarok is éltünk a rendszerváltozás hajnalán. Ha ez a trend, bennünket is magukkal ránthatnak. Ehhez tetszenek asszisztálni, kedves kollégák? Megismétlem: fejlődés csak békében van. A zűrzavar olyan, mint a hátramenés. Nehéz elhinni, hogy tanult emberek erre vágyakoznának.

Eger, 2022. október 7.

Görög Rezső: Vázlat az Elátkozott templomhoz (tusrajz)

A lélek csendje

Sokak számára megadatik, hogy jutnak számára időszakok, amikor békésen lecsendesedve gondolhatják át az életüket. Másoknak nem annyira békésen, hanem börtönük mélyén, valami ítéletre várva, esetleg már a siralomházban, amikor nincs tovább, közeleg a végső szembenézés önmagukkal, életükkel és tetteikkel. Amikor a lélek visszatérni készül Teremtőjéhez.

Minden évben, amikor gyertyákat és mécseseket készülünk gyújtani szeretteink emlékére, hasonló összegzés vár az emberre: vajon mindent megtettünk értük, amikor még módunk volt rá, hogy megtegyük? Hogyan bántunk velük, miben mulasztottunk, s ha igen vagy nem, ők hogyan értékelték ezt, és most miként látjuk annyi év után?

S minden évben eljön az idő, amikor hőseinkre kell emlékezni. Sokuknak nem adatott meg a jelenkor megbecsülése és tisztelete. Megint másoknak még életük utolsó napján is csak a megaláztatás jutott ki, mert bíráik elvakult, fanatikus emberek voltak, akik nem ismertek kegyelmet. Olyanok is akadtak, akiknek még a holttestét is meggyalázták. Összedrótozott kézzel, arccal lefelé, gyalázatos bűnözőkként kerültek valami sírba, amelynek még a helyét is titkolták, nehogy a hozzátartozók méltóképpen meggyászolhassák őket.

Nemcsak az ötvenhatos hősökkel és mártírokkal bántak ilyen kegyetlenül. Elállatiasodott emberek döntöttek sorsukról, és ahelyett, hogy beérték volna a győzelemmel, nem voltak képesek semmi jóindulatot mutatni az immáron rájuk nézve ártalmatlan holtak és rokonaik iránt, hanem utóbb is csak gyalázkodó jelzőkkel illették őket. Emlékük tisztaságát nem túrték, sőt az utókorból és a gyermekeikből is csak kiölni igyekeztek mindent, ami enyhíthette volna a fájdalmaikat.

Kegyetlen ember-farkasok voltak a kommunista vérbírák, de az volt Haynau és Ferenc József is, akinek emlékét szépítgetni igyekeznek a hozzájuk valamiért mégis vonzódnó honfitársaink, akik viszont velünk, a negyvennyolcasok leszármazottjaival nem tudnak azonosulni. De hogy most sem, amikor már senki nem büntetné meg őket érte, szinte hihetetlen! Valahogy úgy torzult a világképük s ezzel együtt a lelkük is, hogy empátiát csak felfelé tudnak mutatni, de lefelé vagy oldalra soha.

Kuruc és labanc. Patrícius és plebejus. Népi és urbánus. Hazafias és hazaáruló. Nemzeti és globalista. Nehéz elhinni, hogy a két ágról származó magyarság még mindig nem tudta túltenni magát ezen az ősi rivalizáláson. Vagy nem is erről van szó? Van, akit eladnak rabszolgának, nyomorult gályarabnak, míg mások úgy adódnak el, hogy mindig szabott áruk van. Annyit vagy esetleg kevesebbet mindig megadnak értük, akik jól megértik egymást a harminc ezüstpénz mai maroktartóival.

Ezek nem bocsátották meg soha Wittner Máriának, hogy erkölcsi hullákká nyilvánította őket. Pedig joggal tette. A fenti felsorolás alapján ismét eladódtak. Ugyanazon etikai alapon, vagy hogy is lehet nevezni azt, amikor valaki az utcanőkhöz méri magát ezzel az ilyen-olyan bárca alapján úzótt iparral, méghozzá a demokrácia és parlamentarizmus palástjába burkolózva?!

De hiszen megmondták előre, hogy összeállnak ők akár Belzebubbal is, csak sikerüljön, amit kiterveltek. Erről az egyről még csak nem is hazudtak. De bezzeg másról!

Kuruc-labanc összecsapás

Az erkölcsi hullák még mindig itt rontják a levegőt. Az öneladási bizniszen kívül most űzik az áskálódási üzletágot is. Feljelentgetnek, ahogy fiatalkorukban is tették, vagy ahogyan az óvodában, iskolában árulkodtak társaik ellen. Kihallatszik az infantilis hanghordozásukból, a csinált modorukból és a mindig valamelyik gazdihoz igazodó habitusukból. Mikor a vörös volt a divat, vörös kosztümben feszítettek, a férfiak vörös nyakkendővel, borvörös orral, kinek mire futotta a tehetségéből. Most éppen a kék-sárga a trendi náluk, abban feszítenek. Kosztümben, ruhában, vagy csak egy idegen színvilágú kitűzővel a zakójuk hajtókáján. Mindegy, csak magyar ne legyen...

A lélek lecsendesedne szívesen, amikor kedves ünnepeink közelegnek, de ők ebbe is bele tudnak rondítani randalírozásaikkal, guruló dollárokon vett tüntetésekkel és parlamenti szitkozódásokkal. Mindennel, ami illetlen és ízléstelen. Brüsszeli mószerolásokkal, bármivel, ami gusztustalan és szembe megy a jóízléssel. Ennyi telik tőlük, a szerencsétlen félreneveltektől. S végül ők akarják megmondani, milyen legyen a köznevelés. Ők, akiket még az általuk korábban sztárolt átkosban nevelő-javítóintézetekbe csuktak volna huzamos ideig.

Ám aki végképp besokallt tőlük, az valóban elvonulhat a saját otthonába békésen emlékezni, ahol nem kénytelen hallgatni őket, a Haynau-trendet követőket. Talán ott, és talán a temetőben, szerettei sírjánál nem zavarhatják már meg a békésen megemlékezni kívánókat.

Szeretett kicsi hazánk

Mi csak becézésképpen emlegetjük ezzel a jelzővel, míg mások lekicsinylőleg, alig titkolt kárörvendéssel. Nekünk akkor is fontos és szép minden tája és kultúránknak minden zegzuga, amelyet szívesen osztunk meg másokkal. Olyanokkal is, akiknek előzőleg fogalmuk sem volt róla, mi fán termettünk, vagy hogy a kultúránk jelent-e valami értéket mások számára. Ám ha belekóstolnak mindabba a szépségbe és sokszínűségbe, amit közös kincsünként őrzünk, rögtön megváltozik a véleményük.

Nem tudni, másoknak miért nem született annyi népdala, népmeséje, kerámiája vagy pompás hímzése, mint nekünk, ám az bizonyos: csak egy másokat is jó szívvel befogadó nép őrizhette meg ezt a rendkívüli szellemi kincset, amit összefoglalóan magyar népművészetnek hívunk. Ahány táj, annyi díszes öltözet, annyiféle dal, és ezeknek sokféle variánsa. Az ünnepi díszruhák, s nemcsak a gazdagoké, hanem az egyszerű pórnépé is, arra utalnak, hogy ez a nép mindig adott magára. Templomba, ünnepre mindenkinek volt egy olyan öltözet ruhája, amelyet a ládjában őrzött és nagy becsben tartott. Máshol nem látunk ennyi színt, ennyi jó ízléssel összeállított holmit, mégis bennünket szokás szidalmazni és primitív stílusban leszólni. Mi csak annyit felelünk rá: „Ki mint él, úgy ítél.”

Kalotaszegi viselet

Arról lehet még utólag is elmélkedni rajta, mitől zsugorodott úgy össze annyira a kis haza, de minek már utólag? Az okokat és az eseményeket, azok körülményeit megőrzi az emlékezet. A népé és az egyéné egyaránt. A ma csak lefitymált Magyarország még ellenfélnek, riválisoknak is csak ilyeneket kapott. Bennünket szidnak, miközben a féktelen bélpoklossággal nekünk esett „baráti államok” szívesen felednék azt az időt, amikor hazánk

még a nagyobb, jelentősebb európai államok közé tartozott. Ha csak igénytelen és jelentéktelen hely lett volna, senkiben nem támadt volna fel az irigység és a gyűlöletnek olykor cunamiszerű hulláma, hogy hol hirtelen, hol előre jól megtervezetten nekünk ne essenek. Akkor nem lett volna mi után vágyakozniuk. Nem vélik, kedves pocskondiázók?

Aki nem hiszi, járjon utána! Vegyen elő régi térképeket és tanulmányozza át alaposan őket! Akit csak az anyag és a méretek érdekelnek, mert számára az a döntő, az is szembesülhet vele, miről beszélt előtte felelőtlenül és műveletlenül. S ha olyan kicsiny volt és értéktelen, mért jártak ide lopni és fosztogatni évszázadokon át a nagy hangon szitkozódók?

Vagy hát ennek következményeképp lennének szegények és senkik a számukra? Ám legyen, adják vissza mindazt, amit innen széthordtak kincstárba, takarékbba, múzeumokba és királyi gyűjteményekbe! Akkor ki lehet egyenlíteni a számlát s onnantól fogva senki nem tesz említést a sok bűncselekményről. Politikaiakról és hadiakról egyaránt.

Szeretett kicsi hazánk! Az elmúlt tizenkét év, amely egy igen mély gödörből való kijutásról szólt, majd annak nyomán nemzeti önérzetünk visszanyeréséről, olyan jelentős kulturális gyarapodást is hozott, amelyre joggal lehet büszke minden magyar állampolgár. Ha csak azt nézzük, ami épített kultúrában látszik, akkor is szembeötlő, miféle különbségek vannak a korábbi kurzusok és a polgári kormányok között. A korábban folyton üresen kongó kassza, a tervezetlen vagy félretervezett költségvetések nyomán elfuserálódott össz-produkció olyan siralmas volt az összefogó néven csak elvtársaknak és elvtársi rendszernek nevezett időszak alatt, hogy azt csak a vak nem látta. A legutóbbi polgári ciklusok viszont rámutattak a

különbségek okára is: ha nem herdálják el, nem tulajdonítják el mindazt, amit a nép megtermel, hanem mindnyájunk javára fordítják, akkor erre is futja. Önkéntelenül jön az összevetés: akkor az elvtársak hová tették mindazt, amiért azelőtt is megdolgoztunk? Ráadásul alulfizetve, mégis szorgalmasan és hatékonyan, míg ők túlfizetve, alulképzetten, műveletlenül és pökhendin...

Nekünk akkor is kedves a hazánk, ha mások ettől belesárgulnak az irigységbe és gyűlöletbe. A jó hazafi nem lözungokkal él, hanem élete végéig híven szolgálja a hazáját és annak népét.

Magyarország Mátyás király idején

Mind ezt nem valami kétes értékű nosztalgia íratja le a kései krónikással. Csupán emlékeztetőül mindazoknak, akik behódoltak egy irányzatnak, amelynek pontos neve: előre megfontolt szándékkal beprogramozott történelmi felejtés. Még pontosabban történelmi amnézia. S hogy az kinek jó? Csak azoknak, akik az igazság helyét mindenütt hazugságokkal akarják kitölteni. A műveltség helyét műveletlenséggel. Majd egyes népek helyét más, oda nem való és sehogyan sem beillő vagy beilleszkedni nem szándékozó etnikumokkal. Amitől mindjárt kicsinnyé tehető a legnagyobb ország is és eltörölhető az önismeretnek mindenki számára kötelees anyaga, a történelmi emlékezet. Látván, hogy mire jutnak magukat mindenki fölé helyező emberekkel, csupán inteni tudunk mindenkit: fiam, ne tedd!

2022. november 14.

Törökös viselet

Politikai skizofrénia

Az emberek egy része hajlamos panelekben gondolkodni, már ha ezt egyáltalán gondolkodásnak lehet nevezni. Világa olyan, mint a szegény Alzheimereseké, akik számára valamelyik hozzátartozójuk mindent felcímkézett. A kenyérpírtóra ráírja, hogy az kenyérpírtó, a rádióra, hogy rádió, stb. És ez a borzalmas helyzet kiegészül még azzal is, hogy az a papucsod, az az alsónadrágod, ez meg a villanykapcsoló. Egyáltalán minden tele van cédulákkal, amelyeken csupa főnév szerepel, amelyeket a beteg ember már elfelejtett. Talán, ha így a szájába rágják, egy darabig még emlékezni fog rá, és képes marad használni a tárgyakat, de végül már az se megy, mert az út végén a teljes leépülés várja. Szellemileg, fizikailag egyaránt.

A destruktív szándékú társadalomszervezésnek is effajta a logikája és a módszere. Mindenről a kisember szájába rágja, mit kellene róla gondolnia, de ezt kiegészíti azzal is, hogy ha ettől eltér, akkor nagy bűnököt követ el, ő maga pedig renitens, rossz tanuló, büntetni való negatív figura lesz. Így szabdalja kétfelé a társadalmat, hogy végül már maga sem tud eligazodni rajta... talán.

A panelek vagy cédulák előítéleteket tartalmaznak, ezeket próbálják lerázhatatlan chippek gyanánt a mit sem sejtő állampolgár agyába plántálni. Persze még ez a kifejezés is túl szép vagy szépítő, hiszen a plántálás a növénynevelés tényét foglalja magában, ami nemes cselekedet. Nem véletlenül tartalmazza több kultúrnép szókinccse azt az értelmet a mezőgazdaságra értelmezve, hogy az kultúra. A föld kultúrája, amely kiemelten értelmes gondolkodást is takar. A földművelő ember, azaz földműves (ugye, a magyar nyelv is milyen szép kifejezést használ erre?) jelentős tudás birtokában van. Ismeri a természet változásait, az évszakok érkezésének és távozásának jeleit, a növény- és állatvilág csodáit és értékeit. Csupa olyat, amit a flaszteren élő ember el sem tud képzelni. Igaz, nem is érdekli.

A helyzet még durvább, ha a politikai terminusokra kerül sor. No, ebben tudja csak igazán kiélni magát a rossz szándékú alak, akinek egyetlen célja a másoknak ártás és a hatalom megszerzésének és bitorlásának lehetősége, amelyre az életét feltette. Ehhez próbálja megnyerni a potenciális támogatókat, ehhez gyárt sokféle szlogent, hogy azokat végül valamiféle terminológiává alakítsa. Ezt úgy tünteti fel, mint egy tudományt (ld. tudományos szocializmus), hogy aztán akár felsőfokon is oktathassa az erre vevőknek vagy erre kényszerített tömegeknek.

A szlogenekben való gondolkodás olyasmi, mint az amerikai típusú nyelvoktatás. Ez sokszori ismételtetéssel sulykolja bele a diákok agyába az éppen megtanulandó pár szót (még magasabb szinten se túl sokat), amit a diákok kórusban ismételtetnek, és ha beint nekik a tanár, akkor készségesen visszamondják, és még el is vannak bűvölve tőle, milyen egyszerű is a dolog. Nos, igen. Úgy egyszerű, hogy primitív. Aki bedől ennek a módszernek, annak megváltoznak a tanulási szokásai. Magolós lesz, azaz minden más területen is a rövidtávú memóriáját használja, ami annyit tesz, hogy egy darabig emlékezni fog a megtanultakra, aztán mindez elillan valahová. Csak úgy hívható elő, ha a tanár vagy másvalaki úgymond

bemondja a kezdő szót, amire beugrik neki az egész sorozat, vagy annak csak egy része. Tudása sekélyes marad, s mivel nem kapcsolódik hozzá gondolkodási folyamat, csak mechanikus ismételtetés, semmiféle logikát nem fog lelteni benne.

A logika márpedig fontos. Minden nyelvnek megvan a maga sajátos logikai rendszere. Ebből lehet igazán megismerni az adott népet és annak kultúráját. Vagy annak hiányát, mondanák erre a rosszmájú alakok, de tévednek. Minden nyelvnek van egy sajátos gondolatisága, legfeljebb nem mindenki ismeri.

Hogy mi a különbség a rövidtávú és a hosszútávú tanulás és emlékezet között? Az előbbi pillanatnyi problémamegoldásra való, míg a másik adattárolásra és valódi tanulásra. Mit is érünk vele, ha csak pár napig vagy óráig emlékeznénk arra, amiért törtük magunkat, mármint hogy tanultunk érte?! Az ismeretek egyre nagyobb tárháza nemcsak az egyént gyarapítja, hanem a környezetét is, amely tanulhat tőle, hogy végül a génekbe beépülve az adott közösség közös kincsévé váljon és adódjon tovább a fiatal nemzedékeknek. Nem véletlenül nevezik szókinccsnek azt, amit életünk során gyűjtünk, esetleg több nyelven is. Olyan kincs, amely mentőövként szolgálhat szorult helyzetünkben. Szebben és irodalmibb módon szólva Ariadné fonalaként vezethet ki bennünket a nehézségekből.

Hát ezért fontos, hogy hosszútávú memóriánkat használjuk tanulás közben, ne csak úgy hirtelenjében dobáljuk össze az aznapra szükséges felmondani valókat. Ugyanez vonatkozik a politikai vagy történelmi ismeretekkel is. Ha csak pillanatnyi érdekeink vagy vágyaink elérése a cél, az nem képviselhet akkora értéket, mint a rendes életcélok, amelyek már az egyén életbölcességét is feltételezik. A jó politikus is mindig hosszútávra tervez, mert népéért, nemzetéért cselekszik mindenkor jó szándékai szerint. Míg a hirtelen meggazdagodni vágyók úgy vélik, hogy a mának adott élet nekik teljesen megfelelő életforma, a bölcs ember mindig számításba veszi, mi lesz a tetteinek a következménye, s hogy az történelmi távlatokkal mérve is jó vagy ideális.

Most, amikor háborús helyzet dül körülöttünk, nem lehet meg nem látni, hogyan feszülnek szembe egymással ennek a két felfogásnak az erői. Lehet természetesen hivatkozni arra is, hogy senki nem tudja, mit hoz a holnap vagy hogy lesz-e holnap, amikor a legnagyobb hatalmak huzakodnak egymással, maguk alá taposva a magát nagynak képzelő történelmi törpét is, aki még mindig ott téblábol közöttük, mert ő is nagy hatalomra vágyik. Lehet ugyan neki, de irreális, másrészt egészségtelen. Egyfajta skizofrén állapotban él, amely nem engedi meg neki a történelmi tisztánlátást. Politikai skizofréniában, amelyben egyrészt aláveti magát az általa tisztelt, vagy csak irigyelt nagyok akaratának, másrészt ő is maga alá taposva a nála kisebbeknek tartottak sokaságát. Tiszteli is valamelyiket? Nemigen.

Mindez nagyon egészségtelen. Senki nem lát a saját paneljeitől, a mindenre rátűzdelt előítéletektől. Úgy véli, ezek majd eligazítják az élet sűrűjében, ám a valóság más. Ezért van az, hogy csak anarchia és felfordulás terem körülöttük. Akik mégis ebben a formában kívánnak úgymond celebek lenni, megtehetik, de önmagukat ítélik rettenetes sorsra. Legalább a pillanatig felkapott, majd ugyanolyan lendülettel félrehajított lény perc-emberségére, ami inkább emberkeségnek nevezhető.

A mának élni és annak tanulni vagy okosan tanulni és egyre bölcsebbé válni? Ez a mai élet dilemmája, s nemcsak az egynyelvűség érdekében való biflázásra hajtani.

2022. november 18.

Görög Rezső tusrajza

A rovar logikája

Van, aki egész élete során nem képes stílust váltani. Ragaszkodik ahhoz az egyhez, amelyet vagy megtanult, vagy maga koholt ki, és attól egy tapodtat se tágít. Megismétli százszor is ugyanazt az egy hibát, mégse okul belőle. Kezdi újra meg újra, fáradhatatlanul. Akár a bezárt rovar, amely kétségbeesett igyekezettel próbál meg kitörni onnan, ahová ő maga vette be magát, mégse érti, hogy az ablak, amelynek nekirepül, nem kijárat. Van, amelyik rovar belepusztul, a másikat megszánják és kitessékelik, a harmadikat lecsapják. Többféle megoldás van, de az oktondi rovar mégis mindig ugyanazt az egy változatot használja szorult helyzetében. Talán genetikailag van belekódolva, hogy a fény után igyekezzen, talán más az oka, amit nem ismerünk mi, logikusan gondolkodó lények.

Ugyanezt az analóg viselkedést látjuk gyakran embertársainkban is, akik valami érthetetlen oknál fogva, ugyanúgy viselkednek, akár a lakásban rekedt rovarok. Mechanikusan ismétlik ugyanazt a butaságot, és akárhányszor intik őket, mégse hallgatnak senkire, mert ők „mindig jobban tudják”. Akkor is, ha nem, de nekik ez az illúziójuk. Még rosszabb, ha szilárd hitük.

Az ember is keresztülment az evolúciónak bizonyos grádicsain, úgy jutott egyre magasabbra, hogy aztán a mostani csúcokra jutva már uralja is a neki szánt lakóteret, szegény Földanyánkat. Ha mindezt végiggondoljuk, nem nehéz meglátni azt a kettősséget, amelyben leledzünk. Az egyik erős igyekezettel törekszik felfelé, mindig fejlettebb formák irányába, míg a másik embertípus állandóan vissza akarja ráncigálni nála értelmesebb társait. Bár sokra nem jut vele, és nem is mindig sikeres is ebben a próbálkozásában, soha nem tesz le róla. Ugyanezt az elhibázott mozdulatot ismétli, akár az ablaküvegnek nekirepülő rovar, és ha vissza akarják tartani ebben, szörnyű haragra gerjed. Fejlettségi fokától függően tartanak ezek a próbálkozások az időben, amíg valamelyik fél bele nem fárad. Akkor jön a rovarokra is vonatkozó pár variáns: az elhajtás, a lecsapás, az elkerülő manőver vagy a megleckéztetés.

Fejlettebb intellektusú embertársaink nyilván sértésnek veszik ezt a leírást, pedig nem az a célja. Csupán egy a sok parabola közül, amely megpróbál tanítani. Nem egy embernek szól, hanem mindenkinek, aki szeretne okulni a hibáiból. Már ha felismeri őket. A fordulópont csak akkor következhet be pozitívan, ha az illető feljebb lép a rovertudati állapotából és elkezd emberhez méltóan viselkedni. Vagy legalább egy kisgyermek igyekezetével. Enélkül nincsen fejlődés.

Naponta nézzük és hallgatjuk, amint ugyanazokat a sémákat ismételtetik az EU tisztségviselői, akik a rovarok szívósságával és tudatlanságával röpködnek neki ugyanannak az ablaknak vagy falnak. Ravasz arcot vágnak hozzá, mintha most valami igen okosat és cseleket találtak volna ki, amikor ugyanazt a tévtant csomagolják be másik színes papírba, s aztán úgy hiszik, hogy jól túljártak a mások eszén. Olyanokén, akik sokkal okosabbak náluk...

A kívülálló szemlélő, már ha lehet az efféle lejtmenetet tárgyilagosan és szenvtelenül viselni, csak nézi őket, és nem érti a dolgot. Hogy lehet az, hogy a butábbik fél képzelet magát

okosabbnak? Hogyan hiheti, hogy át tudja verni embertársait, akik legfeljebb a régi vicc szerinti buksisimogatásban részesíthetik őt: „Nincsen kockafejed, Pistike...”?

Amikor már századszor halljuk azt a bizonyos gázársapkát meg szankciós tervet, ami kilencvenkilencszer megbukott az előző üléseken, szinte képtelenségnek tűnik, miért nem értik meg az EP-be delegált (vagy nem is delegált, csak oda magukat bevett) funkcionáriusok, hogy ami első látásra, hallásra rossznak bizonyult, az nem fog csak úgy megjavulni, akár egy sokszor megbüntetett rossz gyerek. Az értelmes ember számára ez világos, ám úgy tűnik, hogy a „csekély értelmű medvebocok” számára véletlenül se az. Valószínű, hogy az a homály és az értelemnek a hiánya, amely a báván a fejükből kimeredő tekintetükből sejlik, az odabent is ugyanolyan homályos. Belül, a fejükben is ugyanaz a homály uralkodhat, mint ami a szemükből előtűnik.

Még leírni is rossz, hogy egykor talán magasabb iskolát végzett emberek ennyire csökönyösen ragaszkodjanak valami blőd ötlethez, sőt napról-napra újabb süketségekkel hozakodjanak elő, mintha legalábbis ők fedezték volna fel a relativitáselméletet! Márai Sándor morgolódt egyszer az egyik naplójában, amelyben hasonlóan süket politikusok viselkedését írta le. Ebben úgy jellemzi őket, mint a bundáért, ékszerért, pénzért, miegyébért ravaszkodva kunyeráló nőket, akik csökönyösen ismételtetik ugyanazt az általuk kiszemelt és félig már behálózott férfinak. Mintha a szemünk előtt játszódó politikai szcenárió is erre az analógiára működne. Fájdalmas élmény ezt látni, és ebből a liezonból nem egykönnyen szabadulni tudó ember élményét átélni: hogyan lesz tovább? Egy államszövetségbe bekerülni nem volt könnyű dolog. Igaz, ha értelmetlenné vált és az egyik fél részéről parazita felfogású létformát diktáló egzisztencia csupán az egyetlen lehetőség, akkor a Márai által sugallt egyetlen bevált módszer kínálkozik: az asztalra mért ökölcsapás. No, most már aztán elég!

Nem a türelmetlenség íratja le ezt a már nem is keveset élt íróval, aki minden efféle megalázó helyzetből ki tudott lépni. Azt soha magára nem vállalta, legfeljebb utána haragudtak rá egy darabig. Igen, mindig a sértegető fél szokott megharagudni. Ez is az áldatlan helyzet jellemzői közé tartozik. Nem baj, jobb ráhagyni és megengedni neki, hogy akár sohanapjáig törje rajta a fejét, hogyhogy ezúttal nem volt sikere? Pedig a legtöbb pasi megunja és inkább fizet, minthogy éjjel-nappal hallgatnia kelljen a szűnni nem akaró kéregetést. Igaz, az meg az ő bajuk...

Még nem tudni, merre dől el az európai „húzd meg, ereszd meg” játék, amelyet Magyarországgal folytatnak a rovar-intellektusú biztosok. Az eszünk azt diktálja, hogy ők próbálnak erősebbek lenni, és mindenféle alantas módszert be fognak vetni, hogy a „lóvé meg a szajré” ismét Ukrajnának, azaz dehogyis szegény, sokat szenvedett népnek, csak Zelenszkij elnöknek jusson. A szívünk azonban még reméli, hogy a minden formának megfelelő beadványainkban már nem tudnak formai hibákat lelteni. Kifogást emelni lehet, de az ismét csak a fanyalgók észbeli képességeit fogja leminősíteni. Nem minket, szellemileg jóval fölöttük álló képviselőinket, hanem egyedül őket. Azokat, akik csak ezt a kismacákra jellemző stílust ismerik a politikában, s talán a magánéletükben egyaránt.

Mit is kívánhatnánk így, az ünnepek előtt magunknak és mindazoknak a honfitársainknak, akik alaposan megdolgoztak azokért az adóforintokért, amelyeket most nem bundát és

ékszert, hanem pénzt és fegyvert kunyeráló ukrán elnök számára tartogatnak? Csak annyit, hogy azoké legyen a járandóságunk, akik szorgalmas munkájukkal keresték meg és joggal kérik vissza a nekik járó részt! Az emberhez méltatlanul harciaskodó fél inkább fogjon rendes munkához, és soha többé ne hagyja magát félrevezetni hazug és üres tekintetű alakoktól!

2022. november 23.

A pedagógustársadalom problematikája

A gyermek

A kérdés igen összetett, mivel úgy az otthoni neveléssel, mint az iskolaival meglehetősen sok a gond. A legfőbb baj az, hogy ezeket évtizedeken át a szőnyeg alá söpörték, majd újabbakat söpörtek hozzájuk, ezért közlekedési akadályokat képeznek. Otthon is és az iskolában is.

Vannak feladatok, amelyeket a szülők kötelessége megoldani, ám ezen a területen is sok az ellentmondás. Az öltözködés vagy a zsebkendő használata nem tartozik a pedagógusra, mégis előfordul, hogy kénytelen ezekkel is foglalkozni, ha nem akarja, hogy kulturálatlan közegben kelljen tartózkodnia reggeltől késő délutánig. A túlterhelt szülők gyakran azért nem fordítottak figyelmet az alapvető higiénés kultúra továbbadására, mert számukra annyira természetes, hogy ezek vannak, de a gyermek nem mindig képes pusztán utánnézéssel elsajátítani mindent. El kell magyarázni, meg kell mutatni neki, s mindezt türelmesen, nem a mai világ kapkodó, mindenhová rohanó modorában, különben fordítva sülni fog a dolog. Aki otthonról úgy mond „alutápláltan” kerül be az iskolába, az meg szégyelli a hiányosságait a többiekhez képest, s hogy elkerülje a gyermekek egymás közötti csúfolkodásait, inkább rejtegeti a gondjait, minthogy bárkivel is megossza. A pedagógus alapismeretei közé kell hogy tartozzon ennek felismerése, de megint csak kikötünk az örökös időgondoknál, amit se megcáfolni, sem elfogadni nem lehet 100%-osan.

Senkit nem mentetünk, aki lerázza magáról a saját felelősségét. Ennek az írásnak egyetlen célja az, hogy feltárjon bizonyos megoldatlan kérdéseket, hátha ezzel a megoldás felé tudja terelni a dolgok menetét. Aki viszont felelőtlenül viselkedik, akár szülőként, akár pedagógusként, annak nincs keresnivalója egyrészt a pályán, másrészt fel kell nőnie a szülői szerephez, ha nem akar ártani a még „képlékeny anyagként” viselkedő gyermeknek. Bármilyen meg lehet neki tanítani, csak érteni kell kicsit hozzá.

Természetesen nem lehet visszakövetelni azt az időszakot, amikor a gyermekek iskoláskorukig az édesanyjukkal voltak otthon, s csak aztán léptek közösségbe. Az első hat évnek elegendőnek kellett lennie ahhoz, hogy minden alapvető készséget elsajátítsanak a kicsik, ezért nem is voltak meg azok a mai problémák, amelyek ma irritálhatják vagy zavarhatják úgy a pedagógust, mint a tanítást. Az édesanyák kiemelése a családból sok gondot okozott. Ezt minden család maga dönti el, melyik modellt választja magának, és jó volna, ha ehhez megfelelő segítséget és tanácsadást is kapnának a fiatal házaspárok. Azt mindenképpen tudni kell, hogy a kommunizmus által annyit szorgalmazott korai közösségi nevelés nem a pedagógia csimborasszója. A bölcsődéskortól fogva szinte csak gyermeki közösségben élő kicsik ugyan közösségivé válnak, de egyénileg nem fejlődnek úgy, mint azok a társaik, akikkel születésüktől fogva egyénként is foglalkoznak. Tanítgatják, csiszolgatják a kiejtési hibáikat, beszélgetnek vele, tehát már egy eleve adott beszédkultúrával kerülnek be az iskolába. Akiknél ez elmarad, azok mehetnek a logopédushoz, és ha a problémák halmozódnak, akkor a pszichológushoz is, ami komplexusokhoz vezethet.

Az igen zsenge korú kisgyermek, akit korán bölcsődébe íratnak, még stresszként éli meg az elszakadást az édesanyjától. Először még azt se fogja fel, hogy ő külön testben létezik tőle, hanem azonos egységként érzékeli a csecsemőkor természetes adottságát. Nem szabad erőszakosan elválasztani a szülőtől, mert az későbbi problémák forrása lesz, és ha nem abban a korban orvosolják, amikor keletkezett, akkor állandósulhat is, tehát makacsul fennáll. A környezet csak a problémát érzékeli, s ha irritálja, mert pl. hiperaktivitással próbálja levezetni a benne gerjedő feszültséget a gyermek, akkor folyamatosan konfrontálódik, akár a nevelőivel, akár gyermektársaival. A büntetés ilyenkor épp az ellenkezőjét éri el. A gyermek lázadóvá válik, és nem fog együttműködni azzal, aki folyton kényszeríteni akarja valamire. Márpedig a pedagógiában fontos a kooperáció a felek között, úgy a tanár-gyerekek, mint a szülő-gyerekek kapcsolatban.

Az egyéni nevelés kötelezettségét nem rázhatja le magáról senki. Még akkor sem, ha már nemzedékeken keresztül gördült előre a problémahalmaz, tehát sem a szülők, sem a nagyszülők nem tanulták meg a természetes pedagógia alapvető fogásait és maguk se viselkednek helyesen. Fontos egyrészt az olvasás, akár együtt, akár magában, és a legfontosabb a beszélgetés. Ha meg tudjuk fogalmazni a problémánkat, már félig eljutottunk a megoldáshoz. A ki nem mondott gondok szorongást váltanak ki a gyermekben, ehhez pedig mindenképpen segítséget kell kapnia. Enélkül nem lesz belőle épkézláb, talpraesett felnőtt. Fontos a család, s hogy minél több családtagot ismerjenek meg a kicsik. A felnőtteknek egymáshoz fűződő bonyolult kapcsolatát ebből „tapogatják le” a gyermekek, és az a dekódolás is rendkívül fontos a fejlődésük szempontjából.

Amikor ezeket a sorokat írom, már szinte úgy érzem, hogy ideális feltételeket vélek létezni az egyes családokon belül. Pedig gyakoriak a válások, és a válási árvák, a sok tekintetben magukra hagyott kiskorúak könnyű prédát jelentenek a körülöttük settenkedő „dúvadak” számára. A mai iskola már nem az a békés, boldog hely, ahová nyugodtan küldhette a gyermekeit a szülő, és a kiskorúaknak gyakran nagyobb testvére sincsen, akihez a maga gyermeki módján odafordulhatna mindazzal, ami bántja. Nemcsak a pedofil támadásokra gondolok, hanem a drogterjesztőkre és a gyermekek közti, szinte kontrollálatlan hatalmaskodási, kiközösítési akciókra is, amik rémesen sokat ártanak egy-egy kiszolgáltatott gyermek fejlődésének és a nagyközösségbe való beilleszkedésének. A hatalmaskodásról (bullying) a szülőnek volna kötelessége leszoktatnia a gyermekét, hiszen ennek számtalan jele van. Igaz, ha a családon belüli hierarchia is ezt modellezi a számára, akkor nehezen győzhetné meg a szülő, hogy azt csak neki szabad. A budai elit gimnáziumban történt késelés már csak egy nagy felkiáltójel a sok megoldatlan probléma mellett. Úgy a szülőknek, mint a tanároknak fel kellett volna figyelniük a fiú zavarodott viselkedésére. Onnantól fogva, hogy az eset nyilvánosságra került, már társadalmi kérdéssé is vált. Intő jel arra, hogy nem szabad ennyire magunk előtt görgetni a problémákat, máskülönben kifutnak az ellenőrzésünk alól.

A pedagógusok meg a nagypolitika

Még tovább lehetne elemezni a fiatalkorúakkal fennálló gondokat, de nem szabad elsikkadni hagyni mindazt a társadalmi problémát sem, ami a csillapodni nem akaró „tanártüntetések”

kapcsán felmerült. Elnézve a diákokkal felturbózott tüntetőtömegeket, adódik a kérdés: valóban mindenki tanár az ott lévők között? Netán a politika telepedett rájuk, ők pedig

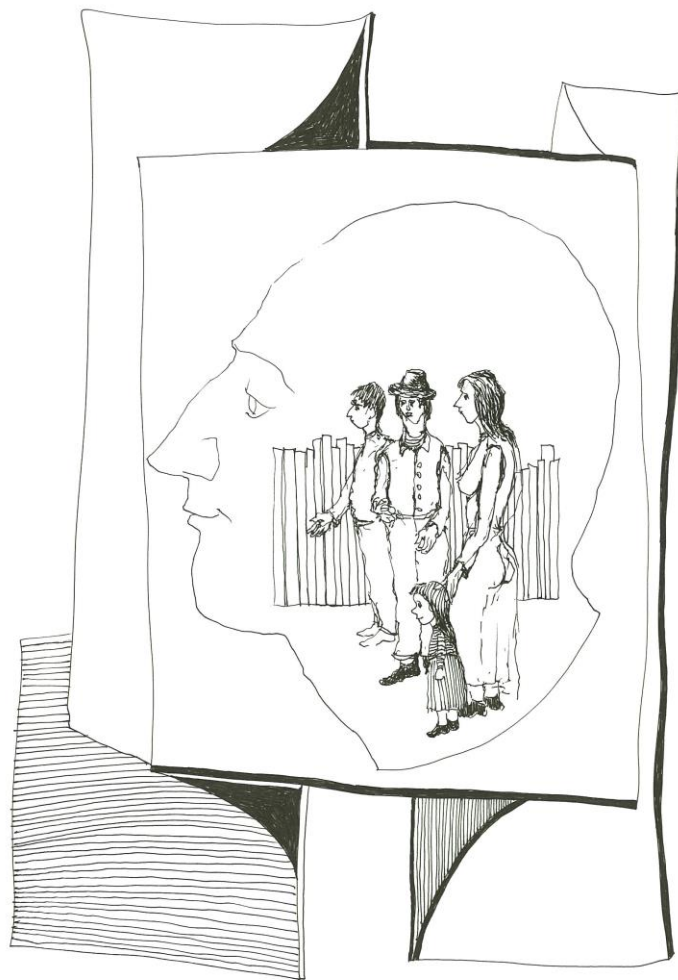
hagyták, esetleg így is tervezték eleve, vagy kölcsönösen kihasználták egymást ebben az ad hoc adódott szimbiózisban? A rendesebbje nem volt köztük, jegyezzük meg. Ezt nem másból, mint a jelenlevők viselkedéséből, illetve viselkedés-kultúrabeli hiányosságaikból lehetett megállapítani. Egy pedagógus soha nem veszítheti el az önkontrollját. Rossz példát, mai szóval élve hibás modellt nincsen joga nyújtani a diákoknak. Az a tömény trágárság, ami azokon a bulikon elhangzott, méltatlan mindenféle pedagógiához. Azon nem gondolkodtak el a kedves kollégák, hogy a diákok éppen tőlük tanulják el a bárdolatlan viselkedést, tehát órák alatt is visszakaphatják majd mindazt, amit tőlük modelleztek le?!

Egy vérbeli pedagógus nem önző, és nem elsősorban pénzért tanít. Ennek épp az ellenkezőjéről vallottak azok a filmfelvételek, amelyeken a luxuskörülmények között szervezkedő, esetleg bértüntető pedagógusok nagy boldogan mulattak, buliztak, és a lehető legcsúfabb arcukat mutatták úgy a diákok, mint a társadalom számára. A fent említett önzést csupán azért nem lehetett kihagyni, mivel a nagyjából elvtársi közösségnek kinéző szervezkedők legelőször is a saját fizetésüket emelték fel a hírek szerint. Másrészt azért, mivel épp az ő elvtársaik „jóvoltából” nem tudta eddig lehívni a kormány azokat az EU-s pénzeket, amelyek nem adományként érkeznek, hanem a magyar adófizetők „adományaiból”, amelyek jogosan járnak vissza a magyar népnek. Nemcsak a bulizó elvtársaknak és elvtársnőknek, akikre már rénzésre se volna szabad éretlen kiskorúak nevelését bízni, mivel az önzés nem lehet viselkedésmódel, sem életfelfogás, amelyet normális szülő a gyermekének kíván. Nem melleleg épp a honi ellenzék, amely még a baloldali jelzöt sem érdemli meg, ha ennyire érzéketlen szociálisan, hajszolta volna bele hazánkat is abba az adósságcsapdába, amely az ukrainai háború finanszírozását sürgette, sőt miniszterelnök-jelöltjük még katonákat is küldött volna harcolni arra a modernkori vágóhídra. Ezt magyarázzák meg a diákjaiknak, hogy az általuk támogatott, notórius hazudozó jelölt őket is oda küldené! Nos, ez az, ami annyira visszatetsző a kollégák viselkedésében, hogy még így nevezni sincsen kedvem azokat, akik felelőtlenül viselkednek és ha a látszat nem csal, akkor csatlakozni kívánnak a szívárványos koalíció amerikai pénzen vásárolt mozgalmához, hátha a maradványpénzekből nekik is jut pár baksis...

Hiú remény, tegyük hozzá, mivel a lóvé javával Bajnai Gordon már rég lelépett. Egyelőre azt se tudni, hogy az a bizonyos Tóth Józsefné, aki állítólag minden gyanús pénzügyüket könyvelte, létezik-e, vagy csak fiktív személy. Ha igen, és ha az is igaz, amit MZ/X mondott, vagyis hogy „nem volt pénzük” drágább könyvelőre, így csak 30 ezret tudtak neki fizetni, akkor vagy balek, vagy az ő jövedelme se látható, mármint az adóhivatal számára. A bement összegekkel kapcsolatban már az is furcsa volt, amilyen hirtelenséggel Bajnai Gordon eltűnt a balfenéken a választások után. Akkor úgy szóltak a hírek, hogy ő azon a bizonyos borsodi falucskában működtetett „könyvelői irodán” keresztül kétmilliárdot vett fel. Akkor még csak másfél milliárdot nyilatkozott le MZ/X. Akkor hogyan lehetett abból felvenni kétmilliárdot? És egyáltalán milyen címen? Nincs az a hirtelen munka, ami ennyit érne, pláne, ha annyira sikertelen volt, mint a honi választási csalás előkészítése. Nemzetközi szintéren az ilyesmit pénzmosásnak nevezik. A többit bogozza ki az adóhivatal meg az ügyészség, amelyekre az efféle ügyletek tartoznak.

Így érünk el a gyermekkori problémáktól a nagypolitika hatalmas hullámveréseihez. A külföldi befolyásolási kísérletekhez, amiknek a jelentőségét kell akkora paláverrel, azaz műtűntetésekkel elnyomni. Ezért a sok hangoskodás, a látványfelvonulások és kamu tüntetések meg a diákok vakítása, mintha valami nagy forradalmi megmozdulásban vennének részt. Egyetlen pillanatig sem vitatjuk el, hogy az értelmiségi foglalkozásokat jobban meg kell fizetni, beleértve a pedagógusokét is. De azt se szabad elfelejteni, hogy annak, aki a fiatalság jövőjét kívánja meghatározni, ennél szebben illene viselkednie. A baloldali lóláb a fentiekén kívül már csak azért is kilógott, mivel annyi helyesírási hibás táblát mutattak fel, hogy azzal kizárták magukat a tanításra méltó személyek köreiből.

2022. november 27.

Mongol vagy tatár?

Szinte bele se gondolunk, amikor a tatárjárást emlegetjük, hogy melyik népről vagy etnikumról beszélünk. Pedig a mai mongolok meg azt nem értik, miért nevezzük őket tatároknak, mármint, ha történelmi időkről van szó. Talán olyasmi ez, mint nekünk, magyaroknak, ha egybemoszák nevünket a hunokéval. Értjük persze, hogy rólunk van szó, de ma már más a nevünk, és a közös eredet se teljesen tisztázott. Valahol a történelem homályába vész, és nem mindenkinek van kedve előkeresgélgni onnan. Igaz, ha nemzetközi sportversenyeken meglátjuk ezt a feliratot: HUN, nem kezdünk el magyarázkodni, mert nekünk is így természetes.

Nem tudni, kinek a hibájából, de mégiscsak sejthető, hogy a tatárjárást máig másként tanítják az iskolában, mint az valójában történhetett. Meghunászzkodó, megfutamodó magyar seregekről tanítottak bennünket, majd a délre menekült királyról, s az ezt követően elnéptelenedő Magyarországról, de a sikeres újjáépítést és kvázi új honalapítást nem szokás olyan lelkesen emlegetni, pedig felért az is egy új honfoglalással.

A lepocskondiázott, gyávának titulált magyar sereg talán többször is felsóhajtott odaát, az örökkévalóságban, az ilyen utókorért nem érte meg viaskodniuk és a tatárokat, avagy mongolokat alaposan elpáholniuk. Az igazság mégis az, hogy még a sokat kárhoztatott muhi csatát se veszítettük el, legalább is nem olyan megalázó mértékben, mint ahogyan azt sok történetíró lejegyezte az utókor számára. Már megint fel kell emlegetni a német papság (német lovagrendiek) bűneit, hogy olyan gögösen és lekezelően viselkedtek a magyarokkal, hogy nem egyenlő rangúként tanították őket az új vallásra, ami sok elemét tekintve nem is volt annyira új a római hitre tértek számára.

Harc a mongolokkal a Sajó hídján

A muhi „vereség” mégse lehetett akkora vereség, ha a mongol diákok mind a mai napig úgy tanulják az iskolában, hogy a magyarok verték meg őket igen nagyon Muhinál. Gyakran csak nézőpont kérdése, ki milyennek értékeli egy eseményt, de ez esetben érdemes elgondolkozni rajta. Az igaz ugyan, hogy a tatárok elég nagy pusztítást vittek véghez Magyarországon, amelynek népe egyáltalán nem menekült el, hanem keményen ellenállt a betolakodóknak. A Kiskunságban nemrégiben tártak fel egy temetkezési helyet, ahol lemészárolt nők és gyermekek holttesteit fedezték fel, s velük együtt hantolták el az értük hősiessé küzdő kuttyákat is, amelyeket szintén lekaszaboltak a tatárok. No jó, mongolok, mert azok voltak.

Sok a félreértés vagy félremagyarázás magával a mongol hadjáratral szemben is. Az európai népek által csak kutyafejűnek nevezett tatárok előbb irtózatoss veszteségeket szenvedtek el a nekik keményen ellenálló magyaroktól, majd szembesülniük kellett azzal is, hogy éhezniük kell. A rablóhadjáratokhoz szokott sztyepei népek rablással jutottak hozzá a betevő falathoz, Batu kán népe viszont hoppon maradt. Az eredeti céljuk egész Nyugat-Európa elfoglalása volt, mivel a nagyravágyó uralkodójuk ezt az álmot kergette. A Csendes-óceántól az Atlanti-óceánig terjedő birodalmat akart a magáénak tudni, de a túl nagy birodalmaknak mindig ez a vége. Akár a széthulló gölem, úgy omlanak ők is önmaguk alá, amikor a sorsuk betelik.

A mongolok pedig, miután nem érték el a céljukat, és a királyt se tudták elfogni, dühösen és bosszúszomjasan távoztak 1242-ben, miután a kemény tél is megtizedelte őket. Aztán visszatértek még később, de addigra már kiépült a végvárak rendszere, és IV. Lászlótól és hadaitól alaposan kikaptak. Érdekes, hogy az ő érdemeit nem vitatják el a magyarokra gyakran pikkelő történészek... IV. Béla viszont sokáig rajta az édesanyja, a szerencsétlen sorsú Gertrúd királyné bélyege, s vele együtt a magyarok átka.

A magyarokat testvérnépnek tekintő mongolok, akiknek lovastudományát látva az az érzésünk, mintha sok évszázadot léptünk volna vissza az időben. Ugyanaz a briliáns lovaglási tudomány, hajszálpontosan megegyező hátrafelé nyilazó technika, az őseinkéhez hasonló hagyományos ruházat, az arcvonások viszont már erősen eltérnek. Miért volt hát a nagy összecsapás a két testvérnép között? Mivel a mongol követet meggyilkolták, a kánt megalázták, a nemzetközi diplomácia szabályait megszegték. Megint kinek a sugallatára? A történetet ismerjük Szabó Magda feldolgozásában. Remek korhű miliőt teremtett az író, és az időközben elsikkadt okokat is feltárja az *Az a szép, fényes nap* c. drámájában.

Bizarr élmény viszont megtudni, hogy a mongolok máig visszavárják a nagy testvér, azaz a magyarok érkezését. Ez is egy népvándorláskori utánérzés. Őseink elindultak napnyugat felé, ahogyan eredetmondánkból tanultuk, előbb csak portyázni, szétnézni, újabb legelőket keresni az állatok számára, majd úgy a kalandvágy, mint az őket lenyűgöző új ismeretek viszik őket túl nagy távolságokra, hogy az eleve kizárja a hazatérést.

Habár mind sztyepei népek azok, amelyekkel találkozhattak útközben, s talán ezek között is akadtak jószándékú, őket szívesen befogadó népek, népcsoportok, azért előfordulhattak összetűzések is, különösen, ha a mások földjén legeltek a jószágok. Ha így volt, visszafelé menet megint ugyanannak lettek volna kitéve, s ha az érintett területeken élő népek nemcsak barátságosak nem voltak, hanem esetleg ellenségesek is.

De jókora kitérőt tettünk a mongoloktól, akik visszafelé menet csúnyán feldúlták Magna Hungariát is, csak mert a Kárpát-medencei magyarokkal nem bírtak. Akkor még a Volga vidékén éltek a hátramaradt magyarok, akik olyan súlyos vereséget szenvedtek a tatároktól, hogy később Julianus barát már csak szórványban talált rájuk. Az egykori magyar hazának hűlt helye volt.

A népvándorlások már csak ilyenek. Nem mindenki tér vissza, ahogyan a háborút se éli túl mindenki. A magyarság a Kárpát-medencében telepedett le, és a korábban ígért visszatéréstől nem lett semmi. Nagyban legalább nem. Julianus barát nagy útja vagy Kőrösi-Csoma Sándor kései rokonkeresése csak részben volt sikeres. De legalább a jószándék megvolt, s végül fantasztikus tudományos eredményeket is hozott. Mint ahogyan az újabb, mongol területen folytatott ásatások is kecsegtetnek ősi leletekkel. Mi természetesen nem a mongol kánok hagyatékára vagyunk elsősorban kíváncsiak (Isten bocsássa meg nekünk), hanem Attila hunjainak távol-keleti emlékeire. A tatár nevű népcsoport viszont, amely megkülönbözteti magát a mai mongoloktól, kisebb szórványban a Krím-félszigeten él, amelyet most ismét békétlenség fenyeget.

2022. november 24.

Történelmi intrikák

A diplomácia nemtelen hagyományai közé tartoznak az olyan háttérakciók, amelyeknek ritkán marad fenn írásos anyaga, a hatásuk mégis rettenetes erővel szerez magának érvényt. Ezek lényegéről soha nem beszélnek, csak az egymással megegyező vagy kiegyező felek tartják magukat ahhoz, amihez feltehetőleg mindkét félnek valami érdeke fűződik.

Az érdek a legelső szempont sok ország történetében. S ha az érdekek diktálnak, akkor nincsen helye, sem tere semmiféle „gentlemen’s agreement”-nek, azaz az adott szónak, ami nélkül nincs úriember. Ahol nem lehet egyetlen kézfogással megpecsételni az egyezséget, ott csak mutyizás van, csúrés-csavarások, hazudozások, ígéretések és efféle alantas szellemű és indíttatású alkudozások. Ott a becsület ki van zárva. Hiába is kopogtatna a zárt ajtókon, azok előtte mindig zárva maradnak. Igaz, nem is lenne keresnivalója cégéres gazemberek között, akik a másik felet csak lekezelendő, kismizmizendő, kis baleknak tartják.

Legtöbbet emlegetett történelmi sérelmünk a gyalázatos trianoni paktum. A nemzetközi összeesküvők egyszerűen a magyarság kizárásával döntötték el a történelmi Magyarország sorsát. Nemhogy szavazati jogot nem adtak az általuk csak kivégzendőnek tekintett ország képviselőinek, de még csak felszólamlási jogot sem. A nemtelen aktust megelőzte a szomszédos országok intrikahadjárata, legelső helyen a románokkal és a csehekkel. A potyán kapott konkon aztán összekaptak még a nagy terv „szellemi atyái” is, Magyarország részéről

pedig hiába volt minden kétségbeesett kísérlet, hogy pártfogókat szerezzenek a haza ügyének, a románok és csehek jóval ügyesebbnek mutatkoztak. Már ha az aljasságot ügyességnek lehet nevezni. Nap mint nap láthatjuk azoknak a baloldali magyar képviselőknek a közszereplését, akiknek nemhogy joguk nem volna olyan magas rangra jutniuk, hanem a magyar nevet sem érdemlik folyamatos gyűlölködésük miatt. Ők most helyettesítik az egykori román diplomatákat, akik mindenhová besündörögtek és előbb behízelegték magukat a megfelelő körökbe, majd legelső teendőjük gyanánt alaposan befeketítették a magyarságot. Igaz, a gyalázatos dolgokhoz két fél kell, tehát nem mentegetjük azokat sem, akik hajlandóak voltak meghallgatni a fondorlatosan őket megkönyékezőket. Felnőtt, érett ember annyit már csak tud, hogyan különböztesse meg az őszinte szót a szemenszedett hazugságtól...

Legtehetségesebb diplomatánk Bánffy Miklós gróf volt az I. világháború utáni zűrzavaros időszakban. Ő kapott megbízást és utazási engedélyt is, hogy beutazzon pár nyugati országot, ahol támogatókat találhatott volna a magyar ügynek. Ám a háború utáni időszakban még szabadon utazni se lehetett. Magyarországot lenézték és megvetették az 1919-es kommunista forradalom miatt, ami csak tovább rontotta a háborús vesztesként elkönyvelt imázsunkat. Bánffy gróf épp Angliába és Svédországba nem jutott el, ahol jó esélye lett volna, hogy különleges küldetését betöltse. Kénytelen volt visszafordulni, és még a visszaútja is igen kalandosra sikerült, túl azon, hogy veszélyes volt. Úticéljáról senki nem tudhatott, és végül dolgavégezetlenül tért haza. Történetét feltétlenül tanítani kellene, hogy a mai történelemhamisítók ne tudják eltorzítani nemzetünknek ezt a fájdalmas fejezetét sem.

Az eredményt tudjuk, igaz, még csak a rendszerváltás óta készült el a **Civitas Fortissima** nevet méltán elnyert Balassagyarmat filmes története, de nem látjuk a folytatást, ami méltóképpen körbejárna az egész históriát. Miért nem filmesítik meg **Herczeg Ferenc: Északi fény** c. regényét vagy **Fekete István: Zsellérek** c. regényét, amelyek hűvös tárgyilagossággal örökítették meg a Tanácsköztársaság igaz történetét? Fekete Istvánt szinte csak az

természet- és állatregényeiről ismeri az ifjúság, de a Zselléreket nem, holott éppen ezért diszkriminálták olyan sokáig a kommunista években. Herczeg Ferencet viszont egyáltalán nem ismerhette meg a fiatal nemzedékek egész sora, pedig irodalmi Nobel-díjas jelölt is volt. Ebből a két könyvből megtanulhatnák azt is kedves honfitársaink, miért tették olyan gyűlöletessé magukat az önmagukat hősként kinevező köztörvényes Lenin-fiúk és hírhedt társaik, akik miatt még ezt a leminősítést is megkapta Magyarország: „Önök már ilyen mélyre süllyedtek?” Nos, ha megnézzük az 1919-es filmfelvételeket a „tanácsi fiúk” vagy Lenin-fiúk viselkedéshiányos és túlmozgásos bemutatkozásáról, akkor ugyancsak visszaigazolást nyer minden jobboldalinak mondott kritika, amellyel őket illették.

A hírhedt Lenin-fiúk

Fennmaradtak viszont azok a legendává feltupírozott történetek, amelyek hősként emlegetik Kun Bélát, Szamuely Tibort, Szabó Ervint és társaikat. Igaz, volt rá az elvtársaknak közel fél évszázada, hogy ezt a történelmi port hintsék minden magyar szemébe... Erre hivatkoznak mind a mai napig, ezzel kábítják az ifjúságot, ezzel fedezik minden takargatnivalójukat, amit azóta se felejtenek el fényezgetni.

S hogy miért emlegettük annyit a román diplomáciát? Mert ők valahol összefonódnak-történelmileg vagy elvtársilag, ki tudná megmondani? Lényeg, hogy bármikor felmerül a lehetőség, hogy a magyarságot mocskolni, leminősíteni igyekeznek valahol, a honi kommunisták és azok leszármazottjai mindig partnerek lesznek hozzá. Történelmileg talán úgy, hogy mintha Erdélyben bukkantak volna fel először azok az agitátorok, akiket a székely gazdák csak simán kiakolbóltak a portájukról, de nem kértek belőlük. Az ottani térnyerés azért volt olyan fontos a számukra, mivel a felbujtók és a magyarellenes propaganda terjesztői a román pópák és köreik voltak, akikre hallgatott a nép. Tehát a román egyház és a kommunista agitátorok ugyanazon az egy dolgon sürgölődtek. Tudjuk természetesen, milyen hisztérikusán reagálnak mind a mai napig a szélsőséges nézeteket vallók, különösen román részről. A fenti magyarázat csupán arra a kérdésre kereste a választ, mi közük volt egymáshoz a két nemzet tagjainak, s hogy mi az összefüggés köztük máig érvényes hatóerővel. Aki még azt sem akarja megengedni az általa tönkretetteknek, hogy olykor sóhajtsanak vagy eltöprengjenek az őket ért veszteségek fölött, az több mint szadista.

Igazságtalan, mivel a kegyetlenkedőknek keres igazolást, ahelyett, hogy azokkal vállalna szolidaritást, akiket bántalmaztak.

Hajdúböszörmény Város Önkormányzata az Együttérzés Napja „In Memoriam 2004. december 05.

Nem csak egy kis ideig, hanem több mint egy évszázadig. Ha a Trianonban vállalt és soha meg nem adott székely autonómia ügye mindmáig süket fülekre talál, akkor nem a székelyekben van a hiba, hanem azokban, akik előbb garantálták, majd letagadták. Magyarul szólva hazudtak egy nagyot.

Fölösleges ezen hisztériázni és újra, meg újra intrikálni. Ugyanannak az uniónak a tagjai vagyunk, és éppen a szomszédban dúló háború mutat rá, mennyire értelmetlen minden vérontás, amit testvérnépek vívnak egymással. Hitelbe, meg még újabb hitelek felvételével, biankó csekkek aláírásával. Ilyesmit csak esztelen ember művel, az értelmes viszont százszor is meggondolja, kockáztassa-e a békés életet, családjá és nemzete jövőjét olyasmért, amit úgylis mindig a nagyhatalmak döntenek el, az általuk kicsiknek tartott országok teljes kizárásával a legfontosabb tárgyalásokból.

A történelmet viszont mindenkinek ismernie kell. A maga nyers valójában, előbb-utóbb leleplezve mindazokat a szándékokat és háttértevékenységeket, amelyekről úgylis lehull majd a lepel, az a nagyon történelmi.

2022. november 26.

Történelmi előítéletek

Ismét sújtanak bennünket a régi előítéletek, bár nem spontán éledtek újjá. Van egy ügybuzgó és tehetségéhez mérten túlfizetett kis menysevik csoport, amelyik nem képes tudomásul venni, hogy ismét veszített. Nem kicsit. Nagyon. Egy negyedik történelmi kétharmaddal. Választási intrikái során mintegy a tenyerén hordozta egy tőkeerős, de politikájában mindig sémákban és előítéletekben gondolkozó potensebb csoport, amely fejébe vette, hogy megkaparintja magának a világnak e kicsiny sarkát. Kicsinnyé ugyan az ő ügyködése kapcsán lett, de erről úgymond „nem illik beszélni”, mert most már csak az illik, amit ők megmondanak. Amit nem mondanak, az, világos, hogy nem illik.

Megy is a bokázás jobbra meg balra, hátha sikerülne beszlisszolni valahol a hatalomba, Nem azért, mintha ők volnának a legmegfelelőbbek az ország vezetésére, hanem mert úgy vélik, hogy akinél a hatalom, az bitorolja mind az ország pénzét. Sőt még azon felül is, amit csak össze tud harácsolni – lejmolgatással és kölcsönök felvételével. Aki a piramis tetejéről irányítja őket, nem más, mint a nemzetközi pilótajáték működtetője. Olyan valaki, aki erkölceit úgy vetette le egykor, mint a kígyó a levedlett bőrét. Nélküle, ha volna elég szemfüles valaki, ebben az állapotában lenne egyedül sebezhető. Aki elcsípi, az eleget tesz **dr. Jancsó Miklós** híres elvárásának: **„Aki életében már egy fát elültetett és egy kígyót megölt, az nem élt hiába.”** Ez ugyan az orvostudomány jelképmodata, de nyugodtan értelmezhetjük minden nemes cselekedetre, amelyet a jó szándék vezet.

Magyarország mindig csak gyepűként, felvonulási területként jött szóba, amikor a nagyhatalmak kikoholtak valami éktelen nagy disznóságot. S hogy mit tudnak még lerabolni tőlünk, azt ők tudják a legjobban. Mi csak annyit mondhatunk erre: NEM! A telhetetlenség és a politikai bélpoklosság már így is túl sok veszteséget okozott kicsiny hazánknak. Annak a kicsike hazának, amelyet csak szeretetünk becéz ebben a formában, ám szellemileg még mindig a legmagasabb rendű és legemelkedettebb hazának tartjuk, ami valaha is a magyarságé lehetett.

Vegyünk pár előítéletet, amely alapján megítélnék bennünket! Az, hogy a hunok rokonai vagyunk, rendben van. Attila meghódoltatta majdnem egész Európát, rendben. Hogy aztán éppen a sértett germánok adták azt a fejedelemsét, aki mellett furcsa körülmények között elhalálozott Attila, köztudott, de emiatt még egyetlen magyar se fogna fegyvert egyetlen német népcsoport ellen sem. Hogy rebellisek vagyunk, mindenki tudja rólunk, csak azt nem fűzik hozzá sosem, hogy csak az ostoba rendszerek ellen lázadunk, s hogy a szolgaság nyűgét mindig levetjük magunkról. Nem vagyunk senki hűbéresei, sem alávetettjei, szolgálói vagy rabszolgái. Ebben a fogalomban csak azok gondolkodnak, akik maguk alantasak, és csupán ebben az alá-fölé rendelt viszonyban tudják elképzelni emberi kapcsolataikat.

Hogy sovének vagy rasszisták volnánk, az nem igaz. Akik effélékkel támadnak (mindig szigorúan csak a hátunk mögött, aljasul), azok feltehetőleg a tükörbe néztek, és amit ott láttak, azt vették a szájukra. A projekció pszichológiai vétkébe estek, és aki hisz nekik, az legszebb szóval szólva is balga. Két világháborúba rángattak bele bennünket teljesen

értelmetlenül, mégis bennünket vádolnak azzal, hogy mi okoztuk volna őket. Egyedül a magyarságot büntették meg, mindenki más nyert valamit, egészen pontosan a mi területeinkből, még a vesztesek is. Olyanok szabták meg a mozgási területünket, akik előbb tanultak volna meg helyesen menetelni, azaz a lábukat szabályos bal-jobb sorrendben rakni, amikor masíroztak... S mivel úgy vették, hogy Magyarország tulajdonképpen nem is létezik mint önálló állam, hát nagy ügyesen rendelkeztek a szétszabdalt ország minden egyes porcikája fölött.

Nemeskürty István elemzése mutat rá ennek okaira. Amikor Mohács után Magyarországot három részre osztották, a török által elszákmányolt középső országrész mellett a leggazdagabb Dunántúl és Felvidék a Habsburgok hadizsákmánya lett. Pedig úgy tettek, mintha velünk együtt harcoltak volna az oszmán hódítás ellen... Egyedüli tisztán magyar rész maradt: Erdély. Az is a török birodalom árnyékában, örökös sarcolásaitól szenvedve évszázadokig. Nos, amikor osztrák segítséggel kivetük a törököt, Magyarország úgy egyesült ismét, hogy egyúttal bekebelezte az egészet a máskülönben nem túl nagy Ausztria. Az ő hűbéresi hagyományaik nyomán sújtanak bennünket máig azokkal a jelzőkkel és előítéletekkel, már nem is burkolt sovinizmussal, amely a XX. században igen csúnya „gyümölcsöket” termelt. Legcsúnyább hozadéka egy újabb világháború lett.

Most pedig egy harmadikkal fenyegetnek folyamatosan bennünket. De hát mondja meg végre valaki, hogy a saját kapzsiságukon és rasszista (hungarofób) felfogásukon kívül mi egyéb vezeti őket ebbe az irányba? Már Európa korábban szép szövetségben egyesült országai lassan összeroppannak ez alatt az idegen teher alatt, ők mégis fafejű módon ismételtetik ugyanazt a mások által a fejükbe sulykolt áleszmét, t.i. hogy mindenkit szankcionálni kell, aki más véleményen van, mint ők. Büntetni, büntetni és büntetni! Akár egy mindenre alkalmatlan szülő, akinek mindig ott a háta mögött az eldugott nádpálca...

Ezek is előítéletek, amelyeket közel se mi igenlünk. Nálunk a gyermek érték, nem pedig perverz alakok által pedofil szörnyetegek elé vetendő, szerencsétlen, feláldozandó kis pária. Aki mégis úgy véli, hogy szerinte a gyermekek is csak sorszámok, darabszámok, leltári számok, akiket úgy pakolhatnak ide és oda a magukat a világ csúcsának képzelő szellemi torzszülöttek, annak önmagát kellene alaposan megvizsgálnia. Nem a magyarokkal foglalkoznia annyit, hogy már embertársainak se hagy annyi időt és lehetőséget, hogy önállóan alkothasson véleményt rólunk.

Bizony, ez a történelmi előítélet az oka, mármint a mindig kilóra, pénzért felvásárolható labancok mellett, akik velük egy követ fújnak, hogy nem minden és nem mindenki kerülhet az általa megérdemelt helyre. Ha ezek után mindenki hátat is fordítana ennek a gittegyletnek, azt se lehetne csodálni. Vízválasztó időket élünk, még ez is megeshet.

2022. november 28.

Bikolor vagy trikolor?

Az általunk tisztelt, ám mások által sokat üldözött trikolor nem mindig volt a magyarság jelképe. Máig előfordul, hogy a kisantant országok vezetése hisztérikusan reagál a magyar zászlóra, a turulra vagy egyéb szimbólumunkra. Önmaguk ellen vallanak ilyenkor, hiszen az viselkedik agresszíven, aki fél. A mi szemünkben nevetséges, ha valakit egy szép zászló láttán fog el a páni félelem, hogy annyira túlreagálja a dolgot.

Greguss Imre: Rákóczi lovon

A ma is használatos Árpád-sávós zászló, amelyet egykor a hungarista magyar szélsőség kisajátított magának, majd a kommunisták őrjöngtek rajta és miatta (túl) sokat, kissé félénken használt jelképünk, pedig egykor nagy tiszteletnek örvendett. Oka az lehet, hogy ismét a szélsőséges pártok vették elő és tekintik saját jelképnek, holott az senki másé, mint a magyar nemzeté. Az ezüst-piros sávós zászló, amely alatt a kurucok annyit küzdöttek a szabadságért, és amelyet összekötöttek Rákóczi fejedelem személyével, később piros-fehérre változott, és 1848-tól fogva csatlakozott hozzájuk harmadik jelképszínünk a mélyzöld.

Nos, Rákóczi zászlaját máig el akarják venni a magyarságtól, de azért a történelmi zászlók között mindig bevonul a Parlamentbe minden jelentős ünnepségen. És ez így van jól. A mindenkori szélsőségek nem piszkíthatják be a történelmileg fontos szimbólumokat, mivel azok egyfajta személyiséggel bírnak. Ezt lehet félremagyarázni, de csak egyféleképpen lehet érteni. A tisztelet megvonása nevetlenségre vall, márpedig civilizált embernek csak azt tekinthetjük, aki másokat tisztel és minden fontos dolgot tiszteletben tartat. Nemzetiségtől, etnikumtól függetlenül. A tiszteletlen ember önmagát minősíti le.

Ismerjük az 1848.március 15-i történetet a nemzetiszínű kokárdákkal, Jókai Mór és Laborfalvi Róza szerelmével, valamint Petőfi Sándor és Szendrei Júlia főszerepével. Az mára kissé kikopott vagy legalább a háttérbe szorult, hogy a trikolor felbukkanása egyfajta szellemi kapcsolat a nagy francia forradalom és 1848 között. A forradalom szelleme már korábban megjelent Európában, másfajta társadalmi rendet és társadalmi igazságosságot követelve minden osztálynak. Nos, az 1789-ben viselt piros-fehér-kék kokárdák nálunk piros-fehér-zöld változatban jelentek meg, és pillanatok alatt nagy népszerűsége tettek szert. A szorgos női kezek ugyanilyen színű zászlókat varrtak, és ugyanezt a trikolor viselték a nemzetőrök is karszalagként.

Rákóczi fejedelem zászlaja

Aztán a történelem másfajta tanulságokkal is szolgált, mármint a francia modellek követésének hagyományában. A francia nép iránti tisztelet és szeretet nem mindig talált viszonzásra, sőt valahogyan mellékessé vált. A két világháború ellenoldalra vitt bennünket, bár a magyar hadak nem feltétlenül a mindenkori német ügy iránti lelkesedésből vonultak a számunkra értelmetlen háborúkba.

A frankofil érzelmek később gyakran éppen azokban támadtak fel olyan hévvel, akik Magyarországot nem, vagy csak kevésbé érezték hazájuknak. A kommunista időszakban kifejezetten a kommunistákat jellemzi ez az érzelm. Talán mert ügyesen felcímkezték magukat és mozgalmukat az antifasiszta jelzővel, amit úgy sajátítottak ki maguknak, hogy a riválisaikat meg folyton fasisztázták, ha igaz volt, ha nem. Ezt addig sulykolták, amíg valahogy rajtunk nem maradt. Máig nem sikerült megszabadulnunk ettől a ferde imázstól. Gyakran csak úgy vesz körbe bennünket, akár a gyanakvás légköre. Akit meggyanúsítanak valamivel, az nem mindig tud róla, csupán a kiközösítettséget érzékeli, s hiába is küzdene ellene, ha egyszer nem nevezi meg senki a rágalom terjesztőjét.

Az 1848/49-es szabadságharcnak gyönyörű zászlói maradtak fenn. Egy részük úgy, hogy orosz hadizsákmányként került ki Moszkvába, hogy aztán egy furcsa fogolycsere révén kerüljenek haza az 1930-as években. A mai fiatal olvasó nem is hinné, hogy a később elátkozott nevű Rákosi Mátyásért tértek haza a nemzet nagy becsben tartott zászlói. Rákosi Mátyást (és Vas Zoltánt) életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték 1919-es gáztetteiért és felforgató tevékenységéért. Nos, hát egy csirkefogóért cserébe visszakaptuk nemzeti ereklyéinket. Jobban mondva azok egy részét, mivel az osztrák császári parancs úgy szólt, hogy az összes magyar zászlót el kell égetni. Ismét csak meg kell említeni, hogy a szép szimbólumoktól csak az fél, aki magát kevesebbre tartja náluk. A lélek tudja ugyan, de a testi mivoltában élő ember-farkas azért szívesen kegyetlenkedik másokkal.

1848-as honvédzászló

A zászlók bal lapján rendszerint megjelenik Magyarország védőszentjének, Szűz Máriának a varrott képe, karján a gyermek Jézussal. Mikor Ferenc József kegyetlen rendelete halálra ítélte a zászlókat, voltak, akik mégis elkerülték annak végrehajtását. Díszes temetés során, koporsókba helyezve helyezték végső nyugalomra zászlóaljuk vagy csapatuk zászlóit. Mások szétdarabolták, egymás közt szétosztották, úgy őrizték egy-egy részét a szép selyemnek. A magyar zászló rejtegetése egyébként halálbüntetést vont annak fejére, aki a császári parancsot megszegte.

Megint csak megismételjük: kitől is félt annyira Ferenc József? A magyaroktól, akik elől egészen Tirolig menekült családostul, vagy a szelíd tekintetű Szűzanyától, aki elől mégse menekülhetett? Összehirácsolt birodalma szétszabdaldódott, darabjaira hullott, és azóta se tudott feltámadni, habár sokszor erőltették volna a restaurációját. Utódai közül többen

degenerálttá váltak, a magyarság pedig a rossznevű politikusok között tartja számon. Különös történelmi kapcsolat, hogy az általa üldözött zászlókat éppen az unokatestvérének, Miklós cárnak a katonái őrizték meg – a magyar utódok számára. Az eredeti szándék nem ez volt a hadizsákmányként elhurcolt történelmi ereklyékkel, de a történelem viharai sok mindent elsöpörnek, függetlenül a rontó szándékoktól.

A honvédzászlók bal lapja: Szűz Mária a kis Jézussal

Az ún. cakkozott zászlók is igen népszerűekké váltak. Máig a szép ünnepélyek szereplői a piros és zöld háromszögekkel díszített hófehér selyemzászlók, középen címerrel. Nekünk, magyaroknak kedves minden darabjuk, még ha úgy meg is viselte őket az idő, mint a fenti 1848-as zászlót. Akár koronás változatban, akár Kossuth-címerrel.

A mára elterjedt változata, az egyszerű trikolor ugyanúgy megdobogtatja a magyar szíveket, ahogyan a korábbi díszes változatai. A remény színe, a zöld nem véletlenül került harmadikként elődei társaságába. Századokon át csak a reménység maradt a mások által

sokat zaklatott magyarság számára. A fentiekben leírtak is jelzik, hogy másoknak, nálunk kevesebb hittel bíróknak, mennyire félelmetes jelkép volt a magyar trikólór. A bátorság és az erő mellé nekünk ott volt mindig a reménység, hogy holnap vagy később, a boldog utódoknak már szebb, jobb, könnyebb, vagy csak elviselhetőbb lesz a sorsa. Igaz, sok mai példa bizonyítja, hogy nem mindig annak a jobb, akinek csak úgy az ölébe hull minden. A könnyen és ingyen kapott holmit inkább csak elherdálják a hanyaggá nevelt ifjoncok. Őseikre akár még haragudhatnak is, hiszen azzal, hogy mindent készen eléjük tesznek, nekik semmilyen ambíciót nem hagytak. Minek törjék magukat, ha minden igyekezet és törekvés nélkül eléjük teszik?! Ezért vélik úgy, hogy nekik minden jár, és a többi ember csak azért van, hogy nekik hódoljon, és helyettük dolgozzon. Ezért követelődnek ész nélkül.

Volt idő, amikor, bár nem kellett, mégis üldözték a szép magyar színeket. Nemcsak a tőlünk elszakított országrészekben, a sovén politikusok által kiadott ukázok alapján, hanem idehaza is, a kicsivé tett haza vezetői által is. A 70-es években úgy 1848, mint a forradalmiság hirtelen megszűnt többé lelkesíteni a honi kommunistákat. A március 15-i ünnepek elmaradtak, már nem volt pirosbetűs ünnep, a diákokat üldözték, megbüntették, ha mégis kivonultak a negyvennyolcas emlékművekhez. Az már a kommunista korszak dekadens szakaszát jelentette. Ők is félték. Rákosi már megint a Szovjetunióban volt, ahonnan soha többé nem engedték visszatérni. A nagy történelmi destruktőr úgy került vissza 1956-ban a kiképzőihez, hogy akkor semmit nem kaptunk érte cserébe. Még csak egy picinyke szabadságot se. Csekély vigasz, hogy ő sem élhetett szabadon.

A fiatalság viszont elővette a tőle eltiltott zászlókat és kokárdákat, hogy aztán már ne lehessen elvenni tőle senki csirkefogónak. Olyan nemzedékek nőttek fel, amelyek bátran szembeszálltak a szocialistává „simított”, ámde mégis burkoltan agresszív, elnyomó rendszerrel. 1989-ben is zászlóvivői voltak a rendszerváltásnak, hogy aztán pár évvel később március 15. megint a legszebb ünnepeink közé lépjen vissza, méltó helyére.

2022. november 25.

A sokfelé osztott Magyarország (1918-24)

Mielőtt Magyarországot feláldozták volna a nagyon rosszindulatú és elfogult nagyhatalmak és ügybuzgó kisebb szövetségeseik, különös változások történtek. Mintha repedezett volna a Monarchia minden íze, kisebb darabok váltak külön tőle és önállósodtak, vagy legalább is úgy hitték, hogy ezt megtehetik a maguk szabad akaratából.

Aki naiv, az veheti pusztá véletlennek, netán spontán evolúciós folyamat eredményének, ám a valóság egészen másként festett. Mindez alaposan elő volt készítve, ahogyan a tanácsköztársaság és egyéb puccsok, majd későbbi testvéreik, a kiszemelt országok egymás után bekövetkező változásai. Akár a mai világban. Különös analógia, de csak annak, aki először csodálkozik rá, mert párhuzamot vonni még nem tud vagy nem mer.

A mai diákok nemigen hallottak róla, hogy mennyifelé próbált szíjjelmaródni szegény hazánk. Ahol megjelentek az első hajszálrepedések, ott segítettek nekik tovább szélesedni, hogy aztán megszűnjön az a kohéziós erő, amely az egykori egységes magyar királyságot összetartotta. Ügynökök járták a vidéket és agitáltak. Minden egyes etnikumnak mások voltak az önjelölt szószólói, és igyekeztek meggyőzőnek hatni, hogy sötét tervük jól elő legyen készítve. A végrehajtók azonban soha nem azonosak a megbízóikkal. Azok mindig sunyin és gyáván meghúzódnak rejtekeikben, nem mutatják meg az arcukat a világnak, nehogy valaki is átlásson a szitán.

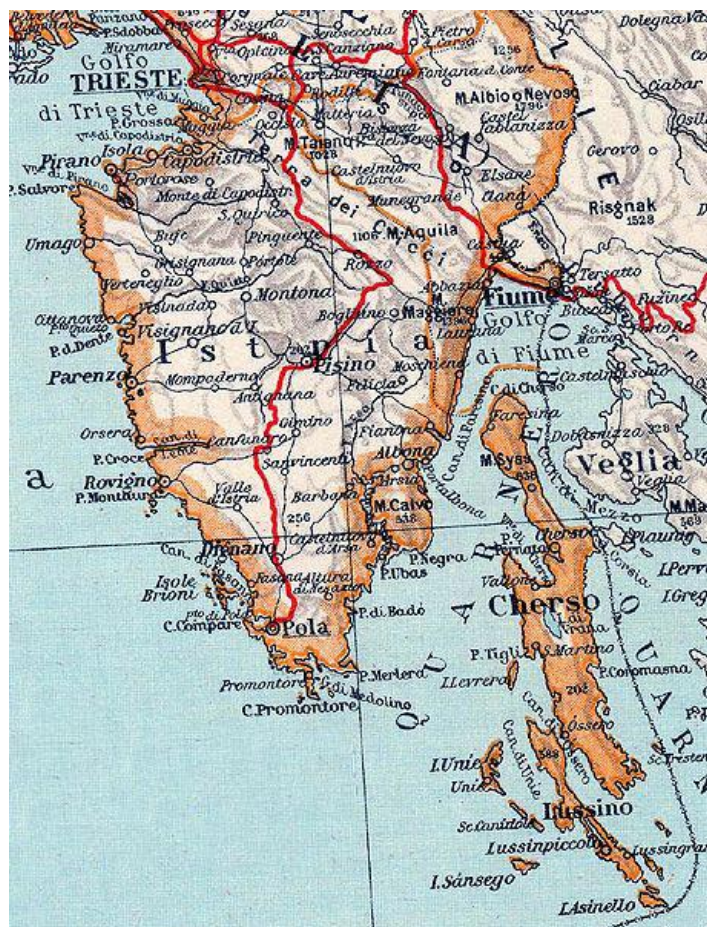
Volt szlovák, keleti tót, rutén, ruszin, vend, sőt hucul köztársaság is, összesen 15 vagy 16 féle, amelyeknek nevét felsorolni sem érdemes, hiszen többnyire igen rövid életűek voltak. Egy részük már közvetlenül a háború után megalakult, hogy aztán kellő közakarat híján megszűnjön minden következmény nélkül. Mások, mint az Ukrajnához csatlakozni igyekvő rutének, tovább mozgolódtak, és ebben része lehetett a háború során megismert szovjet propagandának, melyet áthatott a pánszláv szellem is. Hogy a rutének vagy a ruszinok s a huculok miként jártak jobban, azt már ők tudnák elmondani, de a holtak túlvilági üzeneteit igen kevesek értik a földiek közül, így megmaradnak titoknak.

Nem is ezért szükséges megemlíteni őket, hiszen a különféle tájegységeket és országrészeket vagy akár megyéket nem ezeknek a kisebb-nagyobb népcsoportoknak a szándéka helyezte oda, ahová ők eredetileg szerették volna. Döntöttek az antant hatalmak, és amit ők eldöntöttek az íróasztal mellett, azt nem lehetett elvitatni. Még azt sem, hogy pl. az Ipoly hajózható-e.

Csupán arra szeretném felhívni a figyelmet, és ezt már a mai történések ismeretében teszem, hogy minden nagy országfelosztást megelőző nemzetközi vagy mai szóval élve globális hatalmi egyezkedés. A háborúkat kitervelik, a népeket vágóhídra hajtják, ahogyan most az ukránokat és az oroszokat, akik nem tehetnek arról, hogy éppen ott vannak, ahol vannak. Háborúban behívót kapnak a férfiak és akkor menni kell. Van, aki hazafias lelkesedésből, mások kénytelenségből, mert nem kerülhetik el a sorsukat.

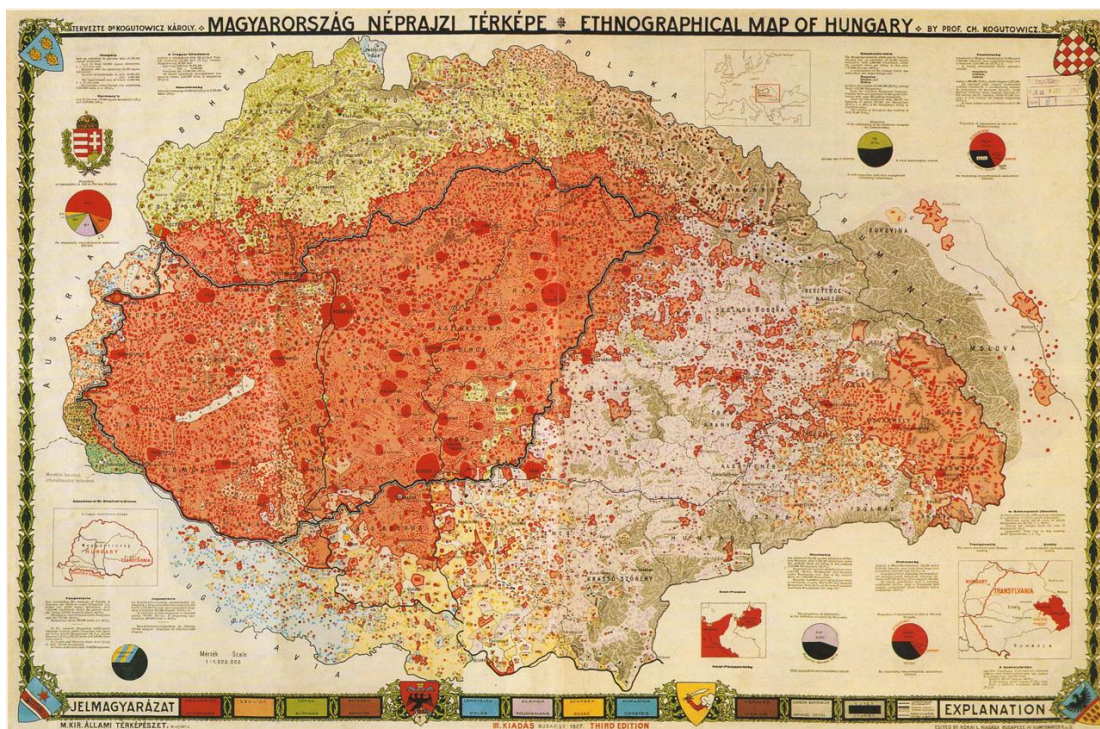
A nagyhatalmak számára ők statisztikai adatok, x számú áldozat, akik bele vannak kalkulálva a veszteségekbe. Egyesek hőskékké válnak, mert azok is kellenek. A családjuknak és minden érző szívű embernek viszont áldozatok, s ha kegyetlenkednek velük az ellenségeik, semmiképpen nem érdemlik meg, mivel nem önként vesznek részt az intézményesített gyilkolásban. A katona vagy öl, vagy őt ölik meg a háborúban. Védi az életét, és nem műholdas felvételekről látja önmagát, hanem a lövészárkok fenekéről, vagy ahová éppen vezénylik, roham közben. Látja viszont elesett bajtársait, akiken már nem segíthet, látja a barátait, szomszédait, rokonait megsebesülni, haldokolni, szétroncsolt testtel feküdni, ezért, ha vissza is tér a harcmezőkről, már soha többé nem láthatja ugyanolyannak az életet és az embereket, mint azelőtt.

Mind ezt könnyebb megérteni, ha a mai hadi eseményeket nézzük. Látjuk napihírként a televízióban, és mondhatni, szörnyű látvány. A történelem homálya által fedett eseményeket és embereket már könnyebb félreérteni. Egyszerűbb meghallgatni a történelmi, politikai szlogeneket, amelyek önként kínálják magukat befiflázásra. Olyan egyszerű elismételni őket, gondolkodni se kell rajtuk. Aztán készen vannak máris a történelmi előítéletek. Hogy ez vagy az a nép eleve elvetemült, rossz szándékú, oktondi, elmaradott, primitív, stb. Ha a mai sajtó által terjesztett rágalmakat nézzük, máris elérkeztünk a hungarofóbiához, amely azokat a katonákat és politikusokat is áthatotta, akik Magyarországra rámérték Trianon átkát.

Fiumei szabadállam (1920-24)

A tizenöt kisebb-nagyobb magyarországi köztársaságocska, amelyek közé a hírhedt kommunista puccs terméke, a tanácsköztársaság is beletartozott, kijelölt egy utat, amely fő csapásként maradt meg, csupán az önállósodni szándékozó országdarabok kapták meg ugyanazt a sorsot, amit az őket ezer évig egybefoglaló anyaország. Már senki nem emlékezett, hogyan fogadta be őket a magyarság. Minden egyes etnikum, amely jó szándékkal közeledett és bebocsátást kért, társulhatott hozzánk. A királyság elvárása a katonai szolgálat teljesítése, azaz honvédelem volt háború esetén, egyébként élhettek a nekik odaadott területeken. Úzok, besenyők, alánok, és mindenki más, aki egykor bekéredzkedett hozzánk. Nos, szóval erről az őseik által adott becsületszóról feledkeztek meg a hálásnak nem mondható utódok. Kivéve egy nemzetiséget: a ruszinokat. Ők, bár eredetileg a többi szlávhoz, a ruténekhez és Ukrajnához akartak csatlakozni, mégis meggondolták magukat. Ők Rákóczi jó ruszinjai, akik máig hűségesek hozzánk. Ők soha nem emeltek kezét a magyarokra, hanem velünk tartottak mindig, amikor szükség volt rájuk. Magyarország feldarabolása után is inkább hozzánk csatlakoztak, nem a többi szlávhoz.

Amikor mások számára érthetetlen, miért fájhat még annyi év, immáron több mint egy évszázad után is ez a viviszekció, amit a hazánkon elvégeztek, még hozzá a legnagyobb kegyetlenséggel és durvasággal, próbálja meg önmagára és az övéire értelmezni ugyanazt. Ő kibírná egyetlen jajszó nélkül? Benne nem forrongának az indulatok, ha az okokat keresve mindig ugyanoda lyukadna ki: a titkos nemzetközi határozatokhoz?!

Ahogy korábban írtam, nemcsak a Föld népei, hanem egy-egy ország etnikumai is egyetlen közös egységet képeznek. Mindnyájan ugyanannak a bolygónak a gyermekei vagyunk, ugyanannak a testnek a szervei és testrészei. Aki nem érti, az magára vessen, mert oktondi a neve. Mégis nekik kell elismételni újra, meg újra: **NE BÁNTSD A MAGYART!** A kicsiny magyar

köztársaságok, amelyek egykor ki akartak válni Magyarországból, megtették. Talán Károlyi Mihály torzszülött állama borzasztotta el őket, ki tudja ma már. Többségük csatlakozott valamelyik utódállamhoz, ahol máshol ismerhette meg a nemzeti kisebbségek keserves sorsát. Utána már nem változtathatott semmin. Magyarország pedig akkora, amekkora, nekünk mégis a legszebb és a legkedvesebb. Akik most is osztozkodnának fölötte, azok nem érdemelnek együttérzést senkitől, lett légyen bármilyen erős az éppen aktuális „gazdájuk”. Ők az igazi hűbéresek, akiknek lehet kegyeket osztani... feltéve, ha hozzá jókora összegekkel fizetik ki őket. Csak azt nem értjük: ha nekik itt minden olyan rossz, miért nem csatlakoznak egy olyan országhoz, amelyiknek a társadalmi rendje, felfogása és mindennemű berendezkedése az ő ízlésük szerinti? Vannak ilyenek. Csupán kopogtatniuk kell az ajtajukon, bizonyára tárt karokkal fogják fogadni őket. Mi nem gondolkodunk kultúraváltásban, mint a renegátok. Nekünk pont ez az az ezeregyszázéves ország kell, amelynek a valódi nagyságát és szellemi értékét ők fel se tudják fogni.

2022. november 29.

Az agresszív kommunista zene

Vannak fülbemászó zenék. Ezeket pozitív értelemben nevezzük ezen a néven. Kellemesek, könnyen megjegyezhetőek, ezek voltak minden kor slágerei. Akkor is, ha operadalbetétek voltak, akkor is, ha zenekari előadásra vagy szólószámnak írták őket. Aki csak meghallotta, rögtön megtanulta, és dalolta, füttyülte, magában zümmögte őket, mert jólesett újra meg újra hallania.

Vannak, voltak azonban másfajta zenék is. Ezek, a fent említettekkel ellentétben kellemetlenül tolokódóak, és azokkal opponálva úgy másznak bele az emberek fülébe, akár a fülbemászó bogár. Programzenék, annak is szánták őket. Valami eszmét vagy politikai rendszert szolgálnak, és nem természetes ihletre keletkeznek, hanem előre kiadott témákra, megadott sémák szerint fabrikálja valaki, aki egyébként ért a zeneszerzéshez valamelyest. Nem lehet ihletett művésznek nevezni, mivel megrendelésre komponál, ám épp az ellenkező benyomást igyekszik kelteni.

Gyermekkorús énekl: Köszönjük néked, Rákosi elvtárs!

Gyermek és ifjúkorom irritáló zenéje volt ilyen. A sok mozgalmi dal, amit vagy gyermekek szájába adtak, vagy hatalmas tömeget képviselő nagykórusok adtak elő, és akik megrendelték őket, az elvtársak, nagyon odavoltak értük. Úgy vélték, ezzel majd „leválthatják a helyi kultúrát” és annak helyébe iktathatják, azaz kanonizálhatják ezeket a förtelmes zenei tákolmányokat. Áleszmékről szóltak és hamis hangon szóltak, még akkor is, ha tiszta gyermekhangok fújták őket. Aki megőrizte tiszta elméjét és volt saját elképzelése az életről, otthon megtanították neki a helyes értékrendet, az nem dőlt be nekik.

A fülbemászó bogárról szóló hasonlatot azért nem hagyhattam ki, mert az érzés, amit emberben keltenek, valami efféle hatású. Miután elhangzottak, még órákig, sőt gyakran akár napokig is ott duruzsolnak és nyomakodnak, pedig már senki nem akarja hallani őket. De ezek a programzenék ugyanúgy agitálnak és győzködnek, ahogyan az egykor házról-házra járó kommunista ügynökök, akik nem hagytak békét kiszemelt áldozataiknak. Szóval ez a zene nemigen indulhatna szépségversenyen. Legfeljebb olyan vetélkedőkön, ahol direkt a csúfság volna a kitűzött téma és formai követelmény.

Természetesen voltak, akik ezt igenelték. Szerzők és közönség egyaránt. Mindkét félnek megérte valamiért, mi azt nem tudhatjuk, hogyan adhatja fel valaki a természetes esztétikai érzékét. Csupán elképzelhető, hogy amikor élelmiszerhiány volt még pár évvel a háború után is, megeshetett, hogy a sportolókhhoz hasonlóan járt valami plusz fejadag a kiválasztottaknak, de ebben se vagyunk biztosak. Még a hatvanas évek sportolóit se dotálta agyon az állam, sőt az általuk nyert díjakért járó pénzeket is mások markolták fel helyettük. Ebből aztán kaptak kevéskét, amiért valahogyan úgy kellett hálásnak lenniük, mint jelenkorunk észak-koreai szerencsétlenjeinek, már óvodás koruktól fogva. A hála csak az „állam bácsit” illette, ez kötelező elvárás is volt a sikeres emberekkel szemben.

Az alábbi képen éppen egy ávós kórus zengi ugyanazt a dalt, amit még kicsit fentebb a gyermekek. Ők talán joggal lehettek hálásak a vén börtöntölteléknek, aki megért Moszkvának pár történelmi zászlót, hogy aztán kiképezzék ellenünk. Ezért most inkább fordítva teszem fel a kérdést: ugyan ki járt rosszabbul? A magyar állam vagy a szovjet?

Ávós kórus

A válasz egyszerű. Rákosival senki nem járt jól. Még az érte ilyen történelmi gesztust tevő Sztálin sem, aki aztán valóban ki nem állhatta Rákosit. Hiába „pedálozott” nála, csak

felhasználták, ameddig szükségük volt rá. Mi büszkék vagyunk a 49-es zászlókra, és akkor, amikor visszakapta őket Magyarország, talán 1932-ben, még megérte megszabadulni ugyanakkor egy életfogytiglani börtönre ítélt felforgató elemtől. Csakhogy akkor senki nem tudta, hogy nem örökre. Rákosi viszont ragaszkodott valamiért Magyarországhoz. Mindenképpen vissza szeretett volna térni, de mivel nem írta alá a nyilatkozatot, hogy soha többé nem fog politizálni, hát maradt, és egyre szegényesebb körülmények között kellett élnie. Igaz, a börtönhöz képest az is pompás hajlék volt, és az is igaz, hogy annyi gáztett után még azt se érdemelte. Járhatott volna úgy, mint Kun Béla, akiről Szolzsenyicin azt írja, hogy annyit kegyetlenkedett a Kaukázusban, hogy a végén megelégelték és őt is meggyilkolták.

No, de ejtsünk pár szót a sokat szidott zeneféleségről is. Ez harsogott az 50-es években minden utcában. Hangszórókat helyeztek el a villanyoszlopokon, ezekből ordított reggelente a kellemetlen hangzású zene, hogy akinek nincsen rádiója, az is meghalljon belőle mindent, amit a fejébe akartak sulykolni az ország botcsinálta főnökei. A Csinibaba c. filmben látottak, Gálvölgyi János reggeli készülődésével igazak voltak. Amikor éppen nem a jónépnek szánt híreket adták, akkor ezeket a mozgalmi kórusdalokat kellett hallgatni, hogy borsózott bele minden ép zenei érzékű ember háta.

Aki zeneileg képzett volt, az befogta volna a fülét, de nem lehetett. Egyrészt azért, mert nem lehet csak úgy, befogott füllel közlekedni az utcán, iskolába, munkába menni, másrészt fel is jelentették volna azt, aki megpróbálja, s aztán aki tanult zenét, annak kifejlődik a belső hallása, és akkor is hallja, amit már nem is harsognak a fülébe, amikor már elhallgatott a kérértlen reggeli előadás.

Az indulók ritmusa eleve olyan, hogy aki hallja, kénytelen egyszerre lépni rájuk. Van, akinek ez tetszik, másokat viszont idegesít. Miért ne közlekedhetne az ember a saját ritmusában? Miért muszáj valami militarizált elváráshoz igazodnia? Ez volt gyermekkorom egyik alapélménye, amelyre mindmáig viszolyogva gondolok vissza. De, amint a fenti képeken látjuk, voltak olyanok is, akik lelkesedtek a legbanálisabb szövegű zenéért is, mert az felelt meg az intellektusuknak, vagy ki tudja, minek.

SEJ, KÖSZÁLT AZ URALBAN
CSAPAJEV A HŐS

Kapunári Béla fordítása

Ne túl gyorsan, energikusan *Stovjet forradalmi dal*

Sej, kő - szált az U - ral - ban Csap - ja - jev, a
B b Er Er G e^{sz}

hős, Mint só - lyom, úgy tá - madt az osz - ta - gá - val
G e^{sz} F f F f B b

Ó, Sej, kő - szált az U - ral ban Csap - ja - jev, a
B b Er Er G e^{sz}

hős, Mint só - lyom, úgy tá - madt az osz - ta - gá - val Ó,
G e^{sz} F f F f B b B b B b

No, cimbora, rajta, A kard vasa villan,
Ha sárga is a vér, — a harsó dühű dől, —
Csapajevi harcoss A hűbőr, a száva
az érdégtől se fél. úgy iszol, mint a nyúl!

Sej köszált az Uralban
Csapajev, a hős,
Mint sólyom, úgy támadt
az osztagával ő.

25

Ez az élmény máig megmaradt. Amikor régi filmeket látok, amelyekben effajta zenék hangzanak el, sokáig kísértenek, akár egy elhessenthetetlen rovar, kellemetlen hangzásaikkal. Osztyáltársaim gyakran énekelték parodizálva őket, amit már a kamaszhumor megengedett magunk közt, vagy az énekórák kötelező anyagaként „felmondva”, amikor az énektanár vagy az orosz tanár nem vette észre a diákok valós szándékait.

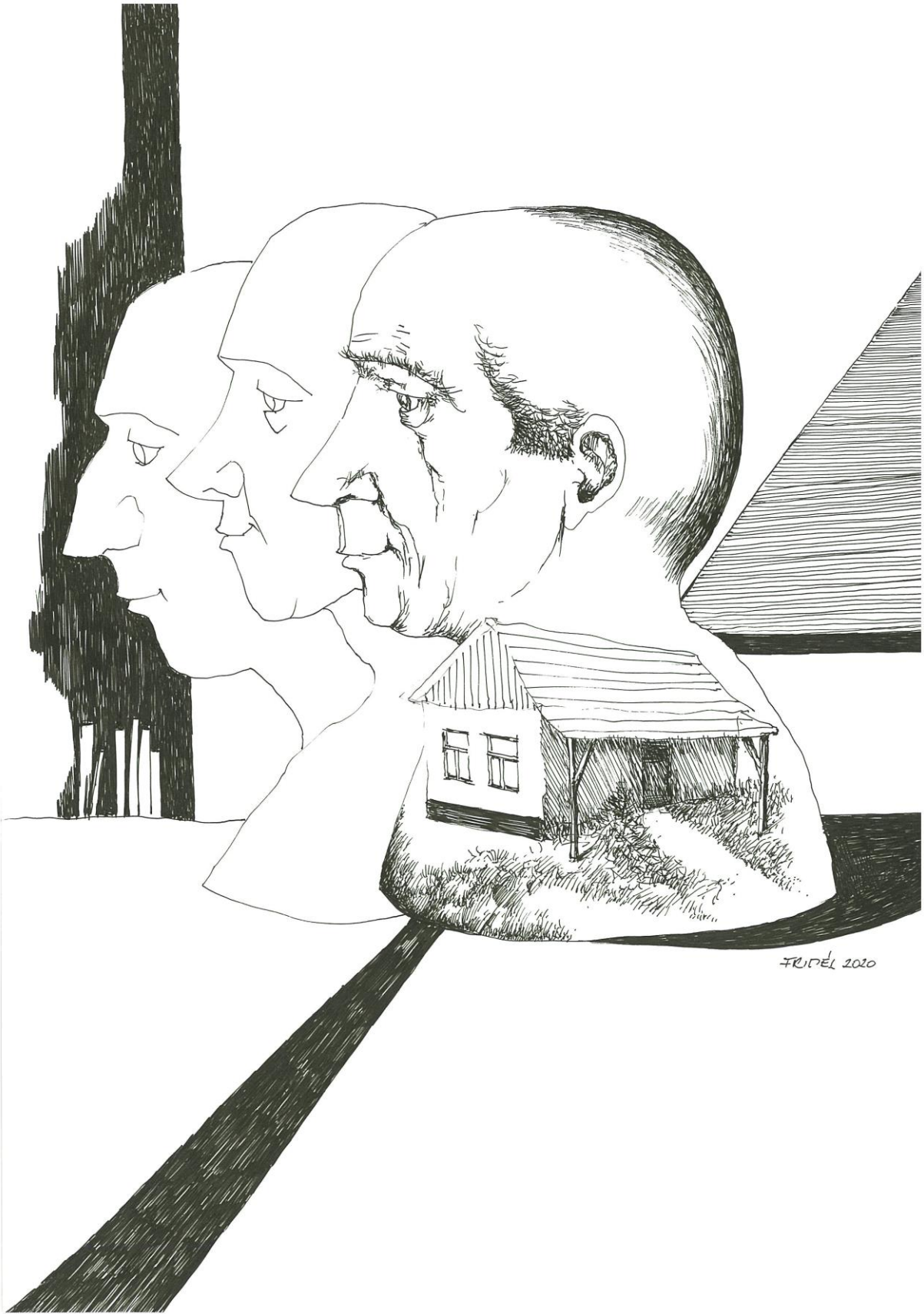
Bárhonnan nézzük is a kérdést, egy történelmi fejezet volt ez is az életünkben, amihez ma már nincs sok hozzászólni való. Legfeljebb annyi, hogy azok, akiknek „jóvoltából” ezt a hosszú, csaknem fél évszázadnyi időszakot köszönhattuk, ma már tudomást se akarnak venni egykori ízlésficamukról. Legfeljebb akkor, amikor maguk közt vannak, és együtt eléneklik az Internacionálét, ifjúkoruk kedves nótáját. Az egykori internacionalisták köpönyege jókorát fordult, és ma már globalistának, progresszívnek, efféléknek tartják és neveztetik magukat, de attól még nem lesznek hitelesebbek. Egykor Moszkváért és a szovjet elvtársaikért lelkesedtek, ma viszont Brüsszelért és Washingtonért. Fel se fogják, hogy Beethoven forog a sírjában, amikor odaátról azt hallja, hogy épp a legnagyobb szabadságtipróknak húzza a zenekar, azaz a mesterséges zenekar az ő Örömdóját.

Annyi biztos, hogy nem nekik szánta. Még akkor is, ha Schiller szerint „Testvér léssen minden ember...” Azért mi nem vagyunk biztosak abban, hogy az egykori szovjet sláger, a Moszkva-parti esték nem éleszt fel bennük egykori ifjúkori emlékeket. Legalább titokban. De az is meglehet, hogy a sértődött szerelmes gyilkos indulatával fordulnak ellene, ifjúi, mozgalmi rajongásuk tárgya felé... Önző eszméik mit se változtak. Ők most is csúcsnak hiszik magukat, mindenkinél különbnek. Most is összekacsintanak, most is mutyiznak, mint egykor. Most is fenekestül fel akarják fordítani a világot. De mondja már meg valaki: minek?

Moszkva-parti esték
Szovjet Nemzeti Képzőművészeti Akadémia

Közönség: Csak még ne tagadj, énekelj a dal,
 5 ilyen nyelvenlénk sok lesz még.

Énekes: Csak még ne tagadj, énekelj a dal,
 5 ilyen nyelvenlénk sok lesz még.

Tartalom

Szerzői ajánlás	3
A ráeszmélés.....	5
A történelem kezdetén	7
A háborúkról.....	10
Kinek a felelőssége?.....	15
Negációk.....	18
A magyar táj változásai	28
A kétféle feudalizmus-értelmezés	30
Negációk II.....	33
Dózsa és a keresztesek.....	36
További történelmi intrikák.....	42
Miért volt fontos?	44
Nyugtalan korszakok.....	53
Utóregések	60
Ezt is elhallgatták	63
Torzképek és ezek balsikerű hagyatékai	69
Az igazi vallási türelem.....	73
Amerika és Amerika.....	77
Utóhang és Perazim.....	83
Apor Elemér: Perazim hegyéről... ..	85
Még egyszer az alánokról.....	88
Megfelelési kényszer.....	92
A világ és annak testrészei	96
Mazochista Európa	99
Világbéke?	102
Őszöd előtt, Őszöd után.....	105
Trianon után	108
Analógiák.....	112
Tüntető kollégák.....	115
A lélek csendje.....	119

Szeretett kicsi hazánk.....	121
Politikai skizofrénia	125
A rovar logikája	128
A pedagógustársadalom problematikája	131
Mongol vagy tatár?	136
Történelmi intrikák	139
Történelmi előítéletek	143
Bikolor vagy trikolor?	146
A sokfelé osztott Magyarország (1918-24)	151
Az agresszív kommunista zene	155

Más könyveiben is éreztük ezt a dimenzionális szabadságot, amely Murawski Magdolna számára természetes, mégis mindig és újra meglepő. Egyszerre él és tartózkodik különböző idő-és-tér színhelyein és eseményei között. Mintha csak egy haditudósítót hallanánk, azaz olvasnánk, amint egymás után ad hírt a középkor hajnaláról és a legújabb kori történelem eseményeiről.

Hogy miért kapcsolja egybe a régmúltat a jelenkorral? Mert egybetartozik, az emberiség történetének része mindkettő, és ahogy a fa nem létezik a gyökerei nélkül, úgy az emberiség sem lehet épkezláb története kellő ismerete híján. Voltunk és leszünk, sugallja szinte kíméletlen őszinteséggel, olykor a pultra vágva a kétkedők és a hamisítók elé mindazt, amit elvitatni nem lehet. Nem tudni, melyik érdeklőbb, de nem is fontos. A népek egyazon bolygó lakói, és olyanok – Murawski összehasonlításában -, akár egyazon test szervei. Bár jelenleg éppen egymást irtják a testvérnépek, fel kell tárnunk előtük is ezt az összefüggést. A most háborúban álló felek ugyanis mind normann avagy viking, varég származékok. Sok bennük a közös, s talán épp ezt nem állhatják egymásban. A világ csendőre félti a szupremáciáját, a szájtáti közönség pedig nem érti teljesen az összefüggéseket.

Szerző maga se tudja, kellene-e még effajta könyvek, ám ismét elküldi a következő palackpostáját. Immáron a harmincadikat. Megint jubilál, bár ezt is csendesen teszi. Olyan, mint a gyökereikbe télre visszahúzódó évelő növények: ilyenkor mindig újabb erőt gyűjt, hogy meglepje a közönségét valami egyébvel, ami eddig még nem volt az általa kiadott és szerkesztett könyvei között.

Vajon hány embernek jut eszébe azok közül, akiket élete során tanított és sorsukat afelé irányította, ahol még nem ment ki a divatból a felemelt fej és a nemes emberi tartás, hogy milyenné vált az öreg fa, amely ebben a formában, de megtermette – őket is? Talán lesznek még ilyen kortársak.

Murawski folyamatosan azon elmélkedik, mi lehet a valódi magyarázat azokra a történelmi kérdésekre, amelyeknek tisztázását sorra elbliccelte a hajlott hátú kortárs és az erre egyébként köteles történelemíró. Nem állítja, hogy ő tévedhetetlen, sőt. Inkább az sugallja, hogy jobb kételkedni és mindennek utánaolvasni, kutatni, mert a jól feltett kérdés, már magában rejti az igaz válasz lehetőségének egy részét. Esszék, publicisztikák, történelmi jegyzetek adják ennek a könyvnek az anyagát, amely ismét csak érdemes arra, hogy forgassuk.

Lopes Szabó Zsuzsa